

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak 2026 Sayı: 135

Fiyatı: 20 TL

Yeni yıla ne yazık ki, savaşla, çatışmayla, düşük ücretler-yüksek vergilerle girdik...

3 Ocak sabaha karşı, ABD Venezuela'ya saldırdı. Ardından Venezuela Devlet Başkanı Maduro'nun ABD tarafından kaçırıldığı duyuruldu. Gözleri bağlı, elleri kelepçeli fotoğrafı servis edildi. Ertesi gün Maduro'yu ABD'ye getirdiler; "terörizm ve uyuşturucu"dan yargılanacağını söylediler.

En büyük terörist olan ABD, uluslararası hukuku da çiğneyerek tam bir haydutluk içinde, bir devletin başkanını kaçırdı. ABD Başkanı Trump, "Venezuela'yı biz yöneteceğiz" dedi açık açık. ABD'li petrol şirketlerinin Venezuela'ya gireceğini de söyledi tüm pervasızlığıyla.

Venezuela, uzun süredir ABD'nin tehdidi altındaydı. Kendisini "Bolivarcı" olarak adlandıran Chavez ve ardından Maduro yönetimi altında 26 yıldır anti-ABD'ci bir politika izliyordu. Bu süre içinde Çin ve Rusya ile ilişkilerini arttırdı, petrolleri kamulaştırdı ve önemli bir kısmını Çin'e ihraç etmeye başladı.

ABD'nin Venezuela'yı hedefe çıkarmasındaki en önemli faktör, rakipleri Rusya ve Çin'in, kendi "arka bahçe"si olarak gördüğü Latin Amerika'ya uzanmış olmasıydı. Bolivarcı yönetime karşı birçok kez darbe girişimine bulundu, işbirlikçileriyle seçimleri kazanmaya çalıştı, ama hiçbirinde başarılı olamadı.

Son aylarda Karayipler ve Pasifik'te askeri yığınak yaparak Venezuela'yı kuşattı. Venezuela petrol tankerlerine el koydu; bu saldırılarda 100'den fazla kişiyi öldürdü. Kuşatmaya ve tehditlere rağmen Venezuela'yı teslim almadı. Ve korsanlar gibi Venezuela'ya girip başkanını kaçırdı.

Sayfa 2'de sürüyor

ABD haydutluğunu durduralım!

Savaşa ve faşizme karşı MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Savaşa ve faşizme karşı MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

ABD Venezuela'ya saldırarak, önceki saldırı ve işgallerine bir yenisini daha eklemekle kalmadı; Latin Amerika'yı da içine alan yeni bir cephe açarak savaşı büyüttü.

ABD'de ikinci Trump dönemi başlarken "Savunma Bakanlığı"nın ismi "Savaş Bakanlığı" olarak değiştirildi. Bu, ABD'nin savaşı büyüteceğinin ilk sinyaliydi. Ardından geçtiğimiz ay "Ulusal Güvenlik Stratejisi Belgesi"ni (UGS) açıkladılar. Belgede ABD'nin "yeniden Monroe Doktrini'ne döneceği" söyleniyor. Doktrin, tüm Amerika kıtasını "ABD'nin hegemonya alanı" olarak görüyor, kıtaya dönük "dış müdahale"ye karşı savaş açacağını duyuruyor.

Monroe Doktrini'nin günümüze uyarlanmış halini Trump, ilk ismi Donald'ı kastederek "Donreo Doktrini" olarak çevirdi. Kanada, Panama ve Grönland'ı alacaklarını söyleyerek, Doktrin doğrultusunda ilk adımı da attı. Venezuela saldırısı ise ABD'nin Latin Amerika'ya saldırılarının başlangıcıdır. Trump, Küba'dan Kolombiya'ya kadar Venezuela'ya destek veren Latin ülkelerini tehdit ederek, bunu gösterdi.

Şu anda sadece Amerika kıtası değil, tüm dünya ABD'nin tehdit altında. ABD, çıkarlarına uygun davranmayan tüm ülkeleri işgal edeceğini, liderlerini kaçırıp tutuklayabileceğini söylemiş oldu. II. Dünya Savaşı sonrası oluşan BM dahil kurumların ve kuralların işlevsiz kaldığı bir süredir söyleniyordu. Venezuela saldırısı, "uluslararası hukuk" denilen bir şeyin de kalmadığının ispatı oldu. Gücü olanın her şeyi yapabileceği "orman kanunları"na dönmüştü!

Bu, ABD'nin gücünü değil, esasında zayıflığını gösteriyor. ABD, 2000'lerin başında "önleyici vuruş doktrini" ile Çin'in yükselişini durdurmaya çalıştı. Ortadoğu ülkeleriyle başlattığı işgal ve gerici iç savaşlar, Çin'in İran üzerinden Ortadoğu'daki etkisini kırmayı amaçlıyordu. Fakat Çin, Afrika'dan Latin Amerika'ya dünyanın dört bir yanına yayılacak kadar etki gücünü arttırdı. ABD, Çin'i "önleyemediğini" görünce, "arka bahçesi"ni kaybetme korkusuyla "Monroe Doktrini"ne döndü. Gücünü toparlayıp yeniden saldırıya geçebilmek için...

Bir tarafta ABD-AB diğer tarafta Çin-Rusya şeklinde bölünen emperyalist kampların arasında uzun süredir bir paylaşım savaşı cereyan ediyor. Bu savaşta "saldırgan emperyalist" ABD'dir ve savaşa karşı mücadele oklarının ana hedefidir. Yönetimde kimin olduğundan bağımsız olarak işgal ve saldırı altında olan ülke halklarının yanında olmak gerekir. Bugün Venezuela halkıyla dayanışmak gibi...

2025'in son günlerinde İran'da ekonomik taleplerle yeni bir ayaklanma daha başladı. Venezuela saldırısı öncesi Trump, İran yönetimini de tehdit etmişti. ABD veya İsrail'in İran'a dönük saldırılarına karşı durulmalıdır kuşkusuz. Fakat bu, İran yönetiminin halka yönelik baskı ve şiddetini gözardı etmek anlamına gelmez. Hem gerici diktatörlüğe hem de emperyalist-siyonist saldırılara direnen İran halkını desteklemek gerekir. Emperyalist savaşa karşı mücadele, faşizme-gericiliğe ve sermayeye karşı mücadeleden kopuk ele alınamaz.

İşçi ve emekçiler tüm dünyada hak gasplarıyla, yoğun sömürüyle karşı karşıya. Servet-sefalet uçurumu her yıl daha fazla açılıyor. 2025 yılının son günlerinde açıklanan "Dünya Eşitsizlikler Raporu"na göre dünya servetinin yüzde 75'i en zengin yüzde 10'luk kesimin elinde toplanmış durumda. Yaklaşık 4 milyar insandan oluşan yüzde 50'lik yoksul kitle ise servetin yüzde 2'sine sahip.

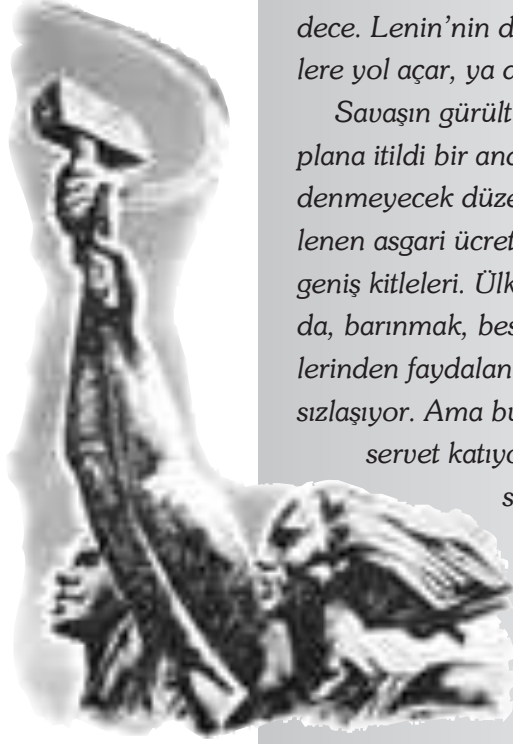
Türkiye'de de bu makas iyice açılıyor. 2002 yılında gayri safi milli gelirinden çalışanlara düşen pay yüzde 30 civarındayken, bugün artık yüzde 20'lere düşmüş. Emeklinin payı ise yüzde 5 civarından yüzde 3'lere!

Yeni yıla yine sefalet ücretleriyle girildi. Temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam gelirken, sürekli artan vergiler halkın sırtına yıkılırken, asgari ücret "hedef enflasyon" denilen uyduruk rakamlarla belirlendi. Buna karşın sadece Saray'ın 1 dakikadaki harcamaları 2 asgari ücreti buluyor! Keza savaş sanayisine milyarlar akıtılıyor.

Açlık ve yoksullukla, savaşın doğrudan bağı var. Aynı şekilde faşizmin artan baskı ve zorbalığının da.

Ekonomik şiddet, emeğiyle geçinen herkesin yaşamını derinden etkiliyor. Onun için işçiler, kamu emekçileri, emekliler, sokaktalar, direnişler, grevdeler. Metal işçileri yine eylemleriyle öne çıkıyor.

Bu barbarlık döneminden çıkışın tek yolu, işçi sınıfının "yaratan ve kahreden" gücünü ortaya koymasındır. Savaşa ve faşizme karşı mücadele, sermayeye karşı mücadeleyle, genel grev genel direnişle birleşmelidir. Açlığımızı da, savaşı da bitirecek olan budur.

Okurlara...

Merhaba,

Yeni yıl savaş tamtamları ile başladı.

Venezuela'ya saldırarak tüm uluslararası hukuk kurallarını ihlal eden, kelepçelediği Maduro'yu adeta Ortaçağ filmlerine benzer biçimde sokakta teşhir eden Trump, bir taraftan da İran'ı tehdit ediyor, Grönland'ı gündemleştiriyor. Emperyalist saldırılar, kitlelerin direnişi ile, püskürtülebilir sadece. Lenin'nin dediği gibi "Ya savaşlar devrimlere yol açar, ya devrimler savaşları durdurur."

Savaşın gürültüsü içinde, yoksulluğumuz geri plana itildi bir anda. Oysa "sefalet ücreti" bile denmeyecek düzeyde, açlık sınırın altında belirlenen asgari ücret, açlıktan ölüme terk ediyor en geniş kitleleri. Ülkemizdeki enflasyon koşullarında, barınmak, beslenmek, eğitim, sağlık hizmetlerinden faydalanmak giderek daha da imkansızlaşıyor. Ama bu arada, zenginler servetlerine servet katıyor; lüks yaşamları gözümüze

sokuluyor. Sarayın ve diyaretin harcamaları, milyonlarca insanın yoksulluğu pahasına gerçekleştiriliyor. Cebimizden çalınanı geri almak için, mücadele etmekten başka yolumuz yok. Örgütleneceğiz, mücadele edeceğiz ve bizden gaspedilen haklarımızı kazanacağız.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

135. Sayıda

3	"İŞİD'le mücadele" ediliyor mu?
5	Venezuela'ya saldırı protesto edildi
	Metal işçileri TİS eyleminde
6	2025 yılından işçi sınıfına kalan
7	Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri kazandı
8	Öğrenci gençliğin kitle örgütünü yaratalım
9	Öğrenci gençlikte mücadeleyi büyütme arayışları
10	Eğitim bütçesi
	MESEM protestoları
11	Suriye'de yeniden Alevi katliamı
12	Bu savaş, 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı'dır
14	"Kuyu tipleri kapatılsın inisiyatifi" kuruldu
15	Adana'da emekliler yürüyor
16	"Süreç"te tıkanma emareleri
17	İsviçre'de tutsaklarla dayanışma eylemi
18	Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor
19	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
20	ABD'nin yeni Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus3.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:135, Ocak 2026, 20 TL(KDV %0)

Son aylarda IŞİD yine gündemde. Avusturalya'dan Suriye'ye yaptığı eylemlerin ardından Türkiye'deki operasyonlar ve Yalova'da yaşanan çatışma, IŞİD'i yeniden tartıştırmaya başladı.

Suriye'de Esat rejimi yıkıldıktan sonra IŞİD'in bittiği söylenirken, şimdi hangi ihtiyacın ürünü olarak yeniden eylemlere başladı? Bizi daha fazla ilgilendiren yönü ise, IŞİD gibi radikal İslamcı grupların Türkiye'de cirit atması, çok rahat biçimde örgütlenmesi, propaganda ve eylemleriyle topluma korku salmasıdır.

Yalova'daki çatışma, IŞİD ve diğer cihatçı grupların ülke içinde ne kadar rahat hareket ettiklerini bir kez daha gösterdi. Aynı şekilde devletin bunlara göz yumduğu, hatta destekleyip teşvik ettiği yeniden ortaya serildi. Dolayısıyla yay-

IŞİD lideri Bağdadi, ABD'nin Irak işgali sırasında esir alınmıştı; ABD'ye bağlı bir örgüt kurma karşılığında serbest bırakıldığı söylenir. Gizliliği kaldırılan **Pentagon raporlarında ABD'nin IŞİD'i "stratejik bir fırsat olarak değerlendirdiği" yazıyor.** Eski Başkan Joe Biden, "milyonlarca dolar aktardığımız İslami isyancılar IŞİD'e dönüştü" demişti. Trump da "IŞİD'i Obama kurdu; düzenbaz Hillary ile birlikte kurdular" diyerek, IŞİD'in ABD tarafından kurulduğunu teyit etmişti.

Bu kanıtların ötesine, IŞİD'in eylemlerinin ABD'nin çıkarlarına hizmet ettiği pratikte de görüldü. IŞİD Ortadoğu'da, Rusya ve Çin ile işbirliği yapan İran'ın gelişmesini durdurmayı amaçlayan bir görevi üstlendi.

IŞİD'in açılımı "Irak Şam İslam Devleti"dir. ABD'nin desteğiyle başlayan

kullanışlı bir aparatı, fakat işlevi değişmişti...

Türkiye'nin IŞİD desteği

ABD'nin Ortadoğu'ya dönük politikalarında Türkiye "merkez üs" konumunda oldu. AKP'nin iş başına getirilmesi de yeni emperyalist savaşla doğrudan bağlantılıydı. Gerek Irak işgalinde, gerekse Suriye savaşında, AKP hükümetleri üzerine düşen görevi yaptılar. Sadece ideolojik yakınlıktan dolayı değil, ABD'nin savaş politikalarına uyumlu bir şekilde radikal İslamcı grupları desteklediler, yardım ve yataklık yaptılar. Bunların başında da IŞİD geliyordu.

MİT tırlarıyla IŞİD'e silah taşındığı, belgeleriyle ortaya çıktı. Suriye'ye 2000 tır gönderildiği tahmin ediliyordu. IŞİD'in savaştaki lojistiğini, tek başına Türkiye'den giden silahlar karşılayabilecek durumdaydı. Bu gerçekleri çeşitli yalanlarla örtmeye çalıştılar, belgeleri yayınlayanlar hakkında davalar açtılar, yayın yasağı getirdiler vb...

Suriye savaşı başladığı andan itibaren, Türkiye'nin bölgedeki cihatçı çetelere her tür yardımı yaptığı biliniyordu zaten. Türkiye'nin adı "cihatçı otobanı"na çıkmıştı. Üstelik sadece cihatçı ve silah sevkiyatı yapılmıyordu. Kamu binaları cephanelik haline getiriliyor, bazıları üs olarak kullanılıyor, yaralı cihatçılar Türkiye'de tedavi ediliyordu. Yöneticilerin önemli bir kısmı da, genellikle İstanbul'da lüks sitelerde kalıyordu.

Türkiye, IŞİD'i sadece bölge halklarına saldırıda değil, ülke içinde muhalif güçlere saldırıda da kullandı. Başta 10 Ekim Katliamı olmak üzere IŞİD Türkiye'de birçok katliam gerçekleştirdi. Bu katliamlarda yüzlerce kişi öldü, binlercesi yaralandı...

Dönemin Dışişleri Bakanı Davutoğlu, bu vahşi katliamları yapanları "öfkeli çocuklar" olarak tanımlıyordu. 10 Ekim Katliamı'nda katillerin devlet tarafından bilindiği ve son ana kadar izlendiği açığa çıkınca, "eylem olmadan gözaltına alamazdık" diyerek, IŞİD'lileri nasıl koruyup kolladıklarını, ayrıca katliamın gerçekleşmesini beklediklerini itiraf etmiş oldu.

Türkiye'nin IŞİD başta olmak üzere cihatçı çetelere desteği bu kadar açık ve pervasızdı.

IŞİD'in bugünkü durumu

IŞİD 2017 yılından itibaren zayıflamaya başladı. 2019'da Irak ve Suriye'de kontrol ettiği toprakların tümünü

"IŞİD'le mücadele" ediliyor mu?!

IŞİD, Kobane'de yenilince, IŞİD'i yaran ABD, "IŞİD'e karşı mücadele" adı altında Suriye'deki varlığını meşrulaştırmaya çalıştı. ABD için IŞİD yine kullanışlı bir aparatı, fakat işlevi değişmişti... O güne dek IŞİD'i besleyip koruyan Türkiye de, adım adım IŞİD karşıtı pozisyon almaya çalıştı. Öyle ki, PYD yerine ABD'nin kendisini tercih etmesini söyledi. Özcesi ABD'nin de AKP'nin de "IŞİD'e karşı mücadele"si, bir görüntüden ve yanılsamadan ibaretti.

mak istediklerinin aksine ortada ne bir "ihmal" ne bir "istihbarat zafiyeti" sözkonusuydu. Her şey bilgileri dahilinde ve ellerinin altındaydı... Öyle olmasa bir hafta içinde 50'den fazla ilde operasyon yaparak 500'den fazla IŞİD'cinin gözaltına alınması mümkün müydü?

Peki ne oldu da böyle geniş çaplı bir IŞİD operasyonuna girildi? Bunun ABD'nin "IŞİD'e karşı mücadele" çıkırtkanlığını yeniden yükseltmesiyle aynı döneme denk gelmesi tesadüf müdür? Keza Türkiye'nin Suriye'de SDG'nin meşruiyet alanını daraltma planlarıyla, yürütülen "süreç"le; kısacası Suriye'deki gelişmelerle bağı yok mudur?

IŞİD ne zaman, niye ortaya çıktı?

IŞİD birdenbire ortaya çıkmadı. ABD'nin ve işbirlikçilerinin Suriye'ye dönük savaş politikalarının bir sonucu olarak doğdu ve büyüdü. Başta ABD olmak üzere, "Batılı" emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda, kimi zaman Esad'a, kimi zaman Irak'ın Şii yönetimine kimi zaman Kobane'ye, karşı kullanıldılar. Eğitiminden lojistiğine maddi ve siyasi destek gördüler.

Suriye'deki gerici iç savaşta, 2013'ten itibaren kullanıldı. Suriye'nin Doğusu'nda bulunan Rakka'da hakimiyetlerini kurdular. 2014'te Musul'da "halifelikleri"ni ilan ettiler. Irak topraklarının yüzde 40'ını ele geçirdiler. IŞİD'in en etkin olduğu dönem, bu dönemdir.

Başlangıçta kitleler üzerinde yarattıkları dehşet ile, ABD'nin planlandığı gibi ilerledi, hedeflenen alanlara hızla ve kolayca girdiler. Ancak Kobane direnişi, IŞİD'in "yenilmezlik" mitini yerle bir etti, kitlelerin gözündeki "IŞİD dehşeti" nefrete dönüştü.

Bunun üzerine ABD'nin IŞİD'i kullanma şekli değişti. IŞİD'i Kobane üzerine süren ABD olduğu halde, IŞİD'e karşıymış gibi görünmeye başladı. "IŞİD'e karşı mücadele" adı altında Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'daki varlığını meşrulaştırmaya çalıştı. Ayrıca IŞİD yerine Suriye'deki Kürt örgütleriyle işbirliği yaparak bölgedeki hakimiyetini sürdürdü. Böylece dünya halkları nezdinde düşen itibarını da düzeltme olanağına kavuşmuş olacaktı.

Sonuçta ABD için IŞİD yine

kaybetti. Aynı yıl lideri Bağdadi ABD tarafından öldürüldü. ABD kendi yarattığı örgütü de, liderini de yine kendi çıkarları doğrultusunda ortadan kaldırıyordu. Fakat Suriye’de halen ABD askerleri bulunuyordu ve bunu “İŞİD’e karşı mücadele” ile açıklıyordu. Bu durumda İŞİD’in bitmemesi, hatta yer yer büyük eylemler yapması gerekiyor. Yıllardır hiçbir eylemi duyulmayan İŞİD, son aylarda yeniden eylemlere başladı. Hem de Suriye’de ABD’li askerlere saldırarak kadar!..

13 Aralık’ta Suriye’nin Palmira kentindeki saldırıda iki ABD askeri ve bir ABD’li sivil tercüman öldürüldü. Bunun üzerine ABD, İŞİD’e karşı büyük bir hava saldırısı düzenledi. Suriye’de İŞİD’e ait olduğunu iddia ettiği “70’den fazla hedefi vurduğunu” açıkladı. ABD’li askerleri hedef alan kim olursa ezip geçeceğini duyuruyor, ABD karşıtlarına korku salıyordu!

Yani İŞİD, ABD için son derece elverişli bir aparat olarak kullanılmaya devam ediyordu. Sadece Suriye’de değil, **bugün İŞİD’in nerelerde yoğunlaştığına baktığımızda, ABD’nin hedefleri doğrultusunda nasıl yeniden konumlandırıldığı görülecektir.**

İŞİD uzun süredir “Horasan Vilayeti” adını verdiği Afganistan ve Pakistan’da yoğunlaşmış durumda. Afganistan üzerinden İran’a dönük saldırılarda kullanıldığı ortaya çıktı. Geçen yıl İran’da yaklaşık 100 kişinin, Rusya’da ise yaklaşık 150 kişinin öldürüldüğü saldırıları İŞİD’in yaptığı söyleniyor. Barış Enstitüsü tarafından yayımlanan “2025 Küresel Terörizm Endeksi” raporda, İŞİD ve bağlı örgütleri için “2024 yılında 22 ülkede 1.805 kişinin ölümlünden sorumlu olan en ölümcül terör örgütü” deniyor. BM ise, İŞİD’in Afganistan ve Pakistan’ın kuzeyinde üslendiğini, 2 bin savaşçısının olduğunu ve Tacikistan, Özbekistan gibi diğer Orta Asya ülkelerinden de eleman toplamaya devam ettiğini belirtti.

İŞİD’in varlığını gösterdiği bir diğer bölge ise Afrika. Uzmanlar İŞİD’in ana odağının Afrika olduğunu söylüyor. Birleşmiş Milletler’e göre İŞİD’in “Batı Afrika Vilayeti” 8 bin ila 12 bin savaşçıya sahip olabilir. Son dönemki 10 saldırıdan dokuzunun Sahraaltı Afrika’da olduğunu söyleniyor. En güçlü olduğu yerler Nijerya, Demokratik Kongo Cumhuriyeti ve Mozambik olarak sıralanıyor. Afrika’da İŞİD’in kontrolünde olan toprak parçası yok, sığınaklarda kalıp vur-kaç taktiği izliyorlar.

İŞİD’in bir kolunun da “Doğu Asya Vilayeti” olarak adlandırılan Güneydoğu Asya ile Filipinler’in güneyini kapsayan kolu olduğu öne sürülüyor. İŞİD Filipinler ve Endonezya’da gerçekleşen bir dizi ölümcül saldırıdan sorumlu tutuldu.

Adı “Irak-Şam” olan bir örgütün Afganistan’dan Afrika’ya, Avusturalya’dan Filipinler’e dünyanın dört bir yanına yayılması ve faaliyet göstermesi, emperyalizmden bağımsız düşünülebilir mi?

Daha önemlisi, İŞİD’in son dönem yoğunlaştığı yerlere baktığımızda, (özellikle İran’a komşu ülkeler, Afrika ve Güneydoğu Asya ülkeleri) ABD’nin Çin’e karşı yürüttüğü hegemonya savaşında, Çin’i kuşatma stratejisinin bir parçası olarak İŞİD’i kullanmaya

başladığı görülüyor.

Ortadoğu’daki askeri varlığını “İŞİD’e karşı mücadele” ile açıkladığı için İŞİD’in bir süre daha Suriye başta olmak üzere Ortadoğu’da bulunması gerekiyor. Ve asıl görev alanının Çin’in etkisi altındaki ülkeler olduğu anlaşılıyor.

Türkiye’nin İŞİD’le savaşı(!)

İşin Türkiye boyutuna gelirsek...

Türkiye’nin İŞİD başta olmak üzere cihatçı çetelere desteğini yukarıda özetledik. Buna karşın ABD’nin “İŞİD’e karşı mücadele” safhasını geçtiği andan itibaren, Türkiye de adım adım İŞİD karşıtı pozisyon almaya çalıştı. Öyle ki, ABD’nin “İŞİD’le mücadele”de PYD’yi öne çıkarması üzerine, kendisinin daha iyi mücadele vereceğini, ABD’nin de PYD yerine kendisini tercih etmesini söyledi. Ve İŞİD’e karşı bazı operasyonlar da yaptı. Dolayısıyla ABD’nin yeni İŞİD politikasına kendisini adapte etmeye çalıştı.

Son İŞİD operasyonları bu politikanın devamı niteliğinde. ABD’nin yaymak istediği gibi İŞİD’in halen çok güçlü olduğu ve ülke içinde eylem yapacağı iddiasıyla yeniden bir “İŞİD umacısı” yarattılar. Böylece ülke içinde halka korku salacak, özellikle yılbaşı kutlamalarının meydanlarda yapılmasını durdurmuş olacaktı; ayrıca ABD’ye ne kadar iyi bir işbirlikçisi olduğunu gösterecekti.

Geçtiğimiz aylarda Trump, HTŞ lideri Ahmet Şara’yı Beyaz Saray’da kabul etmişti. Aynı günlerde Dışişleri Hakan Fidan da ABD’ye gitmişti. Trump, Suriye’de HTŞ ile SDG’nin anlaşmasını istiyor. Buna karşın Türkiye, SDG’nin tüm kazanımlarını yokedecek şekilde HTŞ iktidarına boyuneğmesinden yana. HTŞ’nin Suriye genelinde iktidarını pekiştirmek istiyor. Bunun için de farklı cihatçı grupların silahsızlanması, HTŞ’nin hakimiyetini kabul etmesi gerekiyor. Dolayısıyla İŞİD operasyonları HTŞ’yi rahatlatma, elini güçlendirme amacı da taşıyor. Örneğin İstanbul Havalimanı’nı bombalamaktan hüküm yiyen İŞİD’li caniler, son infaz yasasıyla tahliye edildi ve HTŞ ile yapılan anlaşma gereği Suriye’ye gönderildi.

Türkiye İŞİD dahil cihatçı çeteleri kendi eliyle besleyip büyüttüğü için, nerede, ne yaptıklarını çok iyi bilecek durumda. Yalova’yı yıllardır üs tuttuklarını sağır sultan bile biliyor mesela. Yalova’da açıkça gösteri yapıyorlar, bir mahalleyi ele geçiriyorlar; muhtar da bu konuyu soran gazetecilere “bunu bilmiyen mi var” diyor. CHP ve DEM’li vekiller, mecliste bu yönde soru önergeleri veriyorlar, fakat ilgili bakanlar bunları yine geçiştiriyor...

Elbette kimi zaman bu tür örgütler sahipleri için de bir tehlike halini alabilir. Kullanılıp bir kenara atılmaya çeşitli biçimde direnç gösterebilirler. Ya da operasyon ekipleri, bu çeteleri hafife alıp gaflete düşmüş olabilir. Yalova’da 3 polisin ölümüyle sonuçlanan ve saatlerce süren çatışma, her iki ihtimalin de olabileceğini gösteriyor.

Fakat ülkemizde sadece İŞİD değil, devletin bilgisi ve desteği dahilinde semirmiş birçok cihatçı çete var ve bunlar hem dışta hem içte kullanılmak üzere el altında tutuluyor. Suriye’de Esad rejimi yıkıldığı halde, Suriyelilerin hala ezici çoğunluğu Türkiye’de bulunuyor. Adına “gönüllü, güvenli, onurlu” dedikleri geri dönüş politikasından, başka bir şey de beklenemez zaten.

Resmi açıklamalara göre son bir yılda Suriye’ye dönen Suriyeli sayısı 1 milyon civarında. Oysa **en az 5 milyon civarında Suriyelinin Türkiye’ye geldiği biliniyor. Bunların bir kısmı “ucuz işgücü” olarak patronların azami karına sunuluyor; bir kısmı ise tarikatlara, çetelere insan malzemesi oluyor.** Geçtiğimiz yıllarda bir bakan, “Suriyelilerin kalmasını en çok patronlar istiyor” türünden sözler sarf etmişti. Keza Afganistan’dan kaçıp gelen genç erkekleri de “Afganlar olmazsa çoban bulamıyoruz” diyerek savunmuşlardı.

Sonuç yerine

Bu tablo da gösteriyor ki, Türkiye esasında ne İŞİD’le ne de cihatçı çetelerle mücadele ediyor. Zamanını ve misyonunu tamamlamış çeteleri tasfiye etmeleri mümkün, fakat bugün İŞİD’e yeni bir görev verildiği de ortada. Bu koşullarda ABD’nin de AKP’nin de “İŞİD’e karşı mücadele”si, bir görüntüden ve yanılsamadan ibaret.

Türkiye’de özellikle AKP hükümetleri dönemi, tarikatların, mafyanın, cihatçı çetelerin hızla büyüdüğü ve her alana yayıldığı bir dönem oldu. Sadece demografik yapıyı değil, toplumsal dokuyu da bozdular. Dinci gericiğin yayılmasında, toplumsal muhalefetin bastırılmasında bunları kullandılar. Bu kadar uzun süre işbaşında kalmalarında bu çetelerin de önemli bir rolü var. Bunları önümüzdeki dönemde de kullanacakları kimse için sır değil. Ki Erdoğan bu tehdidi açıkça yapıyor. Uzun süre CHP de bu korkuyu körükleyerek kitlelerin so-kağa çıkmasını engelledi.

Yüzyılların sınıf mücadelesi deneyimi göstermiştir ki, **karşı-devrim kitlesel ayaklanmaları bastırmak için katliam dahil her yola başvurur. Ama yine de ayaklanmaları, isyanları önleyemez. Sadece isyanları değil, devrimleri de...** Devrimci bir önderlik altında kenetlenmiş örgütlü bir halkı kimse yenemez!

Onun için **cihatçı çeteler bir korku unsuru olarak değil, mücadele içinde hesaba katılması ve yok edilmesi gereken karşı-devrimci odaklar olarak ele alınmalıdır.** Bunları kökten ortadan kaldıracak olan da, CHP ya da başka bir düzen partisi değil, devrimci önderlik etrafında birleşmiş halkların gücü olacaktır.

Venezuela'ya saldırı protesto edildi

ABD emperyalizminin Venezuela'ya saldırıp Başkan Nicolas Maduro ve Cilia Flores'in kaçırmasının ardından dünyanın her tarafında Venezuela halkıyla dayanışmak, emperyalist saldırıyı protesto etmek için kitlesel eylemler yapıldı. Türkiye'de ise birçok kentte eylemler vardı.

İstanbul'daki eylem 4 Ocak günü Taksim Tünel meydanında saat 18'de yapıldı. **İstanbul Emek Barış ve Demokrasi Güçleri'nin** eylemine kitlesel katılım oldu. Basın açıklamasında ABD emperyalizminin saldırılarına karşı durularak Venezuela halkının direnişine destek verileceği belirtildi. "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Katil ABD Venezuela'dan defol", "NATO'dan çıkılsın üsler kapatılsın" Kurtuluş devrimde, sosyalizmde" sloganları atıldı

Adana'da Emek ve Demokrasi Platformu bileşenleri, ABD emperyalizminin Venezuela saldırısını protesto etmek için, İnönü Parkı'nda bir

araya geldi. "Halkların Düşmanı ABD Venezuela'dan Defol" başlıklı basın açıklaması gerçekleştirdi. Venezuela halkının yanında olduklarını belirten açıklamada. NATO'dan çıkılması, Adana İncirlik ABD üsünün kapatılması istendi.

Smart Solar işçileri direniyor

Gebze Organize Sanayii Bölgesi'nde bulunan Smart Solar fabrikasında işçiler, patronun dayattığı sefalet ücretlerine karşı 22 Ekim'de greve çıktı.

İşçiler önceki yıllarda Türk Metal-İş sendikasında örgütlenmeye çalışıyor ancak süreç etkili ilerlemiyor. Bunun üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlıyorlar. Sendika yetki belgesini aldıktan sonra fabrikada mobbing başlıyor. Bir kadın işçi işten çıkartılıyor ve işçiler fabrikayı 30 saat işgal edip arkadaşlarını işe geri aldırıyorlar.

Yetki belgesinin onanmasının ardından toplu sözleşme görüşmeleri başlıyor. İşçiler fabrika işgali özgüveniyle ilk dönem için yüzde 98'lik zamlı sözleşme yapıp işe geri dönüyorlar. Ancak patron *"ekonomik kriz ve güneş enerji sektöründe daralma"* bahanelerini sunuyor. Gerçek bundan çok farklı: Smart Solar patronu 2025'in ilk yarısında 2 milyar 388 milyon lira yatırım harcaması yaptı. Şirket aynı dönemde 1 milyar 324 milyon lira teşvik aldı.

Mevcut durumda işçilerin aldıkları net ücret 49 bin lira. Talepleri ise yüzde 50 zam. Toplu sözleşme taslağı patrona Haziran ayında iletilmişti halde Eylül'de cevap veriyor. Patronun karşı teklifi şu: *"Yılın son 3 ayında 3 bin lira, Ocak'ta ilave 3 bin lira zam."* Bu kadar düşük bir zammı dayatan şirket, 20'den fazla ülkeye ihracat yapıyor.

Bu süreç devam ederken patron İzmir'deki fabrikaya sarı Tes-İş Sendikası'nı sokuyor ve onlarla anlaşma yapıyor. Aynı planı Gebze'deki fabrikada da deniyor, ancak işçilerin kararlı tutumuyla karşılaşıyor.

Gebze'deki fabrikada çalışan 167'si kadın toplam 262 işçi, hiç fire vermeden, bu şartlarda greve çıktı. Fabrikanın önüne direniş çadırı kuruldu. Grev başladığından beri vardiyalar halinde çadır hiç boş kalmadı.

Grevin 64. gününde patron devlet desteğiyle tırlar dolusu malzemeyi Gebze'deki fabrikadan Kayseri'ye taşıdı. İşçiler tırların önünü kesti; ancak polis saldırısıyla malzemeler fabrikadan kaçırıldı.

Grevin 65. gününde, işçiler için dayanışma gecesi düzenlendi. Birçok kurumun katıldığı gecede, işçiler "zafere kadar direnişlerinin devam edeceğini" yinelediler.

Metal işçileri TİS eyleminde

Metal işçileri ve MESS arasında 2016-2017 grup toplu iş sözleşmesinin tıkanması üzerine, işçilerin başlattıkları eylemler devam ediyor.

2025 Eylül ayında başlayan TİS süreci 150 bin metal işçisini kapsıyor. 8 Aralık günü yapılan oturumda, metal patronları adına **MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) yüzde 10 zam ve 3 yıllık sözleşme teklif etti.** İşçiler adına işkolunda yetkili sendikalar ise 2 yıllık sözleşme talebiyle masaya oturmuştu. **Birleşik Metal-iş yüzde 58,5, Türk-Metal-iş yüzde 35,2 tam talep etti.** Öz Çelik-iş ise her zamanki gibi Türk Metal-iş sendikasının TİS taslağını benimsedi.

TÜİK'in hesaplamalarına göre 2025 yılı ortalama enflasyonu yüzde 35,91 olarak açıklandı. Yani **geçen yıl yapılan ücret zamları, bir yılda yüzde 35 eridi.** Yeni TİS'lerde öncelikle bu açığın kapatılması gerekiyor. Oysa MESS patronları sadece yüzde 10 zam yapmayı planlıyor. Üstelik OVP (Orta Vadeli Program) hesaplamalarına göre, 2026 yılında enflasyon tahmini yüzde 16. Elbette bu rakamı tutturamayacaklarını, enflasyonun çok daha yüksek gerçekleşeceğini biliyoruz. Ancak MESS, bu rakamın bile altında bir zam teklif ediyor.

Bu tablo, tüm işçilerin ücretlerinin asgari ücrete çekilme çabasını gösteriyor. Asgari ücret, açıklandığı anda açlık sınırının altında kaldığına göre, işçilerin açlıktan ölüm dışında bir seçeneği kalmıyor. İşçilerle alay eden, işçilerin yaşamlarını bu kadar değersizleştiren bu teklif karşısında, işçi sendikaları uzlaşmazlık zaptı tutarak masadan kalktı; arabuluculuk süreci başladı.

Böylece metal işçilerinin eylem süreci de başlamış oldu.

Birleşik Metal-iş'in açıkladığı eylem takviminde, mesaiye kalmama, vardiya giriş çıkışlarında sloganlı yürüyüş, kokart takma, 1 saatlik iş bırakma gibi eylem biçimleri belirlendi ve bunları fabrikalarda hayata geçirdi. Ayrıca 21 Aralık günü Gebze'de bir miting yapıldı.

Türk Metal-iş ise, mesaiye kalmama, yemek saatinde masaya çatal-kaşıkla vurarak gürültü gibi eylemler yaptı. Ayrıca İstanbul, Bursa ve İzmir'de MESS binalarının önünde eylem yapıldı.

Birleşik Metal-iş Başkanlar Kurulu 24 Aralık günü yaptığı toplantı sonrası yeni bir eylem takvimi açıkladı. 25 Aralık Perşembe, 2 Ocak 2026 Cuma ve 8 Ocak 2026 Perşembe günlerinde 1 saat iş bırakılacak; 26 Aralık Cuma günü Bursa/Mudanya'da yürüyüş ve kitlesel basın açıklaması yapılacaktır; kokart takma eylemine devam edilecek. Ayrıca grev

kararının asılması sırasında, tüm temsilciler tam gün izinli olacak, grev hazırlıkları etkin biçimde yürütülecek.

Metaldeki TİS süreçleri geçmişte genel olarak aynı rutini izlerdi. TİS tıkanır, uzlaşmazlık zaptı tutulur, ardından Birleşik Metal-iş eylemlere başlar. Grev aşamasında Türk Metal-iş TİS'i satar, çok geçmeden Birleşik Metal-iş de *"Türk Metal imzaladı yapacak bir şey yok biz de imzaladık"* diyerek TİS'i imzalardı. Fakat son yıllarda **"Türk Metal imzaladı yapacak bir şey yok" bahanesi Birleşik Metal-iş tabanından yükselen büyük öfke ve direnişle kırıldı. Yine son yıllarda kırılan bir başka şey de "Cumhurbaşkanı'nın grev yasağı" oldu. Birleşik Metal-iş üyesi işçiler, "yasağı tanımıyoruz" diyerek fiili grevlerini sürdürdüler** ve neredeyse taleplerinin hepsini kazandılar.

Ancak bunu, bugün daha ileriye taşımak gerekiyor. Çünkü bu da rutinleştikçe, patronlar karşı hamleler geliştiriyorlar. MESS'in yüzde 10 zam önermeye cesaret etmesi bile önemli. Bu cesareti, eylemlere geç başlamasından alıyorlar. TİS görüşmeleri başladıktan sonra yapılan eylemler elbette önemli; ancak görüşmeler tıkanmadan, uzlaşmazlık zaptını beklemeden eylemlere başlamak mümkün. Keza yapılan eylemler de yetersiz kalıyor. 1 saatlik iş durdurmayı uzatmak, MESS binaları önündeki eylemleri güçlendirmek gibi daha meşru-militan eylem takvimi çıkartılabilir. **Daha etkili, patronları daha fazla sıkıştıran eylem biçimlerine geçmek, işçilerin daha avantajlı biçimde masaya oturmasını sağlayacaktır.** TİS sürecinin tümünü eylem süreci olarak geçirmek, MESS patronları üzerinde ayrıca basınç oluşturacaktır.

Metal sektöründeki işçilerin hem örgütlülük düzeyi hem de militan eylem potansiyeli, diğer sektörlerle göre çok daha yüksektir. İşçi sınıfının lokomotif konumundaki metal işçileri, örgütlenme ve eylem konusunda da diğer kesimlerden daha ilerideler. Bunu bugüne kadar sayısız eylemde, özellikle de 2015 yılını sarsan "metal fırtınası" sürecinde tekrar tekrar gördük, yaşadık. Bugün yine fiili grevlerle, direnişlerle harekete geçmeli, kazanmanın yolunu göstermeliler.

2025 yılından işçi sınıfına kalan DAHA FAZLA ÖRGÜTLENME, DAYANIŞMA!

Geride bıraktığımız 2025 yılı, burjuvazinin işçi ve emekçilere pervasızca saldırdığı, haklarını gasp etmeye, örgütlülüklerini dağıtma-ya çalıştığı, işçi ve emekçilerin bu saldırılara eylem ve grevlerle karşı koyduğu yıl oldu.

Ekonomik ve siyasi krizden çıkamayan burjuvazi, "Mehmet Şimşek Programı" olarak adlandırılan OVP (Orta Vadeli Program) ile ayakta durmaya çalıştı. Bir yandan ücretleri sürekli düşük tutma, asgari ücreti ortalama ücret haline getirme, temel tüketim ürünlerine zam üstüne zam yapma, vergi dilimlerini düşük tutarak ve dolaylı vergileri arttırarak halkı ağır vergi yükü altında ezme şeklinde özetlenebilecek bir politika izlerken, bir yandan da varolan hakları gasp etme, esnek üretim biçimlerini yaygınlaştırma, TİS'leri sürece yayararak etkisizleştirme, sendikal örgütlülüğü yok etme gibi saldırılar gerçekleştirdi.

Diğer yandan azami kar uğruna alınmayan tedbirler yüzünden işçi cinayetleri artarak devam etti. ME-SEM uygulamasıyla okulda olması gereken çocuklar, işyerlerinde, fabrikalarda yaşamını yitirdiler. Turizm sektöründe çalışan işçilerin haftalık tatili 10 günde bire çıkarıldı.

Saldırı varsa direniş de var

Burjuvazinin saldırılarına işçi ve emekçiler sessiz kalmadı. Saldırıları püskürtecek düzeyde olmasa da direnişlerle, sokak eylemlilikleriyle, grevlerle yanıt verdi.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasında ilk çatışma alanı, ücretler oldu. İşçi ve emekçiler daha iyi bir yaşam için, her zaman ücretlerinin yükseltilmesi kavgasını verirler. Fakat son yıllarda, bir ölüm-kalım savaşı halini aldı.

2025 yılında da gerçek enflasyonun çok altında "hedef enflasyon" diye uydurulan rakamlarda ücret politikası izlendi. Asgari ücrete yapılan yüzde 30'luk zam, kamuda-özelde, sendikal-sendikasıız işyerlerinde genel bir ücret dayatması oldu. Bunu aşmayı başaranlar, mücadeleyi yükselten yerler oldu. **Pulver Kimya, DYO Boya**, grev sonucu ücretlerine zam aldılar.

Bazı işyerlerinde düşük ücretlere karşı, üretimi yavaşlatma, durdurma, fabrika önünde açıklamalar ve sokak eylemlilikleri yapıldı. **Gaziantep Başpınar'da** ağırlıklı olarak tekstil işçilerinin başlattığı üretimi durdurma eylemleri neredeyse havzanın hepsine yayıldı. Keza ülkenin değişik yerlerinde petrolden maden işçilerine, tekstilden kağıt işçilerine eylemler gerçekleşti.

Diğer taraftan kamu çerçeve protokolü kapsamına giren **kamu işçileri**, sendikacıların edilgen ve pasif tutumundan dolayı ücret zammını yüzde 24 olarak alabildiler. **TÜPRAŞ** gibi mücadele tarihi olan dev bir sektörde ise, yüzde 33 ile süreci kapattılar. Kamu emekçilerinin toplu görüşme süreci, Yüksek Hakem Kurulu tarafından yüzde 11'le bağtlandı.

Burada işbirlikçi sendikaların oynadıkları uğursuz

Gerek sermayenin saldırılarını püskürmek, yeni haklar elde etmek; gerekse işbirlikçi sendikal bürokrasiyi aşmak için, işyeri komiteleri başta olmak üzere taban örgütlerini kurmak ve bu örgütler üzerinden mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

rolü vurgulamak gerekiyor. **600 bin kamu işçisinin TİS süreci**, işbirlikçi sendikacılar nedeniyle, sefalet ücretiyle sonuçlandı. Yüzde 85 oranında zam talebiyle masaya oturan sendikacılar, yüzde 16'ya imza attılar. İşçiler, sendikacıların tüm oyalama, geriye çekme çabalarına rağmen, ülkenin çeşitli yerlerinde sokağa çıktılar, bazı illerde yol kesme eylemleri yaptılar.

Sendikasızlaştırma-örgütsüzleştirme saldırısı; en yoğun haliyle özel sektörde yaşandı, yaşanıyor. Direnişlerin çoğu sendikalaştıkları için işten atılmalar üzerine başladı. **Polonez, DİGEL Tekstil, TKIS Blinds, Erlau Metal, Peri Tekstil, Şık Makas** gibi... İşten atılma, direnişi beraberinde getirdi.

Bu direnişler yıl boyunca devam etti. **Kuryelerden inşaat işçilerine, tekstilden metal işçilerine** kadar direniş ve sokak eylemleri sürdü. **Çayırhan maden işçileri** özelleştirmeye karşı Ankara yürüyüşü, madene kapanma vb eylemler yaptı. İstanbul'da Kuzey Star tersane işçileri, ödenmeyen ücretleri için eylem yaptı, kule vince çıktı. Yine inşaat işçileri, ödenmeyen ücretleri için eylemler yaptı.

Çeşitli belediyelerde işçiler, TİS'te anlaşma sağlanamaması üzerine eyleme geçtiler. **Kayyum belediyelerinin** işten attığı işçilerin direniş ve eylemleri devam ediyor.

Kamu emekçileri de belirlenen sefalet ücretine karşı 18 Ağustos'ta iş bırakarak kent meydanlarında protesto eylemi yaptılar.

Öne çıkan mücadele biçimleri

2025 yılında öne çıkan mücadele biçimleri, fabrika önü direnişler, sokak eylemleri, grevler oldu. Sınırlı da olsa yol kesmeler, işgal, patronların evleri ve onlarla çalışan şirketlerin, mağazaların önlerindeki eylemleri de sıralayabiliriz.

2024 yılında TİS sürecine başlayan **metal işçileri**, patronların düşük ücret, 3 yıllık TİS dayatmalarına, 2025 yılında grevle karşılık verdiler. **GE Grid, Artaş Kriyojenik, Hitachi Energy, Schneider Elektrik ve Green Transfo** işçileri, grev yasağına karşı fiili grevle devam ederek saldırıları püskürttüler, taleplerini büyük oranda kazandılar.

Metal işçilerinin grevleri, ücretler üzerinden başlamış olsa da, **grevin yasaklanmasına karşı fiili grevin devreye girmesi, kendiliğinden siyasi bir nitelik kazandırmıştır.**

TİS'lerin tıkanması ve patronların sendikayı tanınamaması üzerine başlayan grevler de oldu. **Chinatool, Tezcan Galvaniz'de** TİS tıkanması üzerine işçiler greve çıktı. Yeni sendikalaşan As Kaynak işçileri yine TİS süreci bağtlanmadığı için greve başladı. İzmir'de **Tek Gıda-iş üyesi tütün işçileri** uzun yıllar sonra üç fabrikada eş zamanlı greve çıktılar. **İzmir İzBB ve ilçe belediye işçileri** grevle sokak eylemini birleştirdiler.

TİS sürecinde anlaşma sağlanamadığı için petrokimya sektöründe **DYO, TPI, Pulver Kimya, Toros Tarım, Gübretaş, Reckitt Benckiser, Portakal Plastik** işçileri de grev bayrağını yükselten işyerleri oldu. **TÜPRAŞ** işçileri de işbirlikçi sendikacıların TİS'i satmalarını karşı yol kesme eylemleri yaparak tepkilerini ortaya koydular. **Eti maden** işçilerinin grevi "milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklandı.

Eylem ve direnişler ileriye taşınmalı

Sonuç olarak yıl içinde azımsanmayacak eylemler, direnişler ve grevler yapıldı. Buna rağmen saldırıların çok azı püskürtüldü, kazanımlar sınırlı kaldı. **Eylem ve direnişler merkezileşmedi, sınıfın ortak sorunu, ortak eylemine dönüşmedi.** Bu işçi sınıfının önünde en büyük sorun olarak duruyor. Oysa kendi haklarını korunmanın, ileriye taşımının yolu da, sınıf dayanışmasından geçer.

Aşılması gereken bir diğer eşik ise, mücadele araçları olan sendikaları, işbirlikçi-bürokrat sendikacıların elinden kurtarmaktır. İşbirlikçi sendikacılar 2025 yılında da uğursuz rolünü oynamaya devam ettiler. Özel ve kamu TİS'lerini sattılar, asgari ücretin sefalet ücreti olmasında pasif tutum sergileyerek yardımcı oldular. DİSK'in sembolik Ankara yürüyüşü ve açıklamalar dışında herhangi bir eylem ortaya koymadılar.

2026'ya metal işçilerinin TİS anlaşmazlığı yüzünden süren eylemlerle girdik. Metal işçileri eylemlere geç başlamış olsalar da rutin eylem biçimlerini aşarak ve sadece kendi talepleriyle sınırlı tutmadan, sınıfın genel çıkarlarıyla birleştiren bir eylem hattı izlemeliler.

Gerek sermayenin saldırılarını püskürmek, yeni haklar elde etmek; gerekse işbirlikçi sendikal bürokrasiyi aşmak için, işyeri komiteleri başta olmak üzere taban örgütlerini kurmak ve bu örgütler üzerinden mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

2026'ya direnişle giren işçi sınıfı, taban örgütleri kurarak, devrimci işçileri sendika yönetimine getirerek, sınıf dayanışmasını güçlendirerek bu yılı zafer yılı yapabilir ve diğer emekçi kesimlerin önünü açacak bir önderlik ortaya koyabilir. Bu yılı emeğin yılı yapmak için mücadeleyi yükseltelim!

Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri kazandı

İstanbul'da Özel Okmeydanı Hastanesi'nde işten çıkarılan sağlık emekçilerinin başlattığı direniş 51. günün sonunda (2 Ocak) kazanımla sonuçlandı. İşçiler, hastane önünde basın açıklaması yaparak, haklarını örgütlü mücadele ile kazandıklarını vurguladı.

Direniş sürerken, İşçi Emekçi Birliği (İEB) olarak 17 Aralık günü, direnişte olan Özel Okmeydanı Hastanesi işçilerini ziyaret etmiştik.

Sloganlarla direniş alanına giden İEB bileşenlerini direnişçi işçiler sloganla karşıladılar. İEB adına yapılan açıklamada, direnişçi işçiler selamlandı, dayanışma içinde olunacağı belirtildi. Ardından işçilerle sohbet edildi.

Özel Okmeydanı Hastanesi işçileri, 10 Kasım'da direnişe başladılar. Ziyarete gittiğimiz gün direnişin 38. günüydü. Yaklaşık 8 aydır ücretlerinin zamanında ödenmediğini, geciktirilerek parça parça verildiğini, son 3 ay ise hiç ödeme yapılmadığını söylediler. Bu koşullarda **DiSK'e bağlı Devrimci Sağlık-iş sendikasında örgütlenmeye karar vermişler.**

Hastane yönetimi, *"binada deprem riski var hastaneyi kapatıyoruz"* diyerek tüm çalışanların çıkışını veriyor. İşçi, doktor, hemşire, teknik eleman, toplamda 150'den fazla kişi işsiz kalıyor. İşçiler diyor ki, *"Deprem riski olduğuna dair ne resmi bir evrak var, ne mühendislik raporu... Zaten yıllar önce binanın kolonları güçlendirilmişti."* *"Patron yok, yönetici yok... Sadece 'eşyalarınızı toparlayın gidin' dediler."* Direniş başladıktan sonra büyük bir kısmının hak edişlerinin yarısını, bazılarının da üçte birini veriyorlar.

Özel Okmeydanı Hastanesi 4 yıl önce 2021 yılında Ercan Kesal tarafından Şafak Grubu'na satılmış. Satış olurken *"tüm haklarınız korunacak şekilde satış sözleşmesi yapıldı"* demişler. İlk başlarda ücretler düzenli ödenmiş, fakat sonra aksamalar başlamış.

İşten atılana kadar herhangi bir sendikaya üye olmamışlar. *"Özel sektörde sendikalı olmak çok zor"* diyor bir işçi, *"sendikaya adım atan arkadaşımız, hemen işten çıkartılıyordu."* Ama hepsi birden işsiz kalınca *"sendikalı olmaktan, örgütlenmekten ve direnmekten başka çaremiz olmadığını anladık"* diyorlar.

Sağlık sektöründe çalışanların çoğu kadın. Bu direnişte de kadınlar en önde. Ve 10 Kasım'dan itibaren her gün hastanenin önündeler.

13 Aralık günü sabaha karşı 03.00 sularında hastaneye silahlı saldırı gerçekleşti. Hastane girişine gelen kar maskeli 4-5 kişi binayı hedef alarak kurşun yağdırdı. Direnen işçiler hedef alınmamıştı; binaya ise toplamda 18 kovan isabet etmiş. **Sonraki günlerde bu saldırıyı mahalledeki çeteler üstlendi.** Buna karşı tepkiler büyüyünce, saldırıyı direnişçilere değil, hastaneye yaptıklarını açıkladılar.

Direniş sırasında bazı kişilerin, hastane içindeki tıbbi cihazları dışarı çıkarma çabası olmuş; işçilerin müdahalesi üzerine hastaneye tıbbi cihaz kiraladıklarını, hastane kapandığı için kendi cihazlarını geri aldıklarını belirtmişlerdi. Bunun üzerine **işçiler, tıbbi cihazların tahliye edilmesine karşı gece nöbetlerini de artırmışlardı. 13 Aralık'taki silahlı saldırı, bu nöbetler başladıktan sonra yaşandı.** Saldırılara rağmen işçilerin kararlılıkla sürdürdüğü direniş, 51. gününde kazanımla sonuçlandı.

Şık Makas işçileri direniyor

Şık Makas (Cross Jeans) fabrikasında çalışan 1700 işçi, düşük ücretlere, aylarca maaş ödenmemesine ve mobbinge karşı, 7 Ekim günü iş bırakma eylemi yaptı. Ardından işten atılan 600'den fazla işçi, fabrika önündeki direnişlerini sürdürüyorlar.

Türkiye'nin en büyük 500 sanayi kuruluşundan biri olan Şık Makas'a ait CRS Kot Fabrikası, Tokat'ta organize sanayi bölgesinde bulunuyor. Şirketin 2024 yılında 6 Milyar TL ciro yaptığı ama neredeyse hiç vergi ödemediği biliniyor. Tasarım merkezi olarak geçtiği için her türlü vergi ve sigorta muafiyetinden yararlanan şirketin, devletten aldığı teşviklerin bugünkü değeri 20 Milyar TL'yi aşmış durumda. Tokat'taki fabrika için devlet, patrona 30 bin metrekare arsa tahsis etti. Şirket devlet eliyle büyütüldü ve bugün üretimin büyük kısmı Mısır'a taşınmış durumda. Türkiye'deki fabrikalarında ise işçilerin ücretleri ödenmiyor.

Fabrikada sorunlar Ocak 2025'te ilk işten çıkarmalarla başladı. O dönem Şık Makas'ta yetkili sendika Öz İplik-İş'ti. Ücretlerin gecikmesinden dolayı sendika işçileri eyleme çağırdı. Yapılan eyleme katılan işçilerden bir kısmı işten atıldı. Sendika patronla görüşerek işçilerin işe alınmasını talep etti. İşten çıkarılan 43 işçiden 33'ü işe geri alındı; 10 işçi ise dava açtı.

Sonraki süreçte **maaşlar tekrar parça parça yatmaya başladı. Mobbing arttı.** *"Çalışmak istemeyen gidebilir"* gibi tehditler başladı. Patron maaşların gecikmesinin sebebi olarak, küçülmeye gittiklerini ve Çorlu'da bulunan fabrikalarını kapattıkları bahanesini sundu. Çorlu'da bulunan Şık Makas fabrikası kapanmıştı ama şirket küçülmeye gitmiyordu; Mısır'da yeni fabrika kuruyordu.

Patron işçileri bu şekilde oyalarken, yandaş Öz İplik-İş Sendikası da işçileri kandırmaya devam etti. Sendika işçilere ikramiye sözü vermişti, *"Toplu sözleşmede olacak"* demişlerdi. Ancak işçileri ikramiye yerine bir paket çay ve unla oyaladılar. 7 Ekim günü maaşların yerine sadece 4 bin lira yatırıldığını gören işçiler **Öz İplik-iş sendikasının harekete geçmesini istedi. Sendika**

duyarsız davranınca, istifa ederek Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası'nda (BİRTEK-SEN) örgütlendiler ve direnişe başladılar.

Hakları için iş bırakan Şık Makas işçilerinin eylemlerinin ardından 600'den fazla işçi işten atıldı. İşçiler Kod 22 ile işsizlik maaşı bile alamayacak bir halde işten çıkartılar. Yandaş sendika bu durumu bile kendi lehine kullanmaya çalıştı. İşçilere *"BİRTEK-SEN'den istifa edip Öz İplik-İş'e üye olun, patronla anlaşın, alacaklarınızı da aylar sonra alırsınız"* dediler.

Direnen işçiler eylemlerini Tokat Kent Meydanı'na taşıma kararı aldı. İşçilerin karşısına patron ve yandaş sendikadan sonra, bu kez de valilik çıktı. Tokat Valisi daha önce Şık Makas patronuyla kurban kesmişti. **İşçilerin yürüyüşünü durdurmak için işçilerin karşısına polisi diken valilik, eyleme engel olamadı.** Tokat Kent Meydanı'na ulaşan işçiler basın açıklaması gerçekleştirdiler ve mücadelelerine devam edeceklerini yinelediler.

5 Kasım'da direnişlerini Ankara'ya taşıyan Şık Makas işçileri, Çalışma Bakanlığı önünde bir eylem yaptı ve devletin desteklediği patronu teşhir ettiler. Ardından mecliste basın açıklamasına katıldılar.

Direnişin öncü işçilerinden, Çalışma Bakanlığı önünde basın açıklamasını okuyan Buse Kara'ya; 11 Kasım'da sosyal medya paylaşımları bahane gösterilerek ev hapsi ve yurt dışına çıkış yasağı verildi. İşçilerin direnişlerini böyle saldırgan yöntemlerle kesebileceklerini zannedenlere, işçiler 17 Kasım'daki Tokat Emek ve Adalet Mitingi'nde cevap verdi. Binlerin katıldığı mitingte direnişe devam eden Şık Makas işçileri Tokat halkına seslendi:

"Bu mücadele yalnızca Şık Makas işçilerinin değil, bütün emekçilerin mücadelesidir. Haklarımızı istiyoruz, ekmeğimize ve haklarımıza çökmek isteyenlere geçit vermeyeceğiz."

Asgari ücrete karşı İEB kampanyası

İşçi Emekçi Birliği (İEB) asgari ücret görüşmeleri adı altında yürütülen süreci teşhir etmek ve insanca yaşanacak bir ücret talebini yükseltmek için, yaklaşık bir ay süren bir kampanya yaptı.

"Asgari değil insanca yaşam için MÜCADELEYE! GENEL GREV GENEL DİRENİŞİ ÖRGÜT-LEMEYE!" çağıran afişler ve pankartlar, merkezi yerlere ve emekçi semtlere asıldı. 14 Aralık'ta Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir eylem yapıldı.

24 Aralık 2025 tarihinde ise, asgari ücretin 28 bin 75 lira olarak belirlenmesi üzerine, sefalet ücretini protesto etmek için Mecidiyeköy'de Cevahir AVM önünde eylem yapıldı. İşçi ve emekçilere dayatılan sefaletten kurtulmanın yolunun birleşmekten, örgütlenmekten, hesap sormaktan ve geleceğimiz için mücadele etmekten geçtiği söylendi.

Öğrenci gençliğin kitle örgütünü yaratalım!

Öğrenci gençlik -esas olarak üniversiteler- 19 Mart'tan itibaren yeni bir canlanma dönemi yaşıyor. 19 Mart'tan 1 Mayıs'a uzanan süreçte kitlesel biçimde eylem halinde oldular. **Mart direnişinde katalizör rolü oynadıkları gibi, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için basınç oluşturdular ve önceki yıllara göre daha kitlesel şekilde Taksim'in zorlanmasını sağladılar.**

Mücadelenin her yükselişinde olduğu gibi, **Mart sonrası yükselişte de örgütlenme sorunu başat bir sorun olarak öne çıktı.** Fakat buna yeterince eğilinmedi. Araya tatil döneminin girmesi de süreci ke-sintiye uğrattı. Buna karşın tatil döneminde en azından devrimci gençlik örgütleri, kitle örgütünü yaratma konu-sunda yoğunlaşabilir, belli kararlar alabilirdi. Kuşkusuz yaz kamplarında, seminer ve toplantılarda örgütlenme sorunları da konuşuldu. Ancak **her siyasi yapı kendi gençlik örgütünü örgütlemeyi esas aldı, gençliğin kitle örgütü ya hiç gündeme alınmadı, ya da zama-na, kendiliğindenliğe bırakıldı.**

Böyle olunca 2025-2026 öğretim yılına bu konuda bir perspektif sunulmadan, hazırlıksız girilmiş oldu. Devlet ise hazırlıklıydı! Bir yanda soruşturmalar ile devrimcileri okuldan koparmaya, diğer yanda sivil faşistleri öne sürerek yıldırmaya çalıştı ve örgütlenme sorunuyla yoğunlaşmasını engelledi. Zaten amaçları da devrimci öğrencileri öğrenci kitesinden yalıtma, darlaştırmak; örgütlü ve kitlesel bir güç haline gelme-den dağıtmaktı.

Sivil faşist saldırılara karşı mücadeleyi ayrıca ele almak kaydıyla şunu söyleyebiliriz; **resmi-sivil faşiz-me karşı mücadeleyi örgütlü ve kitlesel bir şekilde yürütebildiğimiz oranda başarı elde edebiliriz.** Kaldı ki, öğrenci gençliğin mücadelesi sadece faşizme karşı değil, emperyalizmi de içine alan kapsamlı bir mücadeledir. Bu kapsamda bir mücadele, kitle örgütü yaratılmadan yapılamaz.

Geldiğimiz aşamada öğrenci gençliğin kitle örgütü-nü yaratmak, daha fazla ertelenemeyecek kadar acil ve tayin edici bir hale gelmiştir.

Her mücadele, kendi örgüt biçimlerini yaratır. Öncülere düşen görev, kendiliğinden uç veren bu biçimleri iradi müdahalelerle şekillendirmek, kurumsallaştırmaktır. Aksi halde kendiliğindencilik ve sürüklenme hali başgösterir ve bu durum parça-lanmayı, dağılmayı getirir.

Mart sonrası yükselişte öne çıkan örgüt biçimleri, her üniversitede kurulan birlikler-inisiyatifler olmuştu. Aynı üniversitede birden fazla bu tür örgütler kuruldu. Elbette bunların başını şu ya da bu siyasi görüşe sahip öğrenciler çekiyordu, fakat daha kozmopolit bir özelliğe sa-hipti. Zaman içinde saflar netleşti; kimisi bir siyasi yapının gençlik örgütü haline gelerek darlaştı, kimisi dağıldı. Zaten öğrenci gençliğin kitle örgütü

işlevine sahip değildiler. **Fakülte veya üniversitedeki tüm öğrencileri kapsayan, bir hedef etrafında ke-netlenmiş, demokratik bir şekilde işleyen örgütler olmadılar. İçlerinde yeralan devrimci öğrenciler de bunları kitle örgütüne çevirme perspektifiyle çalışmadı.**

Hal böyle olunca öğrenci gençliğin kitle örgütü bu-güne kadar çözilemeyen bir sorun olarak kaldı. Şimdi gençliğin kitle örgütünü daha somut biçimlerle konuş-ma-tartışma, dahası pratik adımlar atma zamanıdır.

Öncelikle belirtelim; **gençliğin komsomol örgü-tü ile kitle örgütü farklı şeylerdir ve karşı karşıya konulamaz.** Her siyasi hareket, kendi gençlik örgütü-nü oluşturur, onun biçimini de kendisi belirler. Fakat **komünist ve devrimci hareketlerin, sadece kendi gençlik örgütleri kurmakla yetinmeleri veya kendi hakimiyetinde bir kitle örgütü yaratmayı hedefle-meleri, doğru bir yaklaşım değildir.** Genel olarak toplumsal mücadele, özelde gençlik hareketi yüksel-meden, bir siyasi hareketin büyümesi de mümkün de-ğildir zaten. Bunun yolu, yükselen mücadeleye uygun kitlesel örgüt biçimlerini yaratmaktan, ya da varolanları değerlendirmekten geçer. Aksi halde kendi bindiği dalı keser, besleneceği kaynağı kurutur.

Nasıl ki, **işçi sınıfının kitle örgütü sendikalar ise, gençliğin de derneklerdir, platformlardır, birlikler-dir.** Türkiye gençlik tarihi bunun örnekleriyle doludur. '60'lı yıllarda FKF'ler, '70'lerin başında Dev-Genç, '80'lerin ortalarından itibaren Öğrenci Dernekleri, üniversite gençliğinin kitle örgütleri olarak tarihteki yer-lerini aldılar ve hareketin kitlesel biçimde gelişmesinde önemli bir rol oynadılar.

Bu modeller, bir kitle örgütünün nasıl olması gerektiği konusunda, günümüz gençliğine ışık tutuyor, bilgi ve deneyim sunuyor. Elbette her dönemin nesnel ve öznel koşulları kitle örgütünün yapısını da belirliyor. Fakat değişmemesi gereken temel ilkeleri de ortaya koyuyor. Önce bu temel ilkeleri saptamalı, sonra gün-müzün somut koşullarına uyarlamalıyız.

Genel olarak kitle örgütleri bir sınıf ve mesleğe mensup kişilerin, ya da genç, kadın, emekli, tutuklu ailesi gibi ortak paydaya sahip insanların ortak talepler doğrultusunda (ekonomik, akademik, siyasi) biraraya geldikleri ve mücadele ettikleri organizasyonlardır. **Devrim bilincinden yoksun geniş kitleler, güncel çıkarları için bu tür örgütlere gelirler ve bu doğ-rultuda mücadeleye atılırlar. Onun için bir kitle örgütü, seslendiği kitlenin acil taleplerini sahip-lenmeli ve bunların mücadelesini vermelidir.** Bunu

başarabildiği oranda bulunduğu alanın geniş kesimleri-ni kucaklayabilir.

Öğrenci gençlik somutunda konuşacak olursak; akademik-demokratik talepleri olan tüm öğrenciler, bu örgütlerin içinde yeralmalıdır. **Şerh düşülecek tek kesim, kitle örgütlerini dağıtma amacıyla gelen, birliğine zarar veren faşist provokatörlerdir.** Onun dışında farklı siyasi görüşlerden ya da herhangi bir siyasal tercihi olmayan öğrenciler bu örgütlere üye olabilmelidir. Tüzükleri de bunları kapsayacak şekilde olabildiğince net, anlaşılır ve sade olmalıdır.

Bir kitle örgütü, otomatikman "demokratik" olmaz! Demokratik olabilmesi için, karar alma süreci-ne tüm kitlenin katılımı, farklı görüşlerin kendini ifade etmesi sağlanmalı, azınlıkta kalanların haklarını koru-yacak bir işleyişe sahip olmalıdır. **Demokratik olması, merkezîyetçiliği dışlamaz.** Kararlar ne kadar tartışı-larak alınırsa, ona uyma zorunluluğu, eylem disiplini o kadar kolay sağlanır. **Demokratik-merkezîyetçilik olarak tanımlanan bu ilkenin, merkezîyetçilik yönü kitle örgütlerinde birliği zedelemeyecek, mücadele-yi yükseltecek bir esneklikle uygulanmalıdır.**

Geniş kitleleri kucaklayacağı için yasal olma-sı daha işlevseldir. Ancak yasallık bir zorunluluk değildir. Diğer yandan yasal olması ile yasalıcı olması farklı şeylerdir. **Her koşulda fiili-meşru mücadeleyi esas almalıdır.** Faşizm koşullarında en küçük bir hak mücadelesi bile yasal sınırlara sığmaz ve hızla siyasi nitelik kazanır. Kitlelerin mücadele içinde eğitilmesi zaten bu şekilde gerçekleşir. Diğer yandan demokratik mücadele siyasi mücadelenin bir parçasıdır; akade-mik-demokratik mücadele siyasi mücadeleyi dışlamaz, aksine içerir.

Bir kitle örgütünden neyi anladığımız netleştikten ve zorunluluğu kavrandıktan sonra, onun biçimini belirlemek için daha kolay kısımdır. **Başlangıçta her fakültede olmasa bile, her üniversitede öğrenci dernekleri (veya birlikleri, platformları) kurulabilir.** Akademik-demokratik sorunlara duyarlı öğrencilerin biraraya gelmesi, bunun ilk adımıdır. Mümkünse her bölümde, her fakültede bu tür toplantılar alınmalı, nasıl bir kitle örgütü istendiği, amacı, hedefi konuşulmalı ve olabilecek en geniş öğrenci kitlesinin katıldığı bir seçimle geçici yönetimler belirlenip kurumsallaşmaya başlanmalıdır.

Merkezi örgütlenme, il ve ülke çapında oluşan kitle örgütleri üzerinden sağlanacaktır. Elbette bunun için tüm üniversitelerde kitle örgütlerinin kurulmasını beklemek gerekmez. Fakat belli başlı üniversitelerde örgütlülük oluşmadan da merkezi bir yapı kuru-lamaz. **Bunlar gerçekleştiğinde hızla merke-zileşmeye gidilmelidir. Merkezileşme, diğer üniversitelerde ve illerde örgütlenmenin önünü açacaktır.** Önce yerelerde örgütlülükler oluşsun sonra merkezileşelim, veya önce merkezileşme sağlansın sonra yereller örgütlenir gibi bir tartışma gereksizdir; emek ve zaman kaybıdır. Bunları karşı karşıya koymadan birbirini besleyecek şekilde ele almak en doğrusudur.

Tabi ki, **merkezi örgütlülüğten anladığımız,**

devrimci gençlik örgütlerinin biraraya gelmesi değildir. Bugünkü koşullarda bu örgütlerin biraraya gelerek, forumlar, eylemler örgütlemesi olumludur, bir yerde zorunluluktur. Ancak bu birlik, ne gençliğin kitle ne de merkezi örgütünün yerine ikame edilebilir. Kitlesele ve merkezi örgütlülüğün kurulmasına önyak olduğu sürece anlamlıdır ve asıl görevini böyle tanımlamalıdır.

Ne var ki, **20 Aralık'ta yapılan forum, bu amaca hizmet edecek şekilde organize edilmedi; sonuçları da öyle olmadı.** Oysa bugün devrimci gençliğin kilitleneceği temel nokta, kitlesele ve merkezi gençlik örgütünün yaratılmasıdır. Devrimci gençlik örgütlerinin birliği, kitle örgütünün yaratılması hedefiyle fikir alış-verişinde bulunduğu, deneyimleri paylaştığı ve bu yönde pratik adımlar atmayı başardığı oranda faydalı olabilir. Aksi halde bir tartışma kulübüne döner; en fazla giderek azalan sayılarla eylemler, etkinlikler organize etmekten öteye gidemez. Bu da gençlik hareketini geliştiren değil, zarar veren bir konuma sürükler.

Keza **kimi hareketlerin ÖTK (Öğrenci Temsilciler Kurumu) ya da "Öğrenci Meclisi"ni kitle örgütü şeklinde sunduğunu görüyoruz.** Günümüzde ÖTK'lar, '60'ların sonunda ODTÜ'de kurulan ÖTK'dan tamamen farklıdır. Temsilci olma koşulunu "*sicilinin temiz, not ortalamasının yüksek olması*" gibi kriterlere bağlamış ve rektörlerin onayını şart kılan resmi bir kurum halini almıştır. Bu haliyle bırakalım kitle örgütü vasfını, kurum olarak bile reddetmek gerekir. **"Öğrenci Meclisleri"nin ise, nasıl işlediği, ne kadar demokratik olduğu, kaç öğrenciyi temsil ettiği muammadır.**

Son yıllarda "meclis" farklı alanlarda da kullanılan, öne çıkan bir biçim oldu. (Mahalle meclisi, emekliler meclisi vb.) Ancak adına uygun kurulduğu ve çalıştığı söylenemez. Çünkü meclis, temsilcilerden oluşur; temsilciler de tabandan seçilerek gelmelidir. Öyle olmadığını biliyoruz. Kavramları, örgüt biçimlerini de yerli-yerinde kullanmak, sulandırmamak, amacı dışına çıkarmamak gerekir.

Sonuç olarak öğrenci gençlik bugün adına "kitle örgütü" diyeceğimiz bir örgütlenmeden yoksundur. Geniş öğrenci kesimlerini içine çekecek böyle bir örgütlenmeye acilen ihtiyaç vardır. Bunun yolu da bu hedef doğrultusunda çalışmaktan, pratik adımlar atmaktan geçer.

Nerede iyi bir sonuç elde edilmişse, o deneyim paylaşılmalı ve yayılmalıdır. Adının ve biçiminin ne olacağı işin daha tali kısmıdır; aslolan içeriğinin kitle örgütüne uygun olmasıdır. Onun da kaba hatlarını kısaca özetledik. Bu yönde atılacak her adım kıymetlidir; öğrenci hareketini kitleseleştirecek, büyütecek ve diğer kesimlere de örnek oluşturacaktır.

Öğrenci gençlikte mücadeleleri büyütme arayışları

19 Mart Direnişi'nin siyasi kazanımlarını geriletmek amacıyla, üniversitelerdeki baskı ve zorbalığın artırılarak sürdürüldüğü bir dönemin içerisinde geçiyoruz. Faşist diktatörlüğün üniversitelerdeki karşılığı **YÖK ve onun yönetim aygıtı kayyumlar, eğitim dönemi başladığından beri eylemlere katılan yüzlerce öğrenciye soruşturma açtı, burslarını kesti, yurtlardan attı.** Ayrıca birçok öğrencinin eğitim hakkı, uzaklaştırma cezaları ve tutuklamalarla fiili şekilde gasp edildi. **Sivil faşist çeteler devlet eliyle palazlandırılarak devrimci-demokrat öğrenciler sindirilmeye çalışıldı.**

Kısacası devlet, yeni eğitim dönemine öğrencilerden daha hazırlıklı girmişti. Faşist saldırıların artması üzerine İstanbul'da gençlik örgütleri ve üniversite inisiyatiflerinin katıldığı toplantılarda, "Öğrenci Forumu" ile birleşik mücadelenin örülmesi kararlaştırıldı. Bu vesileyle gençlik örgütleri içerisinde "faşizme karşı birleşik mücadele" tartışmaları yeniden başlamış oldu.

Öğrenci Forumu'nun ortaya serdikleri

Öğrenci Forumu, İstanbul'da yaklaşık bir aylık tartışmaların üzerinden, 20 Aralık 2025 tarihinde örgütlendi. Örgütlenme süreci, hali hazırda bulunan yanlış yaklaşımları da gün yüzüne çıkardı. Bu yaklaşımların temelinde devletin siyasi niteliğinin faşizm olarak tanımlanmayışı yatmaktadır. **Faşizm, sivil faşizme indirgenmekte; sivil faşizme karşı mücadele de "faşist saldırılar artar" korkusuyla göz ardı edilmektedir.** Birçok üniversitede forum çağrıları sürdürülürken, "*faşist saldırılar var*" denilerek İstanbul Üniversitesi ve çevresinde çalışmanın yapılmaması, bunun açık bir kanıtı olmuştur.

İstanbul'da üniversite öğrencilerinin "SÖZ, YETKİ, KARAR ÜNİVERSİTE BİLEŞENLERİNE!" şiarıyla 20 Aralık'ta düzenledikleri forum öncesinde, aralarında PDG'nin de bulunduğu devrimci gençlik örgütleri, Boğaziçi ve Marmara Üniversitesi önünde bildiri dağıttılar, sınıflara-amfilere bırakıldılar, duraklara yapıştırdılar. Merkezi yerlerde ve emekçi semtlerinde afişleme yaptılar. Ayrıca TÜYAP'ın yapıldığı Beylikdüzü üstgeçidinde bildiriler dağıtıp, ajitasyon konuşmaları yaptılar.

Forumda tartışılmasını önemli bulduğumuz konulardan biri, grupçu yaklaşımların gençliğin kitle örgütünü yaratmayı ve birleşik mücadeleyi engelleyen bir etmen olarak karşımızda durduğuydu. **Gençlik hareketinin tarihine baktığımızda mücadelenin yükselişe geçtiği dönemlerde, örgütlenme ve kitleseleşme sorunları kendisini dayatmış, buna uygun araçlar yaratıldığında yol alınmıştır; diğer yandan grupçu yaklaşımların öne çıktığı dönemlerde ya varolan kitle örgütleri parçalanmış ya da hiç kurulamamıştır.**

Forumda neredeyse hepimizin hemfikir olduğu konu, fiili meşru mücadelede ısrarcı olunması gerektiğiydi. **19 Mart'ta yıkılan duvarın yalnızca polis barikatları olmadığı, aynı zamanda "Eylem Komitesi"nin alandan çekilme telkinlerini de aştığı vurgulandı.**

Forumun açığa çıkardığı bir başka sonuç ise, kitle örgütlerinin güçlendirilmesi gerektiğiydi. Kendiliğinden kitle hareketinin sınırlarına ulaşp yeniden biriktirme evresine girdiği şu süreçte, yeni direnişlerdeki önderlik boşluğunu dolduracak kitle ve merkezi örgütün yaratılması, kendisini yakıcı bir görev olarak dayatmaktaydı. Ne var ki, bu konu üzerinde yeterince durulmadı; daha önemlisi bu yönde bir yönlendirme ve önüne görev koyma gerçekleşmedi. **Birleşik mücadele vurgusu çok yapılmakla birlikte, bu mücadeleyi hangi örgüt modeliyle gerçekleştireceğimiz ortada bırakıldı.**

Sonuç olarak

Mart direnişinden bugüne kadar birçok forum alındı. Bizim de tartıştığımızı yönlendirmekteki eksikliğimizden kaynaklı Öğrenci Forumu, 6 Nisan'da yapılan Büyük Üniversiteler Forumu'nun bir tekrarı niteliğindedir. Deneyim paylaşımı açısından faydalı olmakla beraber, bağlayıcılık yönüyle amacına hizmet edemedi.

Öğrenci Forumu'nun ardından yürüteceğimiz değerlendirmelerde, üniversitelerde faşizme karşı birleşik mücadeleyi büyütme için gerekli araçların yaratılması konusunda somut adımlar atabildiğimiz oranda amacına ulaşacaktır.

İstanbul PDG

19 Mart'ın 9. ayında öğrencilerden protesto

19 Mart'ta başlayan eylemlerin 9. ayında üniversite öğrencileri başta İstanbul olmak üzere ülke genelinde eylemler yaptı. "Hepimiz oradaydık" pankartıyla, üniversitelerin olduğu birçok yerde kitlesele eylemler gerçekleşti. Öğrenciler, MESEM'i protesto ettikleri için tutuklanan 16, İzmir'de tutuklanan 4 öğrencinin de serbest bırakılmasını istedi.

19 Aralık'ta İstanbul Üniversitesi'nde Esnaf Lokantası önünde toplanan öğrenciler, polisin "slogansız yürüyüş" dayatmasına karşı "Hepimiz oradaydık" pankartını açtı ve sloganlarını haykırarak yürüdü. En sık atılan sloganlar; "*Faşizme karşı omuz omuza*", "*YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak*", "*Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz*" oldu. Polis ablukası altında Beyazıt Meydanı'na yürüyen öğrenciler, meydana açılama yaptı.

Açıklamada "*19 Mart'ta nasıl barikatları aştıysak sokaklarda olmaya ve eylemleri büyütme devam edeceğiz*" dediler. Tutuklanan öğrencilerin serbest bırakılmasını talep ettiler.

Eylem bittikten sonra taşınan dövizleri bahane eden polis, öğrencilerin bir kısmını ablukaya aldı. Ablukaya alınan öğrencilerden 33'ün gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrenciler gece serbest bırakıldılar. Eyleme aralarında Proleter Devrimci Gençlik'in de bulunduğu kurumlar dövizlerle katıldılar. Eylemler kitlesele geçti.

Eğitim Bütçesi: Tasarruf öğrencilerden ve eğitim emekçilerinden yapılıyor

2026 yılı için eğitime ayrılan toplam bütçe 2 trilyon 896 milyar TL olarak açıklandı. Açıklanan rakam 2025 yılına göre yüzde 34'lük bir artış gösteriyor. Ancak bu artış, ağır ekonomik kriz koşullarında eğitimin en temel ve zorunlu ihtiyaçlarını karşılamaya bile yetmiyor. Eğitimde tasarruf, öğrencilerden ve eğitim emekçilerinden yapılıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı, 2026 yılı için ayrılan tavan bütçe ödeneklerinde Hazine ve Maliye Bakanlığı'ndan sonra ikinci sıradadır. **Diyanet İşleri Başkanlığı ise 8 bakanlığın bütçesini geçerek en çok ödenen ayrılan 14. kamu kurumudur.**

Milli Eğitim Bakanlığı'na ayrılan bütçenin yüzde 83'ü personel giderlerini karşılamaktadır. AKP hükümetinin "Eğitime en yüksek payı ayırıyoruz" iddiasının bir gerçekliği yoktur. **Eğitime ayrılan bütçe eğitim emekçilerinin ücretleridir; daha fazlası değil.** Bu haliyle bile yoksulluk sınırının altında yaşayan eğitim emekçilerinin yaşam standartları her geçen sene daha da gerilemektedir.

Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı (OECD), her yılın eylül ayında bir eğitim raporu yayınlıyor. Bu rapora göre Türkiye'nin eğitime ayırdığı bütçe OECD ortalamasının çok altındadır.

2025 yılında ilköğretim kademesinde OECD ortalaması 10 bin 812 dolar iken Türkiye'nin ayırdığı bütçe 3 bin 914 dolar. Ortaöğretim kademesinde OECD ortalaması 11 bin 932 dolar iken Türkiye'nin ayırdığı bütçe 3 bin 914 dolar. Yükseköğretim kademesinde OECD ortalaması 15 bin 102 dolar iken Türkiye'nin ayırdığı bütçe 7 bin 698 dolar.

Tüm kademelerde Türkiye'nin öğrenci başına yaptığı harcama OECD ortalamasının çok altında. Tüm kademelerdeki derin fark, eğitime ayrılan bütçenin yetersizliğini ortaya koymakta.

Bu şartlar eğitimden kopuşu beraberinde getiriyor. 2025 yılı itibarıyla eğitimin dışındaki çocuk sayısı 804 bin 250'yi buluyor. Açık öğretim ve MESEM'e devam eden 18 yaş altı 666 bin 444 öğrenci bulunuyor. Bunlar da eklenince **örgün eğitime devam etmeyen çocuk sayısı 1 milyon 470 bin 694'e yükseliyor.**

Örgün eğitimden koparılan yaklaşık 1,5 milyon çocuk ve yoksulluk sınırında yaşayan eğitim emekçileri varken eğitim bütçesinin önemli bir kısmı Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne gidiyor. 2024 yılında 82,6 milyar TL bütçe ayrılan Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'nün bütçesi 2025 yılının ilk 9 ayında 53 milyar TL'lik ek artış gösterdi. Yıl sonu itibarıyla toplam bütçesinin 90 milyar TL'nin üzerine çıkması bekleniyor. Bilimsel eğitime

ayrılması gereken bütçe gericiliğe ayrılıyor.

Elimizdeki verilere baktığımızda, söyleyebiliriz ki, kamusal eğitim günden güne tasfiye ediliyor. **Kamu okullarının altyapısı bilinçli olarak zayıflatılıyor. Özel okullar teşviklerle büyütülüyor. Nitelikli eğitim hakkı gelir düzeyine bağlı bir ayrıcalık haline getiriliyor. Dini vakıf ve cemaatlerle imzalanan protokoller artıyor.** AKP dinci, gerici, ırkçı, özel sektöre dayalı bir eğitim anlayışını dayatıyor.

Eğitim emekçilerinin ücretleri tarihsel olarak en düşük seviyelere ulaşmış durumdadır. **Yüksek enflasyon karşısında maaşlar yılın ilk ayından itibaren erimeye başlıyor. Vergi dilimleri düşük tutulduğu için, yılın daha başlarında, hızla bir üst vergi dilimine geçiliyor.** Yıl sonu itibarıyla eğitim emekçilerinin satın alma gücü kalmamış bulunuyor. Büyük şehirlerde yaşayan eğitim emekçilerinin ücretleri kirayı ancak karşılayabilir hale geliyor.

Kamu okullarının altyapıları bilinçli olarak zayıflatılıyor. Sınıflar kalabalık, çoğu okulda laboratuvar ve kütüphane yok. Spor alanları yetersiz. Eğitime ayrılan bütçe, kamu okullarının bakım-onarım masraflarını bırakalım, temizlik masraflarını bile karşılamıyor.

Dinci gerici vakıflarla protokoller imzalanıyor. Kamu kaynakları gericiliği yaygınlaştırmak için kullanılıyor.

Kamu okulları yatırım eksikliği nedeniyle güçsüzleşirken özel okullara teşvikler her sene artıyor. Patronlara vergi kolaylıkları ve dolaylı destekler sağlanıyor. Özel sektör eğitim patronlarıyla ortak projeler yapılıyor. Dinci-gerici anlayıştan rahatsız olan veliler, maddi güçleri yetiyorsa, özel okulları tercih ediyor. Kamusal, bilimsel eğitim yok ediliyor.

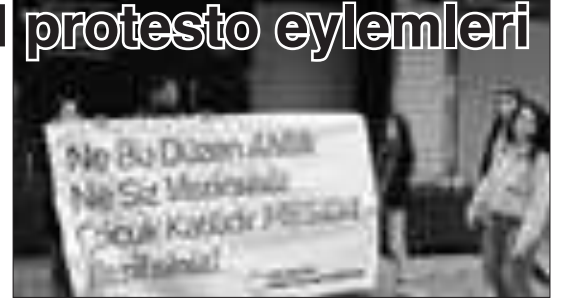
Öğrencilere bir öğün yemek ve temiz içme suyu bile sağlanmıyor.

Örgün eğitime devam etmesi gereken çocuklar, sermayenin ucuz işgücü ihtiyacını karşılamak üzere devlet eliyle MESEM'lere yönlendiriliyor. Sadece son aylarda 8 çocuk MESEM kapsamında çalışırken öldü.

AKP hükümeti eliyle burjuvazi, kamusal eğitim sorumluluğunu özel sektöre devrediyor. Çocukları sermayenin çıkarlarına feda ediyor. **Eğitime ayrılan bütçe, çocuk emeği sömürsünün büyütüldüğünün ilanı olarak önümüzde duruyor.**

MESEM protesto eylemleri

MESEM'le gerçekleştirilen çocuk işçi sömürsünü ve çocuk işçi ölümlerini gözlerden gizlemek için Milli Eğitim Bakanlığı tarafından düzen-

lenen "Teknik ve Mesleki Eğitim Zirvesi" protesto eylemlerine sahne oldu. Bakan Yusuf Tekin'in de katıldığı zirve, 1-3 Aralık tarihleri arasında Yenibosna'da Pullman Otel'de gerçekleştirildi. Zirvede amaç MESEM'i yaygınlaştırmak, liseli öğrencilerin emeğini patronların pervasız sömürsüne daha fazla sunmaktı. Ancak yapılan eylemler, planları bozdu.

3 Aralık günü Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası başkanı ve üyeleri, "MESEM çocuk katilidir" diyerek pankart açtılar ve eylem yaptılar. 4 sendika üyesi öğretmen ters kelepçe ile gözaltına alındı. Öğretmenler ertesi gün savcılığa sevk edilerek serbest bırakıldı.

2 Aralık günü de TİP'li öğrenciler eylem yapmış, 17 öğrenci gözaltına alınmıştı. Öğrenciler, ifadeleri bile alınmadan, tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildiler. 3 Aralık günü 16 öğrenci tutuklandı. Tutuklamaların ardından yoğun protesto eylemleri yapıldı. Öğrenciler 26 Aralık günü serbest bırakıldı.

Kadıköy'de MESEM protestosu

Okula gitmesi gereken çocuklar için bir ölüm ve sömürü çarkı oluşturan MESEM'in kapatılması için 10 Aralık günü Kadıköy'de protesto eylemi gerçekleştirildi.

Sendikalar, kitle örgütleri, reformist partiler ve devrimci kurumlar saat 19.15'te Süreyya Operası önünde toplandılar. Eylemde öğrenciler adına ve sendikalar adına yapılan konuşmaların ardından basın açıklaması okundu. Konuşmalarda ve basın açıklamasında, MESEM'deki patron-devlet işbirliği teşhir

edildi, çocukları öldüren bu sisteme son verilmesi gerektiği söylendi. Kitlesel geçen açıklamaya aralarında PDD, DSB ve PDG'nin de bulunduğu kurumlar flama ve dövizleriyle katıldı.

Murgul'da "Siyanür'e hayır"

Artvin-Murgul'da, Cengiz İnşaat'ın kurmaya çalıştığı siyanür havuzlarına karşı, Murgul Siyanüre Hayır Platformu, 20 Kasım günü onbinlerin katıldığı bir yürüyüş ve miting yaptı. PDD okullarının da katıldığı eylemde, siyanür madenciliğine karşı öfke çok büyüktü.

Artvin'in Murgul ilçesinin yüzde 92'sine maden ruhsatı verilmiş durumda. İlk bakır madeni 1951 yılında açılmış ve bu maden uzun yıllardır Cengiz Holding tarafından işletiliyor. Şimdi Murgul'daki işletmede yeni bir 'açık ocak maden işletmesi' ve atık depolama tesisi kurmak için ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) süreci başlatan Cengiz, siyanür tankı ve atık havuzu kurmaya çalışıyor. Murgul halkı bu çalışmaya karşı eylemli tepki gösteriyor.

Artvin PDD

Suriye'nin Humus kentinde bir Alevi camisine düzenlenen saldırı, Alevilere dönük yeni bir katliam sürecini başlattı.

26 Aralık günü düzenlenen saldırıda, Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Vadi el-Dhahab'daki İmam Ali Bin Abi Talib Camisi hedef alınmış; saldırıda 8 kişi ölmüş, onlarca kişi yaralanmıştı. Saldırı HTŞ'den ayrılan Ensar ül Sünne adlı şeriatçı bir grup tarafından üstlenildi. Aynı şeriatçı çete, Haziran ayında Şam'da 20 kişinin öldürüldüğü kilise saldırısını da üstlenmişti.

Saldırıyı protesto etmek için Alevi din adamlarının çağrısıyla 28 Aralık günü Lazkiye başta olmak üzere çeşitli kentlerde gösteriler düzenlendi. Federasyon talebinin yükseltildiği bu eylemlere cihatçı çeteler ateş açtı; 3 kişi yaşamını yitirdi, en az 60 kişi yaralandı. Suriye İçişleri Bakanlığı, eylemde “*bilinmeyen bir yerden ateş açıldığı*” açıklamasını yaptı. Ancak Suriye’de devlet de, güvenlik güçleri de HTŞ merkezli cihatçı örgütler. Bu nedenle “bilinmeyen” şeklindeki açıklamanın hiçbir inandırıcılığı yok!

Alevi katliamlarının nedeni

8 Aralık 2024'te, cihatçı çete HTŞ'nin Suriye'de yönetimi ele geçirmesinden bu yana, Suriye'de azınlıklara dönük saldırılar bitmiyor. Bunun bir nedeni **Sünni-şeriatçı-cihatçı örgütlenmelerin, Alevi mezhebi başta olmak üzere kendinden olmayan herkese karşı büyük bir öfke beslemesi ve yoketme saldırısına girişmesidir.** Kendileri dışında herkesi, kendi din anlayışlarına göre “günahkar” sayıyorlar; katletmeyi, işkence yapmayı, mülküne el koymayı meşru görüyorlar.

İkincisi, Alevi çoğunluğun yaşadığı kentlerin, Suriye'nin Akdeniz sınırı olmasıdır. Burada Suriye devletinin ve emperyalistlerin stratejik hesapları devreye giriyor. Suriye'nin sahil kentleri olan Lazkiye ve Tartus, Esad yönetimi sırasında ve radikal İslamcı çetelere karşı savaş nedeniyle Rusya'nın kullanımına açılmıştı. Rusya emperyalizmi burada kurduğu askeri üsleriyle, Akdeniz'deki askeri varlığını artırmıştı. **2011 sonrası başlayan savaşta, çatışmaların en sertleştiği, çetelerin en güçlendiği dönemlerde bile, cihatçı çeteler Akdeniz'e ulaşmayı başaramadılar.** Sahil kentleri, Rusya'nın da yardımıyla en iyi korunan alanlar oldu. Bu durum, ABD'nin cihatçı çetelere özel hedef koymasına, tüm olanaklarıyla yardım etmesine rağmen değişmedi. Denize kıyısı olmayan ülkeler, uluslararası ticaret konusunda hep başka ülkelere bağımlı kalmak zorundadırlar. Şimdi ise HTŞ, Suriye'de yönetimi ele geçirmiş olmasına rağmen sahil kentlerinde hakimiyet kuramamış olmasının sıkıntısını yaşıyor. **Alevi katliamlarının bir nedeni de, Alevilerin oradan göç etmesini, yerine cihatçı çetelerin yerleşmesini sağlamak; böylece demografik yapıyı değiştirmek.** Sahil kentlerinde kuramadığı hegemonyayı, Alevi nüfusu yok ederek kurmak istiyor. Hedef bu iken, Alevilerin özellikle “federasyon” talebini ileri sürmesi, HTŞ'yi de ABD'yi de daha fazla öfkeliyor, saldırganlaştırıyor.

Üçüncüsü, eski Suriye ordusundan geriye

Suriye’de yeniden Alevi katliamı

kalanlar, HTŞ yönetimine teslim olmayanlar da Alevi kentlerinde varlıklarını sürdürüyorlar. Yalandıkları taktirde vahşi biçimde öldürülecek olan bu kesimler, HTŞ yönetiminin hedefi halindeler. Bu kesimler aynı zamanda, Rusya ile işbirliği yaparak HTŞ'ye karşı bir direniş geliştirmek de istiyorlar. Sahil kentlerinde kurulacak bir federasyon için iki tarafın çıkar ortaklığını oluşturmaya çalışıyorlar. **Suriye ordusundan kesimler, Alevilerin yoğunlukta olduğu sahil kentlerinde federasyon kurmayı başardıklarında, Rusya da yeniden Suriye'ye geri dönüş için iyi bir fırsat yakalamış olacak.** Rus emperyalizmi de buna uzak değil. Bir taraftan HTŞ ile görüşmeler yapıyor; Ekim 2025'te HTŞ lideri Colani Moskova'ya ziyaret etti ve Putin ile görüşme yaparak dostluk-işbirliği mesajları verdi. Diğer taraftan, ABD'nin Suriye'de kurduğu hakimiyete karşı, kendisine alternatif dayanaklar oluşturmak da istiyor. Bu ilişkiyi, eski Suriye ordusundan kalan kesimler ile Alevi kitlenin direnişinin gücü ve boyutu belirleyecektir.

Katliamlar durmuyor

HTŞ iktidarı ele geçirdikten sonra, öncelikli hedeflerinden biri Aleviler üzerindeki baskıyı artırmak oldu. Alevilerin yaşadığı Lazkiye ve Tartus gibi kentlerin yanı sıra, Hama ve Humus'taki Alevi mahallelerinde tacizi artırdı. Açıktan tehdit etme, baskınlar yapma, göçe zorlama, evleri-dükkanları yakma, resmi ve gayri-resmi işkencenin yaygınlaşması, muhalif bazı kişilerin birden ortadan yokolması, faili meçhuller gibi saldırılar zaman içinde giderek arttı.

Özellikle Lazkiye, doğrudan sayısız silahlı saldırının hedefi oldu. Mart ayında ise bu saldırılar doruk noktasına çıktı. Katliamlar ve saha infazları açıktan yürütüldü. Aynı dönemde eski Suriye ordusundan kalanların direnişi de görülmeye başlandı. **6-9 Mart tarihleri arasında 3 gün çok yoğun biçimde süren saldırı ve çatışmalarda, 2 binden fazla insanın yaşamını yitirdiği tahmin ediliyor.**

Dünya kamuoyuna yansıyan haberler ve yükselen kitle tepkisi üzerine HTŞ güçleri ve hükümet bağlantılı diğer cihatçı çetelerin saldırıları bir süre durdu. Ancak Temmuz ayından itibaren yeniden taciz ve saldırılar başladı. Alevilerin yaşadığı bölgelerin

girişlerine HTŞ'nin kontrol noktaları kuruldu. Burada Alevilere dönük infazlar, kaçırımlar başladı. **İnsan kaçırımlar ve faili meçhuller, günlük saldırılar haline geldi. Alevilerin inanç mekanları, türbeleri yakıldı, yıkıldı. Alevi kadınlar, sistematik olarak cinsel saldırıya maruz kaldılar. Tecavüzlerin yanı sıra kadın ve çocukların kaçırılarak zorla evlendirilmeleri yaygınlaştırıldı.**

Humus'taki bazı mahallelerde evler yakıldı. Aleviler protesto için sokağa çıktığında HTŞ kitleye ateş açtı; onlarca kişi öldü.

HTŞ ile bağlantılı Sünni Bedevi aşiretler, Suriye'nin güneyinde Süveyda bölgesinde Dürzilerle savaşırken, Aleviler de çeşitli eylemler yaptılar. Ve Dürzilerin federasyon talebini destekleyip, kendi yaşadıkları bölgede de federasyon talebini yükseltmeye başladılar.

Kasım ayında Humus'ta Sünni bir aşirete mensup evli bir çift evlerinde öldürülmüş olarak bulundu. Evin duvarlarına Sünnileri aşağılayan sloganlar yazılmıştı. Provokasyon olduğu çok açık olan bu saldırı da, Humus'taki Alevi mahallelerin üzerindeki baskıyı artırmak için kullanıldı. Ailenin mensup olduğu aşiretin silahlı grupları, motosikletlerle Alevilerin oturduğu yerlere silahlı saldırılar düzenledi, intikam sloganları attı, araçlara ve mülklere zarar verdi. Ayrıca HTŞ yönetimi Humus'a askeri konvoylar gönderdi, halk üzerinde terör estirildi.

HTŞ'nin iktidarı ele geçirmesinin yıldönümü olan 8 Aralık günü ise, Aleviler 4 günlük genel grev yapacaklarını duyurdu. Alevi dini önderlerinin 8-12 Aralık tarihlerinde genel grev ve “evden çıkma” biçiminde yaptıkları çağrı, pek çok Alevi mahallesinde protesto eylemlerine dönüştü.

26 Aralık'taki cami bombalanmasının ardından, 28 Aralık için Suriye ve Diaspora Yüksek Alevi İslam Konseyi Başkanı Şeyh Gazal, federasyon talepli “barışçıl” eylemlerin yapılması kararını açıkladı. **Lazkiye, Tartus, Banyas, Cebele, Humus ve Hama'da pek çok yerde binlerce kişinin katıldığı eylemler yapıldı.** Ve silahlı cihatçı çeteler bu eylemlere de saldırdı. Gözlemciler, hükümet güçlerinin bu saldırıları seyrettiğini; hatta saldırıların hükümet güçlerinin kontrolünde gerçekleştirildiğini belirtiyorlar. Evler ve dükkanların yakıldığı bu saldırıların ardından Lazkiye'de sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Cihatçı çetelerin yönetimi altında geçen bir yıl içinde, binlerce Alevi katledildi, binlercesi de ölmek için evini terk ederek kaçtı.

Suriye'deki Alevi kesim, Suriye'nin en örgütsüz, bu yanı sıra da en “sahipsiz” kesimini oluşturuyor. Alevi dini önderleri de ısrarla barışçıl eylemleri öne çıkartıyor ve “Batı”nın (kimileri de Rusya'nın) Alevilere sahip çıkmasını istiyorlar. Batılı emperyalistlerin şeriatçı Colani'yi kontrol altına almasını, katliamların ve baskının son bulmasını, hatta federasyon kurulmasını talep ediyorlar.

Asıl yapılması gereken, saldırılara maruz kalan bölge halkının kendi örgütlenmesini güçlendirmesi, kendi direnme gücünü büyütmesidir. Bu saldırıları püskürtmenin ve kazanım elde edebilmenin başka bir yolu da yoktur.

Bu savaş

“Şimdi savaşlar ilan edilmiyor, savaşlara başlanıyor” diyordu Stalin, II. emperyalist savaşın öngününde. Bugün yaşanan savaş da böyle seyrediyor. En son ABD’nin Venezuela saldırısında görüldüğü gibi, savaş hukukuna da sığmayan tam bir haydutlukla karşı karşıyayız.

Günümüzün “saldırgan emperyalisti” ABD, Venezuela saldırısıyla “III. Emperyalist savaş” olarak tanımladığımız savaşta yeni bir aşamaya geçti. ABD’nin kuruluş yıllarındaki “Monroe Doktrini”nin bugüne uyarlanan stratejisinin ilk adımıı attı.

Bu savaşın önceki iki emperyalist dünya savaşından farkını ve neden bu kadar uzun sürdüğünü “Devrim Günceldir” kitabında ortaya koymuştuk. Son gelişmelerle birlikte yeniden okunmasında fayda görüdüğümüz bir bölümünü, kısaltarak yayınlıyoruz.

* * *

11 Eylül 2001’de ABD’nin İkiz Kuleleri üzerinde dev bir molotof gibi patlayan uçak saldırıları ile başlayan 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı, dünya-nın genelini etkisi altına alarak sürüyor...

Bu gerçek uzunca bir süre farkedilmedi. Hemen tüm siyasal yapılar, “yerel-bölgesel” savaşlar olarak ele aldılar. Son yıllarda tek tük bazı kesimlerden “3. Dünya Savaşı” tanımları gelmeye başlamışsa da, genel olarak savaşın gerçek düzeyi halen görülmüyor. Bunun iki temel nedeni var: **Birincisi “artık yeni bir dünya savaşı yaşanmayacağı” yolundaki yanlış teorilerdir. İkincisi ise, günümüzdeki savaşın bu kadar uzamasının nedenlerini çözümleyemeyen ve yaşanmış iki emperyalist savaşa benzemeyen yanlarını temel alan “şabloncu” yaklaşımıdır.**

Oysa emperyalizm varolduğu süreçte, emperyalist savaşlar kaçınılmazdır. Emperyalizm öncesi toplumsal düzenlerden farklı olarak dünya üzerindeki her karış toprak paylaşılmış durumdadır. Artık büyüyen ve gelişen bir emperyalist, kendi hegemonya bölgesini oluşturmak, kendi pazar alanlarını yaratmak için, mutlaka başka bir emperyalistle savaşmak zorundadır. Bu nedenle **Lenin, “emperyalist savaş” kavramını, “paylaşılmış toprakların yeniden paylaşılması” olarak tanımlamıştır...**

Hiçbir emperyalist, kendi pazar-alanını bir başkasıyla paylaşmayı kabullenmez. Bu nedenle, **ne yokedicî nükleer silahlar, ne hayal edilemez bir düzeye ulaşan teknoloji, ne de “akıllı-uzlaşmacı” yöneticiler, emperyalistlerin kar hırsının da, bu kar uğruna verilecek savaşların da önüne geçemez.** Bütün emperyalist savaşların çıkış noktası ve en önemli ortak yönü budur.

I. Emperyalist Savaş, yükselen emperyalist Almanya’nın dünya pazarlarında kendi payını artırma çabası ile başlamıştı. II. Emperyalist Savaş’ı başlatan da yine Almanya oldu; ancak bu defa, yükselen emperyalist ABD tarafından beslenip-büyütülen, öne itilen bir Almanya vardı. **III. Emperyalist Savaş ise, yükselen emperyalist Çin’in pazar-alanlarını genişletme girişimini, ABD’nin engelleme çabası olarak başladı.**

Sonuçta üç emperyalist savaşın çıkış noktası farklı olmakla birlikte, hepsinin ortak paydası; “paylaşılmış

III. Emperyalist Paylaşım Savaşıdır!

toprakların yeniden paylaşımı” kavgasıdır.

Bunun dışında, başka ortak yanları da vardır. Mesela bir **“ön hazırlık savaşları dizisi” sözkonusudur.** II. Emperyalist Savaş resmi olarak 1939’da başlamıştır; ancak 1936 İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Savaş’ın provası niteliğindedir. Hatta öncesinde 1931’de Japonya’nın Manchurya’yı, 1935’te İtalya’nın Habeşistan’ı işgal etmesini, emperyalist savaşın bir parçası, ön çarpışmaları olarak görmek gerekir.

Bugün ise, **2002’de ABD-NATO’nun Afganistan işgali, 2003’te Irak işgali, 2006’da İsrail-Hizbullah savaşı, 2008’de Rusya’nın Gürcistan’ı işgali, 2011’de Suriye’de cihatçılar eliyle başlatılan savaş, Yemen’den Venezuela’ya, Güney Çin Denizi’nden Kırım’a, Keşmir’den Libya’ya kadar, dünyanın pek çok bölgesinin savaş alanına dönüştürülmesi, III. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın etaplarıdır.**

III. Emperyalist Savaş neden bu kadar uzuyor

Tarihte tekerrür yoktur. Hiçbir olay, birebir aynı biçimde tekrarlamaz. Bu, emperyalist savaşlar için de geçerlidir. Özü ve temel yanları aynı kalmakla birlikte, hem nesnel, hem de öznел değişimlerin, kimi farklılıklar yaratması kaçınılmazdır.

Geçen yıllar en başta teknolojide bir ilerleme getirmiştir... Bu nedenle, teknik-taktik olarak savaşların aynı seyri izlemesi düşünülemez. Engels, *“askeri taktik, askeri tekniğin düzeyine bağlıdır”* der. II. Emperyalist Savaş ve sonrasında büyük askeri uçakların üretilmesi ve ağır bombardımanların bunlarla yapılabilmesi, savaşlarda hava kuvvetlerinin önemini arttırmıştı. I. emperyalist savaşta tanklar, II.sinde uçaklar öne çıkmıştı.

Yıllar içinde değişen bir başka unsur da, siyasi-ekonomik tablodur. Ne savaş koşullarını hazırlayan ekonomik krizler birbirinin tekrarı biçiminde yaşanmaktadır, ne de bu krizler karşısında uygulanan politikalar...

Her yaşanan olay, bir sonrakine önemli dersler bırakır. Emperyalistlerin düşünce kuruluşları, ideologları sonsuz araştırmalar yapar, sayısız raporlar hazırlar, yeni yol-yöntem oluşturmaya çalışırlar. Fakat tüm bu uğraşlara rağmen emperyalizmin doğasını değiştirmek mümkün değildir. Sadece taktiksel değişimleri gerçekleştirebilirler.

Her emperyalist savaşın -özü aynı kalmakla birlikte- farklılıklar içermesi bundandır. Doğal olarak III. Emperyalist Savaş da diğerleriyle birebir aynı olmayacaktır. Nitekim başından itibaren kendine özgü yönleriyle yeni bir emperyalist savaş olarak sürmektedir.

Birincisi, ABD’nin “önleyici vuruş konsepti” adını verdiği bir yöntemle başlatılmıştır bu savaş.

İlk iki savaşı başlatan emperyalist, büyüyen-gelişen ve dünya pazarlarında kendi payını artırmak isteyen emperyalist olmuştu. Yeni gelişen emperyalist, koşulların kendisi için en uygun görüldüğü anda savaşı başlatmıştı...

ABD’nin “önleyici vuruş konsepti” ise,

tam da bu tarihsel deneyimler ışığında oluşturuldu. 2000 yılında ABD’de hazırlanan “Global Trend 2015” adlı rapor başta olmak üzere birçok strateji belgesi, ABD için en büyük tehdidin Çin’den geleceğini tespit etmekteydi. Çin, 2000’lerin başında elbette ABD ile karşı karşıya gelebilecek bir güçte değildi; ancak “en büyük tehdit” olacağı öngörülmüştü...

ABD, bu gerçeği değiştirmek, tahttaki ömrünü uzatmak için başlattı III. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nı... Çin’i büyümeden yoketmek; “yılanın başını küçükken ezmek” için...

“Önleyici vuruş konsepti”nin amacı ve anlamı budur: Düşman hazır değilken saldırıya geçmek!.. Bu nedenle kimin yaptıracağı şaibeli 11 Eylül saldırıları gerçekleşti; ardından Afganistan işgali başladı ve süreç ABD’nin “şer eksenı” ilan ettiği Irak- Suriye- İran- Kuzey Kore hattında ilerledi...

Aslında gerçekten de Çin (ve hatta Rusya) savaşa yeterince hazır değillerdi; ancak ABD de savaş için düşündüğü kadar hazır değildi. **ABD’nin askeri teknolojisi zayıflamış, Çin’inki yeterince güçlenmemiştir. Ekonomik olarak ABD sürekli pazar kaybediyordu, ancak Çin de henüz dünya pazarlarını ele geçirme gücüne ulaşmamıştı. Onun için 2001’den bu yana verilen savaşların her birinde, “kazanan-kaybeden” ayrımı, net bir biçimde ortaya konulamadı.** “Kazanan”ın “zafer”i bulanıktı; “kaybeden” tekrar tekrar hamle yaptı. Bu koşullarda savaş uzadıkça uzadı.

İkinci fark, bu emperyalist savaşın uzun bir dönem boyunca “vekaleten” yürütülmesidir.

İlk iki savaşta, savaşın tarafı olan emperyalistler doğrudan savaşın içindeydiler. Bu nedenle, emperyalist ülkelerin toprakları ve halkları, savaşın yıkımından doğrudan etkilendi. ABD kısmen, diğer emperyalistler ise bütün gövdeleriyle savaşın yıkımını, tahribatını yaşadı.

Bugün ise emperyalistler, aynı durumu yaşamak istemiyor. Bunun ekonomik-siyasi-askeri nedenleri kadar, toplumsal nedenleri de var. **Artık bir emperyalist ülkenin, kendi halkını savaşa yedeklemesi, savaşmaya gönüllü kılması çok kolay değil. Onun için savaşı kendi halkından uzak tutacak, kendi askerini cepheye sürmeyen yolları devreye sokuyor.**

Mesela Irak’ta Blackwater gibi paralı askerler, ABD’nin düzenli ordusundan daha fazla rol üstlenmiştir. Keza ABD’nin Suriye savaşı, cihatçı çeteler tarafından yürütülmüş, ardından kendi devletini kurmaya çalışan Kürt hareketi, ABD’nin *“Suriye’nin doğu sınırını ele geçirme politikası”* doğrultusunda, Rakka, Deyr ez Zor gibi Kürt olmayan kentlerde savaşmıştır.

Savaşın en önemli tarafı olan Çin’e “vekalet” eden güç ise, İran’dır. İran, hem kendi çıkarları doğrultusunda (“bölgesel bir güç” olabilmek için) hem de Çin’in önünü açacak şekilde (Yemen, Suriye, Irak) savaşırken, yakın zamana kadar tek bir Çin askeri bile savaşa katılmamıştır.

Rusya, Suriye savaşına uzun bir süre girmemiş, Suriye Ordusu’nu desteklemekle yetinmiştir. Keza Ukrayna’nın parçalanması sırasında Donbass bölgesindeki Ukraynalı milisler, Rusya’nın politikaları doğrultusunda savaşmıştır.

Bu koşullarda dünyanın dört bir tarafı savaş alanına çevrilirken; ABD, Rusya, Çin, Almanya gibi savaşın tarafı olan ülkelerin topraklarına tek bir bomba bile düşmemiştir. Asker cenazelerinin sayısı ise, ABD’de bile son derece düşük kalmıştır.

Kısacası **bu savaşta emperyalistler, birbirlerine savaş ilan etmemiş, birbirlerinin topraklarına asker çıkarmamış, göklerinden bombalar yağdırmamışlardır.** Hatta başka ülkelerin topraklarında bile, iki emperyalist değil, onların besleyip-güçlendirdiği kuvvetler karşı karşıya gelerek savaşmışlardır.

Böylece “zaferler” emperyalistlerin hanesine yazılırken, “yenilgiler”, vekil güçlerin üzerine yıkılabilmektedir. Mesela Suriye ve Irak’ta ABD’nin üretimi olan IŞİD yenilmiş; bu yenilgiden ABD’nin payına düşenler gözlerden gizlenmiştir. Ya da, ABD’nin ürettiği IŞİD, ABD tarafından silahlandırılan YPG ile savaşmış; kim yenerse yensin ABD’nin kazanacağı bir saflaşma oluşmuştur.

Vekalet savaşları, “yenen-yenilen” safların netleşmesini önleyen en önemli perdedir ve savaşların uzadıkça-uzamasını getirmektedir. Ve bu tablo, ilk iki emperyalist savaşta oluşturulan şablonları paramparça etmiştir. Zaten hayatın kendisi şablonlara uymaz. Tarihte her şey birebir aynı biçimde yaşanmış olsaydı, tarihin ileri doğru akması mümkün olmazdı.

Üçüncüsü, kitlelerin savaştan çıkardığı derslerin etkisidir. “Savaş”ın vahşi anlamını bilen kitleler, bu kez daha savaş başlamadan önce savaşı durdurmak için harekete geçti ve savaşın hızını kesmeyi başardı. Diğer iki emperyalist savaşa göre bu, son derece önemli bir farklılıktı.

Bugün dünya halkları, iki büyük dünya savaşında ölen milyonlarca insanın, savaşın vahşetinin, acılarının, açlığının vb. tarihsel birikimleri ile kuşanmış durumdadır. Bu sayede, bugünkü emperyalist savaş içinde, hiçbir işgalci devlet kendi halkını savaşa yedeklemeyi başaramamıştır.

Yanısıra **ilk iki dünya savaşında, yükselen emperyalistlerin dünya halklarına “vaatleri” sözkonusudur.** “Medeniyet” ya da “demokrasi” getireceği, ekonomik-siyasi sorunların çözüleceği vaadiyle sadece kendi halklarının değil, dünya halklarının da desteğini almaya çalışmışlardı. Ama **bugün, savaşı başlatan ABD’nin vahşi ve katliamcı yüzü dünyanın pek çok**

bölgesinde teşhir olmuştur.

Bu nedenle **Afganistan ve Irak işgalleri, tüm dünyada ve ABD’nin kendi içinde çok büyük savaş karşıtı eylemlerle karşılandı. Buna işgal edilen ülkelerdeki direnişleri de eklemek gerekir.** Özellikle Irak’ta, ABD beklemediği düzeyde ciddi bir direnişle karşılaştı. ABD’nin vekalet savaşı yürüttüğü ülkelerde de, son derece önemli direnişler yaşandı. Bu direnişler, ABD’nin başlattığı savaşın ilerlemesinin önündeki en büyük engele dönüştü. Mesela Suriye ve Irak’ta başarı kazanamadığı için, sonraki hedefi olan İran’a savaş açamadı. Böylece yeni emperyalist savaş, uzadıkça uzadı...

Dördüncüsü, öncekilerden farklı olarak, işgal edilen ülkelerdeki egemen sınıflar da genel olarak işgale karşı direniş göstermiştir.

II. Emperyalist Savaş’taki saflaşmanın “ittifak devletleri-müttefik devletleri” arasında olduğu iddia edilir. Gerçekte ise emperyalist dünya ile sosyalist dünya arasında yaşanmıştır.

Ekonomisi çöçlenen ve yeni pazarlar arayan Almanya’ya, sosyalist dünyanın toprakları ve SB hedef gösterilmişti. Ve Almanya, emperyalist kampın genel olarak desteğini almış, teşvik edilmişti. Hitler, sadece Alman tekellerinin değil, ABD’li tekellerin de finansmanııla ülkeyi ve emperyalist savaşı yönetmişti.

Almanya’nın işgal ettiği emperyalist ülkelere bile, direniş göstermeden işgale razı olması bununla bağlatılmıştı. Çünkü emperyalist kamp açısından, sosyalist Sovyetler Birliği’nin güç ve etkisinin artması, kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçilerin sempatisini kazanması, en büyük tehdiittir. “Devrimler ülkesi Fransa”da bile işçi ve emekçilerin direnişi, burjuvazi için Alman faşizminin postallarından daha büyük bir tehdide dönüşmüştür. Fransa hükümeti ve ordusunun, tek bir kurşun atmadan Paris’i “açık şehir” ilan etmeleri ve Alman işgaline teslim olmalarının bir nedeni de budur.

ABD başta olmak üzere emperyalist ülkeler tarafından öne itilen Alman faşizmine, önce çevresindeki ülkeler “hediye edilerek” gücü büyütülmüş; tüm dünyaya korku salan bir “yenilmezlik miti” oluşturulmuştur. **Almanya, SB’yi işgal etmeyi başardığında, bütün emperyalist kamp kazanacaktır; savaşı kaybettiğinde ise yenilen sadece Almanya olacaktır.** Savaşı kazanırsa, Almanya gelişen emperyalist olarak istediği yeni pazar alanlarına sosyalist kampın topraklarında kavuşacak; yanı sıra tüm emperyalistler, sosyalizm tehlikesinden kurtularak çok geniş pazar alanlarını paylaşma olanağına sahip olacaklardır. Plan budur.

Emperyalistlerin hiç beklemediği biçimde Kızıl Ordu Almanya sınırlarından içine girdiğinde, Almanya’nın yenilgisi kesinleştiğinde; Alman subayların ABD ordusuna teslim olmaya çabalaması, faşist yöneticilerin ve işkencecilerin önemli bir kısmının gizlice ABD’ye kaçırılması, yargılamalar sırasında katil bakan ve subayların az ceza almaları için emperyalist ülkelerin uğraşması gibi örnekler, bu işbirliğinin açık kanıtlarıdır zaten.

Sonuçta emperyalistler, sosyalizm karşısında birleşmişlerdir. Gelişmekte olan ve dünya hegemonyasını isteyen emperyalist olan ABD, I. Emperyalist Savaş’ın yenileni Almanya’yi güçlendirerek SB’ye karşı savaşmaya hazırlamıştır. Ve bu yönüyle,

Almanya’nın sosyalist SB’ye karşı savaşının, kısmi bir vekalet savaşı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bugünkü savaşta ise, “paylaşım” için masaya yatırılan “pasta”, bütün bir emperyalist-kapitalist dünyanın pazar alanlarıdır. Bu durum, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirmekte, çatışmalarını arttırmaktadır. “Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki” öne çıkmış, savaşın belirleyeni olmuştur. Ve savaş alanına dahil edilen her ülkedeki egemen sınıflar, işbirliği yaptığı emperyalistin çıkarları doğrultusunda işgale karşı direnmekte ya da işgalle uzlaşmaktadır.

Bu gerçek, işgal altındaki ülkelerde “sınıf uzlaşmacı” eğilimleri güçlendirmekte, bir emperyaliste karşı başka bir emperyalistin desteğini meşru görme tutumunu artmaktadır. Esasında bu durum, sınıf mücadelesindeki gerilemenin nesnel-kaçınılmaz bir sonucudur. İşçi ve emekçiler, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda ve kendi burjuvalarına karşı, devrim ve sosyalizm mücadelesini verecek bir sınıfsal bilince ulaşamadıkları sürece, bu kısır döngü kırılmaz.

II. Emperyalist Savaş ile III. Savaş arasındaki temel farklardan biri de budur. **Almanya, II. Emperyalist Savaş sırasında işgal ettiği ülkelerde sadece halkın direnişi ile uğraşırken, egemenlerle işbirliği yapmanın rahatlığını yaşıyordu. Bugün ise, işgal edilen ülkelerin egemen sınıfları da direnişin bir parçası olabiliyor ve işgalci emperyaliste karşı direniş çok yönlü biçimde büyüyor.** Ve bu durum savaşın uzamasını, sarkmasını sağlıyor.

Beşincisi, işgalci emperyalist, stratejisini “kazanamasa bile en azından kaybetmeme” üzerine kurmuştur.

İlk iki emperyalist savaşta, savaşın tüm evreleri çok hızlı biçimde ilerlemiş, kazanan-kaybeden hızlı biçimde netleşmişti. Bugün ise saldırın emperyalist olan ABD, işgal ettiği hiçbir ülkede, somut kazanım, somut zafer elde edemiyor. **“Kazanan” olmaya gücü yetmeyince, “kaybeden” olmamak için zaman kazanmaya çalışıyor. Futboldaki “oynatmama” taktiğine benzer biçimde, “oyun-kuran” olamadığı koşulda, “oyun-bozan”lık yapıyor.**

ABD’nin Ortadoğu’da vermeye çalıştığı savaşın bir yanında, petrol ve doğalgaz başta olmak üzere enerji kaynaklarına sahip olma hedefi durmaktadır. Diğer yanda ise, dünyanın en stratejik ticaret güzergahını ele geçirme, rakiplerine bu fırsat tanımama çabası vardır.

Çin için “Kuşak ve Yol Projesi” dünya hegemonyasını kurmak için en önemli araçtır. Bu proje ile tüm dünya haritasını, kendi ticaret yolları olarak yeniden düzenlemeye çalışmaktadır. Ve bu projenin önemli güzergahlarından birisi, İran-Irak-Suriye üzerinden Akdeniz’e ulaşan ticaret yoludur. ABD, Irak ve Suriye savaşları boyunca bu rotayı engellemek, bu yolun denize ulaşmasını durdurmak için uğraştı durdu. Ülkelerin tamamını ele geçiremeyince, iki ülke arasındaki sınır kapılarını kontrol altına

almayı hedefledi. Özellikle Irak ile Suriye arasındaki sınır hattını kontrol altına almak için, önce IŞİD'i bu bölgeye sürdü, ardından YPG'nin bu sınırın önemli bir bölümüne yerleşmesini sağladı.

Rusya'nın, Suriye'nin ya da İran'ın her kazanımına karşılık, ABD yola barikatlar döşemeye, engeller koymaya, çelme takmaya devam etti. Tıpkı I. Emperyalist Savaş'ta İngiltere ve Fransa'nın, gelişen emperyalist Almanya'yı durdurabilmek için Berlin-Bağdat demiryolunu engelleme çabasında olduğu gibi... Bu demiryolu hattının Osmanlı Devleti'nden geçmesi, I. Emperyalist Savaş'ın Osmanlı topraklarında yoğunlaşmasının en önemli nedenlerinden biridir. Şimdi yine aynı coğrafyada benzer bir hamle, Çin'in yolunu kesmeye çalışan ABD tarafından yapılmaktadır. Ve bir kez daha Ortadoğu'yu savaşın merkezi haline getiren nedenlerden biri olmuştur. **NATO'nun Rusya'yı çevreleme politikası, Rusya için büyük bir sorundur.** 2008'de Gürcistan'da, 2014'te Ukrayna'da Rusya ABD'yi "püskürtmeyi" başarmıştır. Ancak Baltık ülkelerinden Yunanistan'a, Türkiye'den AB ile olan ilişkilere kadar, ABD'nin bu çabası sürmektedir. Rusya'nın Ortadoğu savaşında yer almasını engellemek için çok çeşitli hamleler yapmıştır; ancak Irak, İran ve Suriye, Rusya'nın yardımıyla ABD'nin savaş politikalarına karşı direnişi büyümektedir.

ABD'nin bu hamleleri kazanmayı sağlamaz, sadece kaybetmeyi geciktirir. Ama zaten ABD'nin de hedefi budur; zaman kazanmak! Ve bu tutum, III. Emperyalist Savaş'ın uzamasının sebeplerinden biridir.

Altıncısı, sosyalist bir ülkenin olmayışıdır. II. Emperyalist Savaş sırasında sosyalist Sovyetler Birliği'nin varlığı, savaşın sonucunu değiştiren en önemli unsur olmuştur.

Dünyanın dört bir tarafındaki ülkelerden komünist partilerin üye olduğu Komüntern, sosyalizm cephesinin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesini yönetiyordu. Komüntern'in varlığı, faşizmin işgali altındaki tüm ülkelere büyük bir destek sağladı...

Sovyet topraklarında işgal başladıktan sonra da, faşizme karşı zaferler kazandıkça, diğer ülkelerde işgale karşı direniş güçleniyordu. **Kızıl Ordu Nazileri yenerek ilerledikçe, ulaştığı bütün ülkelerde devrimler gerçekleşiyor, yönetimler değişiyor, işçi ve emekçilerin düzeni kuruluyordu.**

Dahası, SB'nin Alman faşizmine nihai darbeyi indireceği kesinleştiğinde; başta Fransa olmak üzere Avrupa ülkelerinin sosyalist kampa dahil olması ihtimali ortaya çıkınca, kaybettikleri bu savaşı bitirmek konusunda bütün emperyalistler birleştiler. Dünyayı kan deryasına çevirmeyi hedefleyen faşist savaş, ancak SB'nin kazanmaya başladığı koşulda bitirilebildi.

Sosyalist bir ülkenin müdahalesi olmadığı ya da savaş sırasında devrimler gerçekleşmediği sürece, emperyalistler kendi aralarındaki savaşları "sonsuz kadar" uzatabiliyorlar. (Tarihte 30 yıl savaşları, 100 yıl savaşları gibi çok uzun süren savaşlar vardır.) Pazarlıklar, hesaplar, tavizler doğrultusunda, bir noktada sonlanan savaş, başka bir noktadan yeniden patlayabiliyor.

Lenin'in "ya devrimler savaşları önler, ya savaşlar devrimlere yol açar" sözü çok önemlidir. I.

Emperyalist Savaş'ı durduran Ekim Devrimi'dir.

II. Emperyalist Savaş'ta ise sosyalist Sovyetler Birliği'nin Almanya ve tüm emperyalist sistem karşısında zaferi sözkonusudur; savaş bittiğinde dünyanın üçte biri sosyalist kampa dahil olmuştur. **III. Emperyalist Savaş da ancak güçlü devrimci bir dalgayla bitirilecektir.**

* * *

Özcesi bugünkü savaşın öncekilerden farklı yollardan ilerliyor ve uzuyor olmasının sebebi, değişen nesnel ve öznel koşullardandır. **Bu savaşta ABD'nin "önleyici vuruş konsepti" ile savaşı başlatan taraf olması, diğer emperyalist savaşlardan en önemli farkıdır.** Diğer yandan **iki veya daha fazla emperyalist ülkenin birbiriyle doğrudan savaşmıyor oluşu, bu savaşın "emperyalist bir dünya savaşı" olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.**

Sonuçta bütün emperyalistler -doğrudan ya da dolaylı- bu savaşın bir parçasıdır. Zaten birçoğu askeri birlikleri ile işgal gerçekleştirmekte ve savaşmaktadır. Ayrıca -Ortadoğu'da daha yoğunlaşmış olmakla birlikte- dünyanın dört bir yanı savaş alanıdır.

Bütün bu gerçeklerin ışığında 2002 yılından bu yana yaptığımız tespitin altını bir kere daha çiziyoruz: **Bugün yaşanan, III. Emperyalist Paylaşım Savaşı'dır... Savaş, Çin'in yükselen hegemonyasını durdurmak isteyen ABD tarafından çıkarılmıştır. Ancak ABD bunu başarabilecek güçte değildir; savaş süreci bunu başaramadığının kanıtıdır.**

2000'lerin başında savaş başladığında Çin ekonomik olarak ABD'den (ve dünyanın geri kalanından) daha güçlü durumdaydı; siyasi ve askeri hegemonya ise ABD'nin elindeydi. 2008 yılında yaşanan ekonomik krizi fırsata çeviren Çin, dünyanın dört bir yanındaki ülkelere düşük faizli-uzun vadeli borçlar vererek bu konumunu daha da sağlamlaştırdı, tüm dünyayı ekonomik bir ağ ile sardı. ABD'nin ekonomik gücü ise daha da geriledi. Siyasi açıdan 2010'da ABD ile Çin denge durumuna ulaşmıştı; askeri hegemonya ise ABD'nin elinde kalan son kozdu.

2019'da ise artık ekonomik ve siyasi açıdan Çin'in hegemonyası tartışma götürmez bir durumdur. "Kuşak ve Yol Projesi" ile Asya-Avrupa-Afrika kıtalarını bir ağ gibi sarmaktadır. Askeri açıdan ABD halen güçlü görünmektedir; ancak bu yanıltıcıdır. **ABD, II. Emperyalist Savaş'tan bu yana hiçbir büyük savaşı kazanamamıştır.** Çin ise son dönemde peşpeşe yaptığı hamleler ile askeri alanda da bir iddiası olduğunu göstermektedir. Türkiye'nin satın almak istediği ancak ABD tarafından engellenen füze savunma sistemi, yeni inşa ettiği uçak gemileri ve silahlanma konusunda kaydettiği ilerleme, Çin'in artık askeri olarak da dikkate alınması gereken bir güç olduğunu göstermektedir. Kaldı ki, Çin, doğrudan girmedikleri Ortadoğu savaşında, İran'ı destekleyerek de askeri gücünü test etmekte ve büyümektedir. Bu durum, Çin'in askeri gücünün, sanıldan daha büyük olduğunu göstermektedir.

Bugünkü tablo, ABD'nin korkusunun gerçekleştiğini gözler önüne seriyor. "Önleyici vuruş konsepti" işe yaramamış; Çin'i durdurmayı başaramamıştır. Çin, ekonomik-siyasi-askeri her alanda büyüyüp güçlenirken, dünya hegemonyasını yaygınlaştırırken, ABD her üç alanda da güç kaybetmektedir.

"Kuyu tipleri kapatılsın inisiyatifi" kuruldu

Faşizm devrimci tutsakları teslim almak için, her türlü işkenceye başvuruyor. Emniyette işkenceyle başlayan süreç hapishanelerle devam ediyor. Devrimci tutsaklar uzun tutsaklığın yanı sıra tecrit işkencesiyle karşı karşıyalar. Tecrit hedefiyle kurulan F tipinin yanına, yeni S-Y isimli kuyu tipleri eklendi.

Tutsaklarla dayanışmak için PDD'nin de bileşeni olduğu "kuyu tipleri kapatılsın inisiyatifi" kuruldu. İnisiyatif kendisini bir basın toplantısıyla açıkladıktan sonra bir dizi faaliyet yürüttü. Çıkarılan bildiriler Bakırköy Marmaray'da dağıtıldı. Dağıtımda ajitasyonla tutsaklara yapılan işkence, uygulanan tecrit teşhir edildi, kitleler 21 Aralık'ta yapılacak basın açıklamasına çağırıldı. Gazi, 1 Mayıs ve Sarıgazi mahallelerinin semt pazarlarında ajitasyon eşliğinde bildiriler dağıtıldı. "Gökyüzü Kafese Sığar mı" "Bugün bir hücre, Yarın Bütün Ülke" sloganlı stiker faaliyeti devam ediyor. Ayrıca aydın ve sanatçılara dönük imza kampanyası sürüyor.

"İnisiyatif" in yaptığı değerlendirmede; uzun aradan sonra tutsaklarla ilgili birleşik bir faaliyetin yürütülmesinin anlamlı olduğu belirtildi. Sokak eylemlerinde beklenen katılım olmasa da yapılmasının önemi vurgulandı, özellikle sosyal medya faaliyetinin iyi gittiği, bildiri dağıtımlarına ilginin yoğun olduğu ifade edildi. Dağıtımlarda "kuyu tipi nedir" sorusuyla karşılaşıldığı aktararak, bilgilendirme faaliyetine ihtiyaç olduğu vurgulandı ve "kuyu tipleri"ne karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesinde hemfikir olundu.

19 Aralık katliamını protesto için Bakırköy'de eylem

"Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi", 19-22 Aralık 2000'de devlet tarafından gerçekleştirilen ve 28 devrimcinin öldürüldüğü hapishane katliamının 25. yılında Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylem yaptı.

Saat 14'te başlayan eylemde ilk olarak, 19 Aralık katliamının yaşandığı sırada tutsak olan bir devrimci konuştu. Basın açıklamasında, katliamın devlet tarafından neden gerçekleştirildiği ve buna karşı tutsakların ortaya koyduğu direniş anlatıldı. Bugünkü hapishanelerin durumu ve kuyu tiplerine gelen süreç özetlendi. Ardından tutsak aileleri adına bir konuşma yapıldı.

Eylemde "Zindanlar yıkılsın tutsaklara Özgürlük", "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", Kuyu tipleri Kapatılsın", "Tecrit işkencedir işkenceye son", "19-22 Aralık şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. "Kuyu Tipleri Kapatılsın İnisiyatifi" bileşenleri, eyleme flama ve dövizleriyle katıldılar.

Adana'da emekliler ayakta!

Adana'da emekliler, son bir aydır yürüyüşlerle, basın açıklamalarıyla tepkilerini ortaya koyuyor.

19 Aralık günü, 2026 bütçesinin emeklileri "yok ve yük" saymasına karşı, "geçinemiyoruz, barınamıyoruz" yürüyüşü gerçekleştirdi.

Emekliler Dayanışma Sendikası (EDS), Tüm Emeklilerin Sendikası, Devrimci Emekliler Sendikası öncülüğünde yüzlerce emekli, Atatürk Parkı'nda toplandı. Ardından İnönü Parkı'na dek yürüyerek sloganlarıyla tepkilerini gösterdi. Yürüyüşe çok sayıda kitle örgütü ve siyasi parti de katıldı. İnönü Parkı'nda, üç sendika yöneticisi ortak olarak hazırladıkları basın açıklamasını okudular; taleplerini kamuoyuna deklare ettiler. Yoksulluk, barınamama, sürekli artan fahiş fiyatlar, haklarının gaspedilmesi, düşük asgari ücret ve sadaka düzeyindeki emekli aylıklarını protesto eden emekliler, "bizi yok ve yük sayanlar, biz buradayız ve haklarımızı alacağız" dediler.

29 Aralık günü önlükleri ve dövizleriyle, İnönü Parkı'nda toplanıp, Çakmak Caddesi, Özler Caddesi, İnönü Caddesi boyunca, sloganları, alkışları, düdükleriyle tek sıra halinde yürüyerek, emeklilerin insanca yaşamak istediğini haykırdılar. Yine üç emekli sendikasının örgütlediği eylem, Adana'nın merkezi caddelerinde insan zinciri oluşturarak tekrar İnönü Parkı'na kadar sürdü. Adana halkının yürüyüşe yoğun ilgi gösterdi; alkışlarıyla, sloganlarıyla emeklilere destek sundu.

2 Ocak günü Tüm Emekliliklerin Sendikası'nın bütün illerde düzenlediği yürüyüş ve basın açıklamasına, diğer iki sendikanın üyeleri de katıldılar. 5 Ocak Anıtı'nda toplanan emekliler, İnönü Parkı'na kadar yürüdü. İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaptılar. "Enflasyon yalanlarına değil, gerçek yaşam maliyetine göre aylık" talebiyle yapılan eylemde, "Sadaka değil, hakkımızı istiyoruz" "Çare örgütlü mücadele" sloganları atıldı.

Ayrıca EDS Adana şubesi 7 Aralık günü Ziraat Mühendisleri Adana Şubesi'nde toplantı gerçekleştirdi.

4 Ocak günü ise aynı yerde, 20 Aralık 2025 tarihinde yaşamını yitiren üyeleri Yaşar Demir'i anmak için toplandılar. Anma saygı duruşu ile başladı. Yaşar Demir'in arkadaşları, dostları, yoldaşları sevgiyle kuşattı onu. Onu anlatanlar ve dinleyenler duygulu anlar yaşadı. Kapsayıcılığı ve birleştiriciliğinden, yaşamını mücadeleye adanmasından, bu mirası kuşanmak gerektiğinden sözettiler. EDS Adana Şubesi de Yaşar Demir'in sendikalarının büyümesinde çok emeği geçtiğine vurgu yaptı. Son yıllarda kaybettikleri üyelerini; Ali Şen, Bedrettin Kaya, Hatip Aslan, İsa Duman, Rıza Aşkın ve Adana temsilciliğinin kurucuları Makbule Berktaş ve Kadir Dal'ı da andıklarını söyleyip, sonsuzluğa giden tüm arkadaşlarının önünde saygıyla eğildiklerini ifade etti.

İsviçre'de devrim şehitleri anıldı

İsviçre-Basel'de, MLKP'nin Kasım ayı şehitleri için anma etkinliği düzenlendi. **16 Kasım günü yapılan etkinlik, "Ölümsüzlerin izinde hep aynı inatla" şiarıyla gerçekleştirildi.**

Yüzlerce kişinin katıldığı anma, saygı duruşuyla başladı. Şehitlere bağlılık ideallerinin ifade edildi, "elde bayrak asla yere düşmeyecek" diye söz verildi. Gecenin anlam ve önemini anlatan konuşmaların yanında, "Tutsakların Sesi Platformu" adına, başta kuyu tipleri, hasta tutsakların durumu ve genel olarak hapishanelerdeki tutsakların sorunlarını dile getiren bir konuşma ile birlikte duyarlılık çağrısı yapıldı. Gençlik ve müzik gruplarının müzik dinletisi, halayların çekilmesi, gecenin coşkusu daha da yükseltti.

Etkinlikte, içinde PDD'nin de bulunduğu kurumlar stand açtılar. Kurumların gönderdiği mesajlar alkışlarla karşılandı. Çekilen coşkulu halaylarla gece son buldu.

PDD'nin etkinliğe gönderdiği mesajı yayınlıyoruz: "Ölümsüzlerin izinde hep aynı inatla" şiarıyla düzenlediğiniz şehitleri anma gecenizi selamlıyoruz. Şehitlerimiz, ideal ve inançları olan devrim ve sosyalizmin zafere ulaşması için verdikleri mücadelede şehit düştüler.

Paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımının yaşandığı günümüzde, başta ABD ve İngiltere olmak üzere emperyalistler tahakkümünü yeniden sürdürmek ve yeni Pazar alanlarının işgali için sürdürdükleri 3.Dünya Savaşını aksatmadan devam ettirmektedir.

Dünya halkları içinse bu; ölüm, açlık, yoksulluk, asimilasyon ve zulüm demektir. Faşist diktatörlükler eliyle halkların özgürce yaşamalarını kanla bastırmaktalar. Bölgede ve ülkemizde de bu durum aynı. Başta işçi sınıfı ve tüm

emek cephesi, bu zulüm düzenine karşı devrimci-komünist örgüt ve partisiyle birlikte faşist diktatörlüğü yıkmaya göre örgütlenip mücadele etmekten başka şansımız yok.

M.Suphiler, Deniz, Mahir, Kaypakaya, Mazlum Doğan, M.Fatih Öktülmüş ve Hüseyin Demircioğlu şahsında tüm devrim şehitlerimize sözümüz devrim ve sosyalizmin ideallerini gerçekleştirmek olacaktır.

Gecenizin bu ortak ideal ve hedefe hizmet edeceği bilinç ve inancıyla bir kez daha selamlıyoruz.

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

İsviçre PDD

Hüseyin Aykol yaşamını yitirdi

Devrimci gazeteci, yazar Hüseyin Aykol, 1 Ocak gününün ilk saatlerinde yaşamını yitirdi. Aykol, 14 Ekim'de beyin kanaması geçirmiş, hastaneye kaldırılmış ve yoğun bakıma alınmıştı.

Hüseyin Aykol 1970'lerin ortalarında itibaren mücadelenin içinde yeralan bir devrimciydi. Kürt basınının kuruluşundan bugüne geçen sürede genel yayın yönetmenliği dahil her düzeyde görev aldı. Son yıllarda "cezaevleri editörü" olarak tutsakların mektuplarına yer veriyor, onlarla ilgili gelişmeleri duyuruyordu. Çeşitli disiplin cezalarına çarptırılan ve tecrit altında tutulan tutsakların dışarıya açılan penceresi, sesi olmuştu. O açıdan üstlendiği görev çok önemliydi. Ki bunu büyük bir gönüllülük ve içtenlikle yapıyordu. 12 Eylül yıllarında Mamak'ta kalmış bir tutsak olarak, tutsakların durumuyla yakından ilgileniyor, ihtiyaçlarını karşılamaya çalışıyordu.

Hüseyin Aykol 1956 yılında Manisa'nın Salihli ilçesine bağlı bir köyde doğdu. Çocukluğu hem okuyup hem tarlada çalışarak geçti. Parasız-yatılı sınavını kazanarak İzmir Maarif Koleji'ne girdi.

Burada İngilizce eğitim görmesi, daha sonra çevirmenlik yapmasını sağlayacaktı. Yüksek bir puanla Ankara Tıp Fakültesi'ni kazandı, fakat siyasi faaliyetlerini daha rahat yürütebilmek için Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne geçti.

1978'de TKP'den ayrılan TKP(B) safalarına katıldı; sonrasında TDP ve devamcısı örgütlenmelerde yer aldı. O gelenekle bağlarını koparmadan Kürt basınında çalışmaya başladı. Kürt hareketinin en zor günlerinde önemli görevler üstlendi. Yeni Ülke, Özgür Gündem gibi gazetelerin kuruculuğunu ve yöneticiliğini yaptı. Yüzlerce gazeteci yetiştirdi. Onun için "Kürt basınının çınarı" denmesi boşuna değildi.

Hüseyin Aykol'un çok sayıda kitabı bulunuyor. Mücadeleye kattıklarıyla, eserleriyle yaşayacaklar.. En çok da devrimci tutsaklar onu unutmayacaklar.

Kürt hareketi ile devlet arasında bir yılı aşkın süredir devam eden “süreç” yılın son günlerinde tıkanma emareleri göstermeye başladı.

“Süreç”in asıl olarak Suriye’deki gelişmelere bağlı olduğunu, sonucunu da bu gelişmelerin belirleyeceğini önceden yazmıştık. Nitekim bugün geline nokta da öngördüğümüz gibi tıkanma, Suriye üzerinden yaşanıyor.

SDG ile HTŞ arasında imzalanan “10 Mart Mutabakatı”nın şartlarının bu yılın sonunda tamamlanması gerekiyordu. Fakat öyle olmadı. Aralık ayının son günlerinde SDG ve HTŞ’nin görüştüğü ve anlaşmanın sağlandığı yönünde çıkan haberler, iki örgüt tarafından yalanlandı.

“Mutabakat”ın Aralık sonu itibarıyla tamamlanacak olması, tüm tarafların dikkatini bu günlere çekmişti. Onun için Aralık sonu ve Ocak’ın ilk günleri, “süreç”in geleceğine dair kaygıları arttıran gelişmelere sahne oldu.

Türkiye’nin Suriye içinde askeri yığınağı arttırması, Şam’a üst düzeyde çıkartma yapması; “sürecin mimarı” görülen MHP’den gelen sert açıklamalar, **DEM Parti’nin 4 Ocak’ta Diyarbakır’da yapacağını duyurduğu “Abdullah Öcalan’a umut ve özgürlük” mitingini, “olumsuz hava şartları”nı gerekçe göstererek ertelemesi, başlangıçtaki iyimser havanın yerini kara bulutların kapladığını gösteriyor.**

Türkiye’nin tehditleri

Şam’ı “su yolu” haline getiren Türkiyeli yetkililer, Aralık ayında adeta çıkartma yaptılar. 22 Aralık’ta Dışişleri Bakanı Hakan Fidan, Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler ve MİT Başkanı İbrahim Kalın birlikte Şam’a gittiler. Suriye yönetimine destek, SDG’yi ise tehdit etmek amacıyla bir gövde gösterisi yaptılar.

Yaşar Güler ziyaret öncesi yaptığı açıklamada; “*PKK-YPG-SDG olmak üzere hiçbir terör örgütünün bölgedeki faaliyetlerini devam ettirmesine ve herhangi bir oldu-bitti oluşturmalarına müsaade etmeyeceğiz. Her defimiz terör örgütlerinin tamamen tasfiyedir*” demişti. Hakan Fidan da 22 Aralık günü Şam’da gerçekleştirdiği basın toplantısında, “*SDG’nin ilerleme kaydetmeye niyetli olmadığını*” söyledi.

Sadece tehditle yetinmeyip Suriye’de hakim oldukları bölgelerde askeri yığınağı arttırdılar. **Türk heyetinin Şam’da olduğu gün, Halep’in Kürt mahalleleri HTŞ’li güçler tarafından çevrildi ve çatışma çıktı. Çatışmalar sonraki günlerde de devam etti. SDG’ye verilen mesaj, anlaşma sağlanamazsa savaşın çıkacağıydı.**

Bu konuda en dikkat çeken açıklama, “sürecin mimarı” gösterilen MHP’den geldi. **Bahçeli, Öcalan’ın silahsızlanma çağrısının SDG’yi de kapsadığını belirterek, Öcalan’dan bir kez daha SDG’yi 10 Mart mutabakatına uymaya çağırmasını istedi.** Öcalan da “yeni yıl mesajı” kapsamında böyle bir çağrıda bulundu. Fakat Aralık ayı bittiği halde anlaşma sağlanamadı.

Bunun üzerine MHP’li Feti Yıldız, yeni yılın ilk günlerinde (2 Ocak 2026) “*verilen sürenin 2025 Aralık sonu itibarıyla son bulduğunu*” belirterek, yukarıda aktardığımız Milli Savunma Bakanı Yaşar Güler’in sözlerinden alıntı yaptı. Ve şöyle devam etti:

“*ABD ve İsrail destekli SDG terör oluşumunun elebaşı Mazlum Abdi, Suriye’nin neredeyse üçte birini*

“Süreç”te tıkanma emareleri

işgal altında tutuyor... Petrol ve doğalgaz kaynakları, tarım ve hayvancılık açısından stratejik önemde olan bu alanları örgütün kontrol altında tutması, Suriye’nin toparlanması ve kalkınması önünde en ciddi engel teşkil etmektedir.”

Böylece AKP ve MHP’nin “süreç” konusunda ayrıştığı türünden değerlendirmeler boşa düştü. Başından beri “iyi polis-kötü polis” rolünü oynayan **bu partiler, Kürt düşmanlığında aynı noktada buluştuklarını bir kez daha gösterdiler.**

“Süreç”in pürüzleri

“Süreç”e dair ilk kilitlenme, Öcalan’ın ziyareti sırasında yaşanmıştı. **Üzerinde haftalarca konuşulmasına rağmen İmralı ziyareti gecikmeli ve gizli-kapaklı bir şekilde yapıldı.** AKP adına “heyet”te yeralan Hüseyin Yayman, gazetecilere İmralı’ya gitmediğini bile söyledi.

Sadece gidişi değil, sonrası da kaotik bir hal aldı. **İmralı’da neler konuşulduğu “heyet” tarafından açıklanmadı.** Meclis’teki komisyona bile 4 sayfalık bir özet sunuldu. DEM adına “heyet”te bulunan Gülistan Koçyiğit, bir gazeteyle verdiği röportajda ziyarete dair bazı şeyleri açıkladı. Onun dışında İmralı görüşmesi hakkında bilgi verilmedi.

Komisyon adına Öcalan’ı ziyarete giden “heyet”in içinde CHP’nin yer almaması, “süreç”in gelişimi bakımından önemli bir çatlaktı. CHP son saldırıların da etkisiyle “süreç”le ilgili adımlarını temkinli atıyordu. Önceki yıllarda olduğu gibi bir başarısızlık söz konusu olduğunda, faturanın kendilerine kesilmesini engellemeye çalışıyordu. Öcalan’ın “muhataf” alınmış olması, “süreç” bozulduktan sonra, hukuksal bir sorun haline gelebilirdi çünkü!

Bu konuda AKP-MHP de temkinliydi. Öyle ki, TBMM Başkanı Numan Kurtulmuş, gazetecilerin sorusu üzerine, Öcalan’la yapılan görüşmeye “stenograf” gönderilmediğini, tutanaklarının meclis stenografı tarafından tutulmadığını söyledi. Görüşme MİT tarafından organize edilmişti, tutanaklar dahil görüşme tamamen MİT’in kontrolü altında geçmişti.

Böylece meclis de, meclis başkanı da herhangi bir sorumluluk üstlenmiyor, topu MİT’e atıyorlardı. Gerek siyasi partiler, gerekse meclis, bu kadar titrekti.

İpler geriliyor

Kürt hareketi “süreç” konusunda başlangıçta oldukça iyimser bir tutum içindeydi. Fakat zaman ilerledikçe, 10 Mart Mutabakatı için verilen sürenin sonuna doğru evrildikçe, Türkiyeli yetkililerin demecleri de sertleşti ve durum değişmeye başladı.

Güya “süreç”in ikinci kısmına geçilmiş, devletin atacağı adımlara sıra gelmişti! “Demokratik entegrasyon”u sağlayacak “barış yasaları” çıkarılacaktı!

Devlet, Kürt hareketinin tek bir talebini dahi karşılamadı. Beklenen “infaz indirimi”nden PKK’li tutsaklara bir şey çıkmadı. Hasta

tutsaklar bile serbest bırakılmadı.

Bahçeli, PKK’nin feshi karşılığında Öcalan’ın “umut hakkı”ndan söz etmişti; şimdi Öcalan için İmralı’da yeni bir yer yapıldığı söyleniyor. PKK yöneticilerine af çıkarılacağı söylenmişti, şimdi onları da Öcalan’ın yanına götürmekten bahsediyorlar. “Suça bulaşmamış” kişiler için bile “denetimli serbestlik” şartı getiriliyor.

Diğer yandan 15 yıl önce kurulan ve faaliyet gösteren HDK (Halkların Demokratik Kongresi) hakkında dava açılıyor, tutuklamalar yapılıyor; kayyum politikasına son vermek bir yana, süreleri uzatılıyor; AHİM kararlarına rağmen Demirtaş dahil Kürt siyasetçiler hapiste tutulmaya devam ediyor.

Kısacası devlet hiçbir vaadini yerine getirmediği gibi, saldırılarının hızını da kesmiyor. Onlara PKK’nin silah bırakması, kendini feshetmesi yetmiyor. “*Örgütün feshinin ve bütün unsurlarıyla birlikte silah bıraktığının, örgütsel faaliyetlerden vazgeçtiğinin tespiti gerekiyor. Suriye’de de yeni yönetimle bir entegrasyon içerisinde yer alacağının görülmesi lazım*” diyor, “süreç” komisyonunun da başkanlığını yapan Numan Kurtulmuş. (abç)

Faşizm tavize doymaz!

Faşizm bir kişiyi veya örgütü teslim almakla yetinmez, diz çöktürmek, nedamet getirtmek ister. O güne dek savundukları görüşleri terketmesi kafi gelmez; kendi saflarına geçmesini, eski görüşlerine, yoldaşlarına saldırmasını ister. Kişiliğini ezer, insani değerlerini yok eder.

Bese Hozat’ın “*biz af istemiyoruz*” sözüne Bahçeli’nin büyük bir hiddetle saldırması da bunu göstermiyor mu? Bahçeli “*af veren de yok zaten*” dedikten sonra, “*bayramlık ağzımı açtırmassınlar, herkes haddini, hududunu bilsin*” diyerek, en küçük bir itiraza tahammülü olmadığını ortaya koydu.

Aynı tahammülsüzlüğü, Barzani’nin Türkiye’de karşılanma biçimine de gösterdi. **Bugüne kadar “makbul Kürt” olan Barzani, Suriye’de SDG’nin “ademi merkezîyetçilik” politikasına destek verdiği için olsa gerek, faşizmin saldırılarından nasibini aldı.** Geçtiğimiz günlerde Neçirvan Barzani, “*SDG olağanüstü bedeller ödedi; entegrasyon garantisi olmadan silah bırakmaları beklenemez*” demişti.

SDG Komutanı **Mazlum Abdi ise, HTŞ ile görüşmelere dair; “askeri entegrasyon, sınır kapıları ve yeraltı kaynaklarının yönetimi gibi konularda mutabakata varıldığını, ancak Suriye’nin yönetim şekli ve Suriye Kürtlerinin anayasal hakları konularında henüz yeterli ilerleme kaydedilmediğini” belirtti.**

Şimdi AKP ve MHP’li yetkililer SDG’nin ABD ve

İsrail ile ilişkilerini öne çıkarıp Türkiye’de emperyalizme ve Siyonizm’e olan tepkiyi SDG’ye ve Kürtlere yönlendirmek istiyor. Sanki kendileri ABD’nin işbirlikçisi değilmiş gibi... İsrail ile ilişkileri en kritik dönemlerde bile sürdürmemişler gibi...

Tabi ki, **Kürt hareketinin ABD ve İsrail ile işbirliği yapmasına karşı çıkarız. Fakat bunun Kürt halkına karşı şoven saldırganlığı arttırmak için kullanılmasına da en sert biçimde karşı durmalıyız. Diğer yandan Suriyeli Kürtlerin mücadeleye elde ettiği hakları koruması kadar doğal bir şey olamaz.** Ve Suriye’de nasıl bir yönetim biçimi kurulacağına Suriye halkları karar vermelidir.

“Süreç” bitiyor mu?

Bugünden kesin bir şey söylemek erken olsa da “süreç”in en kritik evresinden geçtiğimizi söyleyebiliriz. **SDG’nin Suriye yönetimine entegre olmayı reddetmesi, AKP-MHP bloğunun “süreç”teki meramlarına ulaşamaması anlamına geliyor ki, öfkeli açıklamalar bunun göstergesidir.**

Fakat “süreç”in arkasında duran asıl güç ABD’dir. ABD için Suriye’nin federatif ya da üniter olması önemli değildir; önemli olan her halükarda kendine bağımlı bir ülke olmasıdır. Türkiye gibi bir işbirlikçisini kaybetmek istemediğinden, onları da memnun edecek formül arayışındadır. Ama her şeyin temeli ekonomidir. **Türkiye, Suriye’nin yeniden inşasında önemli bir yer kaptığı, Türk tekellerine yeni pazar alanları açıldığı oranda federatif yapıyı da kabul edebilir. Tıpkı Irak’ta yaptığı gibi...** Bugün Irak Kürt Yönetimi’ne en fazla ihracat yapan ülke Türkiye’dir. Bunların başını da MHP’li patronlar çekmektedir.

Kuşkusuz tarih tekerrürden ibaret değil. Her dönemin koşulları, sonuçları da değiştiriyor. **Irak’tan farklı olarak Türkiye, Suriye topraklarını işgal etti. Savaş boyunca Suriye’nin zenginliklerini gaspetti. Şimdi bu olanakları yitirmek istemiyor.** HTŞ üzerinde kurduğu tahakkümle Suriye’nin tümünde söz sahibi olmaya çalışıyor. ABD’yi de bu yönden zorluyor. Pazarlık masasından en karlı şekilde kalkmanın çabası içinde. Bu doğrultuda askeri müdahale dahil her tür yönetime hazırlanıyor.

Suriye’den umduklarını bulamazlarsa, “barış” söylemleri hızla savaşa dönüşebilir. Sadece Suriye değil, İran’daki gelişmeler de “süreç”in bundan sonraki seyrini belirleyecektir. Trump’ın İran’a tehditleri, yılın ilk günlerinde yeniden başladı. ABD ve İsrail, İran’daki halk hareketini İran yönetimini devirmek için kullanma amacıyla sotada bekliyor. Burada PJAK da devreye giriyor. **İran’a karşı bir savaşın başlaması durumunda PJAK’ın önemini artacaktır. Bu, Suriye’de SDG’yi daha da güçlendirir ve isteklerini ABD’ye kabul ettirebilir.**

Sonuçta Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyada yeni emperyalist paylaşım savaşı büyüyerek sürüyor. Savaşın her evresi yeni saflaşmaları, ittifakları ve çözümleri getiriyor. Kürt sorunu uzun bir süredir bölgenin sorunu olmaktan çıkıp uluslararası bir boyut kazanmıştı. Türkiye, Kürtlerin hem coğrafi hem de nüfus bakımından en büyük olduğu ülke. Ama emperyalist hegemonya savaşının verildiği bir bölgede o da cürmü kadar yer kaplıyor.

Suriye’deki tıkanmayla birlikte “süreç” bitebilir veya buzdolabına konabilir. Ama İran başta olmak üzere bölgedeki gelişmeler, “süreç”in devamını zorlayabilir. Başından itibaren belirttiğimiz gibi, **“süreç” ne Kürt ne de bölge halklarının yararına yürütülmektedir. Söylenenin aksine barışı, demokrasiyi değil, savaşı ve şiddeti arttırmaktadır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bugüne dek ezilen halklar lehine attığı tek bir adım yoktur, olamaz da.** Onlar sadece kendi çıkarlarını düşünürler ve halkları o doğrultuda kullanırlar.

Halkların tek kurtuluş yolu, savaşa ve faşizme karşı birleşik mücadeleyi yükseltmek, kendi kaderini kendi eline almaktır.

İsviçre’de “tutsaklarla dayanışma” eylemleri

İsviçre’de kurulan Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Platformu, Türkiye’de giderek yaygınlaştırılan ve devrimci tutsaklar için özel bir işkenceye dönüştürülen “Kuyu Tipi Hapishaneler”e karşı mücadele etmek için bir kampanya başlattı. Bu kampanya kapsamında “Kuyu Tipi Hapishaneler Kapatılsın, Devrimci Tutsaklara Özgürlük!” başlıklı bir bildiri yayınladı ve ilk eylemini 20 Aralık 2025 günü İsviçre’nin Basel kentinde, ClaraPlatz’da yapacağını duyurdu.

İTİF, TSP, PDD, İDHf, Mücadele Birliği, ATİK ve Bir-Kar’dan oluşan Platform’un “Kuyu Tipi Hapishaneler Kapatılsın! Devrimci Tutsaklara Özgürlük!” başlıklı bildirisinde, egemenlerin muhalif kesimlere yönelik saldırıları ve Türkiye cezaevleri teşhir edildi. Bildiri sonunda şunlar söylendi:

“Devletin bu saldırılarına karşı devrimci tutsaklar her dönem direndiler, bundan sonra da direnmeye devam edeceklerdir. Bedenlerinden başka silahı olmayan devrimci tutsakların sesi olmak, onlarla dayanışmayı büyütmek, onlara yönelik saldırılara karşı alanlarda, meydanlarda ses çıkarmak önemli bir görevdir. Bu nedenle derhal Kuyu Tipi Hapishanelerin kapatılmasını, devrimci tutsaklar üzerindeki baskı, tecrit, işkence saldırılarının son bulmasını istiyoruz.”

Platform olarak ilk eylemimizi, 20 Aralık günü İsviçre’nin Basel kentinde gerçekleştirdik.

Eylem öncesi, arkalı-önlü Almanca, Fransızca,

Türkçe yazılı bildirilerin geniş dağıtımı yapılarak kitleler eyleme çağrıldı.

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganıyla eylem başladı. Platform adına kısa bir açıklamanın ardından Almanca bildiriye anti-faşist bir arkadaşımız okudu. Türkçe açıklamasını da 2000’de Ölüm Orucu eylemine katılanlardan Erol Turan arkadaşımız yaptı. Tutsakların bugünkü koşullarını ve karşı karşıya kaldığı saldırıları anlattı.

Platform bileşenleri, zulme sessiz kalmayacaklarını, tutsakların sesi soluğu olmaya devam edeceklerini haykırdılar. Bundan sonra da aralıksız mücadeleye devam etme çağrısıyla ve hep birlikte atılan coşkulu sloganlarla eylem sonlandırıldı.

İsviçre PDD

Hapishanelerde hak ihlalleri

Bir yandan barış, demokrasi naraları atılırken, bir yandan da hapishaneler devrimcilerle, muhaliflerle dolduruluyor. Son yargı paketinin bir amacı da, dolup taşan hapishaneleri boşaltıp komünist ve devrimcilere, muhalif güçlere yer açmak. Katilleri, dolandırıcıları çıkartıp hak ve özgürlükler mücadelesi veren işçi ve emekçilerle, komünist ve devrimcilerle doldurmak... Yargı paketi ile çıkanlar hemen yeniden suç işlemeye başlarken, devrimci tutsakların tahliyeleri de sudan bahanelerle engelleniyor.

Hasta tutsakların tedavileri engellendiği için hapishanelerden cenazeler çıkıyor. Van F Tipi Hapishanesi’nde kalan kanser hastası tutsak **Sezai Aksu**, durumunun ağırlaşması üzerine kaldırıldığı Van Üniversitesi Hastanesi’nde 18 Aralık’ta yaşamını yitirdi.

Çorlu Kuyu Tipi’nde kalan Devrimci Parti’li **Fergil Fırat** ve **Celal Pınar** “kuyu tipinden başka bir hapishaneye sevk olma” talebiyle 5 Aralık’ta açlık grevine başlamışlardı; sevk taleplerinin işleme alınmasının ardından greve ara verdiler. Kuyu tiplerinin kapatılması talebiyle DHKP-C davası tutsaklarının açlık grevleri devam ediyor. **Tahsin Sağaltıcı, Gürkan Türkoğlu, Ali Dilmen, Hüseyin Özen** ve Doğan **Karataştan**’ın açlık grevleri hayati tehlike sınırlarına gelmiş durumda. **Serkan Onur Özmen** ise 375 gün sürdürdüğü Ölüm Orucu’na 21 Kasım’da ara verdi. Serkan Onur Özmen kuyu tiplerinden Bolu F Tipi’ne götürülmüş, orada da “kuyu tipleri kapatılsın” talepli eylemini sürdürmüştü.

Kırşehir S Tipi’nde kalan **Yunus Özak** gardiyanlar tarafından dayatılan “esas duruş”u reddettiği için 10 gardiyanın saldırısına uğradı. Tedavi için hastaneye giden Özak, kelepçeli muayene dayatmasını kabul etmediği için tedavi olamadan hapishaneye geri getirildi.

19 Aralık’ın yıldönümünde **Bakırköy Hapishanesi**’nde kalan kadın tutsakların koğuşuna robocoplu askerler ve gardiyanlar tarafından baskın düzenlenerek tehditler savruldu. B4 koğuşunda kalan kadın tutsaklara daha öncesinde koğuşların tadilat nedeniyle boşaltılacağı söylenmiş, tutsaklar da bunu kabul etmemişti.

ÇHD Başkanı **Selçuk Kozağaçlı**’nın tahliyesi, Cezaevi Gözlem heyeti tarafından bir kez daha engellendi. *“Toplumla bütünleşecek durumda değil”* denilerek tahliyesi ertelenen Kozağaçlı’nın, daha önce de *“iyi halli olmadığı”* gerekçesiyle tahliyesi ertelenmişti.

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

Almanya'da, I. Emperyalist Savaş'taki yenilginin ardından, işçi ve emekçilerin yaşam koşulları giderek kötüleşiyordu. Alman sosyal demokratları ise, hem savaş sırasında kendi burjuvalarına destek vererek "I. Enternasyonal dönepleri" sıfatını almışlardı, hem de savaş sonrasında kitle hareketini bastırmak üzere hükümeti kurma görevini üstlendiler. 1919'da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa ve Karl böyle bir sürecin ardından katledildi.

Her iki önder de, savaş konusunda Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek, işçi ve emekçileri, burjuvaziye ve sosyal demokrat hainlere karşı harekete geçmeye çağırmışlardı. Alman Sosyal Demokrat Parti'den (SDP) ayrılarak Spartakistler Birliği'ni kurdular. O dönem, uluslararası devrimci hareket içinde önemli bir yeri olan Kaustky, Plehanov gibi eski Marksistlerin yaydığı sosyal-şoven zehre karşı durabilmek, onlara karşı da bayrak açabilmek çok önemliydi. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği'nin dünya gericiği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak, sosyal demokrat hainler, Hitler'e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Alman proletaryasının Ocak ayında başlattığı ayaklanmaya karşı tüm güçlerini seferber eden devlet, 10 Ocak'ta işçilerin ele geçirdiği bölgelere bir saldırı başlattı. **15 Ocak'ta yakalanan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, kurşuna dizilerek katledildiler.** Ocak ayaklanması, başta Rosa ve Karl olmak üzere birçok komünistin katledilmesiyle ağır bir yenilgi olarak sonuçlandı.

"Meselenin özü şu ki, -diyordu Lenin- korkunç emperyalist savaş zamanında gerçek enternasyonalist olmak kolay değildir. Bu tür insanlar çok az, ama sosyalizmin geleceği sadece onlardır..."

Bugün Almanya'da anılan devrimci önderlerin başında Rosa ve Karl gelmektedir. Her yıl yüzbinlerce kişi onları özlemle anıyor. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar. Rosa'nın yıllar önce söylediği gibi...

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! / Sizi budala zaptiyeler! / Kum üzerine kurulu 'düzeniniz' / Devrim daha yarın olmadan / Zincir şakırtısı içinde, yine doğrulacaktır! / Ve sizleri dehşet içinde bırakıp / Trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: / Vardım, varım, varolacağım!"

Venezuela'ya saldırı, İsviçre'de protesto edildi

Venezuela halkına yapılan saldırı, dünya halklarına yapılan bir saldırdır. ABD başta olmak üzere emperyalist sistem, içine düştükleri krizi savaşıla aşmaya çalışıyor. İşgal ve saldırılarla dünya halklarına cehennemi dayatıyorlar. Buna karşı dünyanın her yerinde emperyalist savaşa karşı mücadele yükseliyor.

İsviçre-Basel'de başta göçmenler olmak üzere yüzlerce anti-

emperyalist kişi ve kurum, 3 Ocak günü ABD barbarlığına karşı yürüyüşe geçti ve ABD'yi protesto etti.

İsviçre PDD

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sıvırdı. III. Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halkları, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütlenme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi kuruluş kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu. Bu konuda Kurultay karar metninde; "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır" denilmekteydi.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbaycan'da yolları, karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kuralioğlu Maksut, Hilmioglu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manısalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) farklı bir yoldan gitme kararı aldılar. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümlü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler. Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, yiğitçe öldüler.

Göğsümde 15 yara var!..

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Göğsümde 15 yara var!

Sarıldı 15 yarama

Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!

Karadeniz boğmak istiyor beni,

Boğmak istiyor beni

Kanlı karanlık sular!!!

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!..

Göğsümde 15 yara var!

Deldiler göğsümü 15 yerinden,

Sandılar ki,

vurmaz artık kalbim kederinden.

Kalbim yine çarpıyor,

Kalbim yine çarpacak!!!

Yandı 15 yarımdan 15 alev,

Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...

Kalbim

Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,

Çar-pa-cak!

Nazım Hikmet

İsmail Cüneyt'in ölüm yıldönümünde, İstanbul'un emekçi semtlerine ve merkezi yerlerine, "İsmail Cüneyt Ölümsüzdür" sloganı ve resmi duvarlara nakşedildi. İhtilalci komünist hareketin kurucularından İsmail Cüneyt 21 Aralık 1983'te İstanbul-Gayrette'de katledilmişti.

☆ 1 Ocak 1906- Moskova Ayaklanması

Yüzbin işçiyi temsil eden Sovyetler, 8 Aralık'ta genel greve çıktılar. Menşeviklerin pasifist çizgisi yüzünden, devrim dalgası geriye düştü. Ayaklanmanın bastırılması sırasında binlerce işçi öldürüldü, devrimciler tutuklandı, idam edildi. Bu yenilginin derslerini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim'ine giden yolu kıran kırana bir mücadeleyle düzlediler.

☆ 1 Ocak 1959- Küba devrimi

Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika'yı arka bahçesi olarak gören başta ABD olmak üzere emperyalist kapitalist ülkelerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD'nin Küba'ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ 4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin Ankara yürüyüşü

48 bin maden işçisini kapsayan TİS görüşmelerinin tıkanmasıyla, maden işçileri 30 Kasım 1990'da greve çıktı. 3 Ocak 1991'de ülke genelindeki bir günlük genel grevin ertesi günü, onbinlerce maden işçisi eşleri ve çocuklarıyla birlikte Ankara'ya doğru yürüyüşe geçti. "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok" sloganıyla Ankara'ya yürüyen maden işçilerinin direnişi, sendika ağalarının barikatına takıldı. Bolu Mengen'de durdurulan maden işçileri evlerine geri gönderildi. Burjuvaziye büyük bir korku yaşatan madenci yürüyüşü, işçi sınıfının sendika ağalarının kurduğu barikatı aşmadan haklarını kazanamayacağını bir kez daha göstermiş oldu.

☆ 5 Ocak 1996- Ümraniye Cezaevi katliamı

Faşist idarenin hak gasplarına karşı, '96 ÖO eyleminde yitirdiğimiz Osman Akgün'ün başında yer aldığı direnişte DHKP-C davası tutsakları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen, hastanede de Gültekin Beyhan şehit düştü.

☆ 6 Ocak 1969- Commer'in arabası yakıldı

"Vietnam Kasabı" olarak bilinen ABD Büyükelçisi

Commer'in ODTÜ'ye bir konferans için gelmesi üzerine, devrimci gençler toplanarak Commer'in arabasını yaktılar. Bu eylem, antiemperyalist mücadelenin simgelerinden biri oldu.

☆ 9 Ocak 1905- Petersburg'da Kanlı Pazar

Çar'a dilekçe vermek için saraya doğru yürüyen 140 bin işçinin üzerine askerler tarafından ateş açıldı ve binlerce işçi katledildi. Bu katliam 1905 devrimini tetikleyen en önemli halkalardan biridir. Eyleme önderlik eden Papaz Gapon adlı Çarlık ajanı da işçiler tarafından öldürülmüştür.

☆ 9 Ocak 2013- PKK'nin kurucularından Sakine Cansız, Paris'te PKK kadroları Fidan Doğan, Leyla Şaylemez ile birlikte katledildi.

☆ 17 Ocak 1961- Patrice Lumumba katledildi

8 Temmuz 1960'da Kongo halkı Belçika sömürsüne karşı ayaklandı. Ayaklanma kanla bastırıldı ve önderi Lumumba, işkenceyle katledildi.

☆ 19 Ocak 2007- Hrant Dink öldürüldü

Agos gazetesi genel yayın yönetmeni Hrant Dink, aylarca yürütülen faşist kampanya sonucunda katledildi. Dink'in katledilmesiyle ilgili dava hala sürüyor. AKP hükümeti önce birkaç sivil faşisti, sonra ise Fetöcü dediği polisleri yargılayarak, kendini aklamaya çalışıyor.

☆ 21 Ocak 1924- Lenin'in ölümü

☆ 22 Ocak 1980- Tarih direnişi

Devletin faşist kadrolaşmaya gitmesine karşı eyleme geçen işçilere polisin saldırması üzerine, işçiler fabrikayı işgal etti ve direniş tüm İzmir'e yayıldı. On bin asker fabrika kapısına dayandığında bile, işçiler, kapılara yığıldıkları pamuk balyalarını ateşe vererek sonuna kadar direndi. Tarih Direnişi, işçi sınıfının militan direnişçi geleneğinde önemli kilometre taşı oldu.

22 Ocak 1946- Mahabad Kürt Cumhuriyeti kuruldu

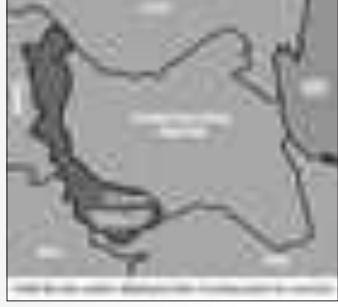
II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Ağustos 1941'de, Sovyet Kızıl Ordusu İran'ın kuzeyinde bulunan Sakız kentine girdi. İran ordusu silah ve cephanelerini bırakarak geri çekildi. Kızıl Ordu bölgeyi ele geçirdi. Geride bırakılan savaş araç gereçleri ile birlikte Mahabad kenti fiilen Kürtlerin denetimine geçti.

Uluslararası koşulların ve dengelerin hızla değiştiği böylesi tarihi bir kesitte, Kürt halkı kendi devletini kurma yolunda yüzyıllardır beklediği anı yakalamış oldu. Mahabad'ın kuzeyinde bulunan Azeri halkı da Azerbaycan Cumhuriyeti'ni ilan etti. Sonrasında Mahabad Kürt Cumhuriyeti (MKC) ile birçok alanda dostluk anlaşmaları imzalandı.

Küçük Kürt gruplar ile birlikte hareket eden İran Kürdistanı Demokratik Partisi MKC'nin kuruluşuna öncülük etti. İ-KDP'nin programı kimi reform taleplerinden ibaretti. Hem partinin hem de devletin yönetici kademelerine yerleşmiş bulunan Kürt aşiret reisleri, Cumhuriyetin en zayıf yönünü oluştuyordu.

Kadı Muhammed önderliğindeki İ-KDP ciddi bir savaşım vermeden, doğan irade boşluğundan ve Sovyetler'in bölgedeki varlığından yararlanmasını bildi. Sovyetler Birliği her türlü kurumlaşmada, silah, cephane, matbaa, motorlu taşıt vb. temininde, karşılıksız yardımlarda bulundu.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın bitiminden sonra, 9 Mayıs 1946'da SB bölgeden çekildi. İngiliz-Amerikan emperyalizminin desteklediği İran gericiliği, 17 Aralık 1946'da Mahabad Kürt Cumhuriyeti topraklarına girerek varlığına son verdi. Kadı Muhammed, kardeşi Sadiri Kadı ve amcasının oğlu Seyfi Kadı 31 Mart 1947'de MKC'nin ilan edildiği Çuwarçıra meydanında idam edildiler. Kürt yurtseverleri, MKC'nin yıkılmasından sonra dağlara çıktılar ve burada İran gericiliğine karşı savaşım vermeye devam ettiler. Bu kısa ömürlü Kürt devleti, Kürt ulusal bilincinin gelişmesine politik ve ideolojik birikim sağlanmasına büyük katkılar sağladı.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 23 Ocak 1950- Vasil Kolarov öldü.

Vasil Kolarov 1877'de doğdu. 1919'da kurulan Bulgar Komünist Partisi'nde, MK'nın ilk sekreteri oldu. Komünintern'de görev aldı. Bulgar devriminin önderlerinden biriydi. Dimitrov'un ölümünden sonra Bulgaristan'da Başbakanlık yaptı.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi

Kavel'de sendikasılaştırmayı dayatan patronun işçi kıyımına girişmesi üzerine, işçiler fabrikayı işgal ettiler. Direnişçi işçilerin halkla bütünleşmiş kararlı mücadelesi sonucu patron geri attı. Direnişin ardından 14 öncü işçinin tutuklanmasına karşılık, yine aynı kararlılıkla direnişin sürmesi sonucu işçiler serbest bırakıldı. 1961 Anayasası'nda grev hak olarak tanınmasına rağmen, yasa haline getirilmesi sürekli erteleniyordu. Kavel, grev hakkının grev yaparak kazanmasında kilometre taşı oldu.

☆ 31 Ocak 1906- Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin kurşuna dizildi.

ABD'nin yeni Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi: Saldırmak için geri çekilme

Başkanı Trump, 4 Aralık günü "Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi"ni (UGS) açıkladı. ABD'de 4 yılda bir yapılan seçimler sonrasında, yeni başkanlar tarafından, ilk görev yılı dolmadan önce açıklanan bir belgedir bu; ve görev süresi boyunca nasıl bir iç ve dış politika izleyeceğini, yani ABD'nin rotasını tanımlar. Böyle bir belgenin açıklanması, 1986'dan bu yana yasal bir zorunluluktur.

ABD emperyalizminin kolları bir ahtapot gibi dünyanın dört bir yanına uzandığı için, bu strateji belgesi sadece ABD'yi değil, bütün dünyayı ilgilendirir. Öyle de oldu. Belgenin açıklanmasının ardından, belgede adı geçen AB ülkeleri ve Çin başta olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinden tepki ve yorum geldi.

Elbette bu strateji belirleme, seçilen başkanın değil, ABD emperyalizminin yönelimini göstermektedir. Zaten başkan da, ABD egemen sınıflarının o dönemki yönelimine uygun olarak seçilir. Kazandıktan sonra açıklanan strateji belgesi de zaten bir süredir Amerikan burjuvazisinin ya da sözcülerinin dile getirdiği konuların sistemleştirilmiş halidir.

Sonuç olarak bu belge, ABD emperyalizminin önümüzdeki birkaç yıl için dünyaya nasıl baktığını göstermektedir. Belgedeki söylemlerin toplamından oluşan tablo, ABD'nin geçici bir geri çekilmeye, güç toplamak için odaklanmaya ihtiyaç duyduğunu; çünkü Rusya ve yükselen emperyalist Çin ile yürüttüğü savaşta hakimiyet kuramadığını ve zafer kazanamadığını; hatta dengeyi kurmakta bile zorlandığını ortaya koyuyor. Bu tabloyu, belgedeki hemen her başlıkta görebiliyoruz.

"Önce Amerika"

Ulusal Güvenlik Strateji (UGS) belgesinde ilk olarak, Trump'ın seçim öncesinden başladığı MAGA (Make America great again-Amerika'yı yeniden büyük yapalım) söylemlerinin pekiştirildiği görülüyor. Aslında bu söylem bile gerilemenin itirafı. Sloganda "yeniden" ifadesini kullandığı anda, "ABD'nin geçmişte büyük olduğunu, ama artık büyük olmadığını" kabulleniyor. Ve Trump buna, öncelikle ABD'nin içini ve çevresini sağlamlaştırmaktan başlayacağını söylüyor.

Aslında son birkaç yılda yaşananlar, ABD'nin kendi içindeki

karışıklıkları gözler önüne seriyor. Bir yandan ırkçılık yükselirken, diğer taraftan ırkçılığa karşı mücadele büyüyor. Mesela Siyahlara dönük devlet şiddetinin ve açık öldürmelerin ardından ABD'nin birçok eyaletinde çok kitlesel ve çatışmalı eylemler yaşandı. Keza ekonomik kriz müthiş bir yoksulluk yaratırken, protesto eylemleri güçleniyor. Orta sınıf yoksullaşıyor; ABD'de 14 milyon kişi işsiz, 27 milyon kişi "sağlık sigortası"ndan yoksun biçimde yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Uyuşturucu kullanımı, çeteleşme, ürkütücü boyutlardaki bireysel silahlanma, güvensiz ortamı daha belirgin hale getiriyor. Buna karşılık protesto eylemleri giderek daha güçlü, daha etkili biçimde yaşanıyor. Öyle ki, artık yerel güvenlik güçleri yetmediği için, ordu şehirlere inerek kitle eylemlerine müdahale ediyor.

Trump'ın göçmen karşıtı politikaları ise, çok daha büyük gerilimler oluşturuyor. Daha birkaç ay önce San Francisco başta olmak üzere, kitlesel ve çatışmalı gösteriler gerçekleştirildi. Azınlıklar zaten genel olarak eğitimden sağlığa kadar, hayatın her alanında büyük eşitsizlikler yaşıyorlar; buna bir de yargı sisteminin sürekli Siyah ve Hispanik azınlıkları hedef alan, on yıllarca hapis cezaları veren yapısını eklemek gerekiyor.

Ekonomik, siyasi, insani, toplumsal krizler üstüste geliyor. Bu arada, ABD tarihine geçecek biçimde, seçimi kaybeden Trump'ın taraftarları Kongre binasını basıyor; eyaletlerden bağımsızlık sesleri yükseliyor; Epstein dosyaları ile siyasetin en bilinen isimlerinin fuhuş-uyuşturucu-şantaj dosyaları ortalığa saçılıyor; ABD'nin daha önce hiç gündemine girmemiş olan "sınır güvenliği" artık ciddi biçimde tartışılıyor.

Parlak ambalajlı "rüyalar ülkesi Amerika" son on yılda hem göçmenler hem de Amerikalılar gözünde büyük bir çöküş içinde.

1898 yılında İspanya ile dünya tarihinin ilk emperyalist savaşını veren ve kazanan ABD, bu savaştan sonra adım adım emperyalist gücünü büyüttü; II. Emperyalist Savaş sonrasında kapitalist dünyanın imparatoru oldu; 1990'larda Sovyet blokunun çöküşünden sonra dünya hegemonyasını ilan etti. 2000'lerden buyana ise ABD emperyalizminin adım adım ekonomik-siyasi-askeri gerilemesine, zayıflıklarına tanık oluyoruz. Dışarıdaki zayıflama, içeride de sorunların giderek büyümesine neden oluyor.

Tam da bu nedenle Trump'ın MAGA sloganı, bu zayıflığın itirafı anlamına gelen, "yeniden" vurgusunu içeriyor.

NATO ve Avrupa ilişkileri

"NATO'nun sürekli genişleyen bir ittifak olduğu algısı bitmeli" diyor belgede. Ayrıca Avrupa'nın iç meselelerine karışma politikasından da uzaklaşılacağı ifade ediliyor.

Bunu ABD'nin "1945 sonrası üstlendiği küresel jandarma rolünden bir uzaklaşma" olarak yorumlayanlar var. Keza "ABD'nin NATO'ya boşanma davası açtığını" ileri sürenler de... Oysa bunlar doğru değil. ABD emperyalizmi bir taraftan kendisini sıcak çatışma alanlarından uzaklaştırmaya ve ittifak güçleri arasında yeni bir görev dağılımı ile bu boşluğu doldurmaya

Ulusal Güvenlik Strateji (UGS) belgesinde ilk olarak, Trump'ın seçim öncesinden başladığı MAGA (Make America great again-Amerika'yı yeniden büyük yapalım) söylemlerinin pekiştirildiği görülüyor. Aslında bu söylem bile gerilemenin itirafı. Sloganda "yeniden" ifadesini kullandığı anda, "ABD'nin geçmişte büyük olduğunu, ama artık büyük olmadığını" kabulleniyor. Ve Trump buna, öncelikle ABD'nin içini ve yakın çevresini sağlamlaştırmaktan başlayacağını söylüyor.

çalışıyor; diğer yandan rakip olarak gördüğü Çin'i yalnızlaştırmak için çeşitli manevralar yapıyor, Çin'e "şimdilik seninle doğrudan savaşa girmeyeceğim" mesajını vermek istiyor.

Mesela NATO'nun genişlemesi konusunda bugüne kadar tam tersi bir politika izledi. **"Rusya'yı çevrelemek" adıyla resmileştirdiği bir politika-sı bile vardı. Bu doğrultuda eski Sovyet coğrafyasındaki ülkelerde peşpeşe "kadife devrimler" gerçekleştirdi; Ukrayna ve Gürcistan gibi eski Sovyet ülkelerini NATO'ya üye alacağını duyurdu** (Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesinin ve savaşın halen sürmesinin öncelikli hedefi, Ukrayna'nın NATO üyeliğini engellemekti); Rusya'ya yakın olan Polonya gibi ülkelere NATO'nun füze kalkanını kurdurdu.

Kuruluşu ve varlığı "Sovyet tehdidi"ne bağlı olan NATO'yu bugün bu şekilde tartışmasının çeşitli sebepleri var elbette. **Öncelikle ABD son dönemde Rusya'yı Çin'den koparma, yanına çekme çabasına girdi.** Ukrayna'yı, topraklarının en önemli parçasını kaybetme pahasına geri adım atmaya ve Rusya ile uzlaşmaya zorluyor, Rusya ile zirveler gerçekleştiriyor, Ukrayna'nın NATO'ya alınmayacağına söz veriyor. Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'da, Venezuela'da ve başka bölgelerde Rusya'nın hegemonyasını kısıtlamaya çalışırken, keza Rusya'ya dönük yaptırımları sürdürürken, Ukrayna'da geri adım atarak Rusya ile ilişkilerini geliştirebileceğini düşünüyor. **Rusya ise stratejik olarak ABD karşıtı konumunu korumakla birlikte, kısa vadede bu durumdan faydalanan ve Ukrayna üzerindeki askeri-siyasi baskısını artırarak kazanımlarını büyötmeye çalışıyor.**

II. Emperyalist Savaş sonrasında dünyanın üçte birinde devrimler gerçekleşip sosyalist SB'nin etkisi dünya geneline yayılınca, "Batılı" dünyayı korumak için oluşturulmuş bir savaş örgütüdür NATO. O dönemde "Sovyet tehdidi" o kadar büyüktü ki, Almanya'nın yarısı dahil olmak üzere Doğu Avrupa "sosyalist kamp"a dahil olmuştu; anti-faşist savaşın çok güçlü olduğu Fransa, komünist partinin güçlendiği İtalya ise, adeta "direkten dönmüş"tü. Avrupa'nın neredeyse bütün kapitalist, emperyalist ülkeleri "Sovyet tehdidi"ne karşı, ABD emperyalizminin korumasına ihtiyaç duyuyordu; SB'yi ve sonrasında

Rusya'yı "varoluşsal tehdit" olarak görüyordu. Şimdi Trump, NATO üyesi AB ülkelerinin daha fazla görev ve sorumluluk almasını dayatıyor.

Trump daha önce Avrupa ülkelerinin NATO'ya yaptıkları mali ve askeri katkıyı artırmasını gündeme getirdi. 2014'te üye ülkelerin ayırdıkları pay GSYH'lerinin yüzde 2'si iken, Trump bunun yüzde 5'e çıkartılmasını istedi. ABD'nin yıllık savunma harcaması, NATO üyelerinin yaklaşık üçte ikisini oluşturuyordu. 28,7 trilyon dolarlık ABD ekonomisinin 976 milyar doları (yani yüzde 3,38'i) savunmaya ayrılıyor. Trump şimdi, bu yükün NATO üyelerine paylaştırmaya çalışıyor. ABD, UGS belgesinde, *"Avrupa'nın herhangi bir düşman güç karşısında kendi savunmasının birincil sorumluluğunu üstlenmesi ve kendi ayakları üzerinde durması"* gerektiğini belirtiyor. Kendisi ise *"Avrupa içi meselelere dahil olmadan"* buna destek olacağını söylüyor. **ABD, maliyeti üye ülkelere devrederken, kendisini "düzenleyici ve destekleyici olarak" konumlandırıyor.**

Diğer yandan Avrupa için çok küçümseyici değerlendirmeler yapıyor. Kitlesele göç politikalarının kıtayı tanımaz hale getirdiğini; nüfusun azalmasının yanısıra ulusal kimliğin de zayıfladığını; mali ve askeri koşullarının "güvenilir müttefik" olma düzeyinden giderek uzaklaştığını; Avrupa'nın çöküş yoluna girdiğini ve belki de tarihten silineceğini söylüyor. Ama bu söylemler, Avrupa ülkeleri ile ilişkileri zayıflatacağı anlamına gelmiyor. Tam tersine, Avrupa'daki faşist partilerle (mesela Almanya'daki AfD ile) işbirliği yapıyor ve onları güçlendirmeye çalışıyor.

UGS belgesi, ABD'nin eski yöneticilerinin politikaları nedeniyle ABD halkının, **"küresel yüklerin maliyetini" çok fazla üstlendiğini; bunun büyük bir yanlış olduğunu belirtiyor.** Burada ABD'nin II. Emperyalist Savaş sonrasında Avrupa'nın savunmasını üstlenmesinden Vietnam savaşına, Irak'ta-Afganistan'da yürütülen savaşlardan Rus-Ukrayna savaşına kadar çok geniş bir alanda, Amerikan askerlerinin ölmesinden ABD savunma bütçesinin büyüklüğüne hemen her şey konu ediliyor. Ve aslında ABD'nin "dünya jandarması" rolü sorgulanıyor. Ama şu gerçeklerin üstü örtülüyor:

ABD dünyaya "jandarmalık" yaparken ve dünyanın dört bir yanında savaşlar yürütürken, sadece

"NATO'nun sürekli genişleyen bir ittifak olduğu algısı bitmeli" diyor belgede. Ayrıca Avrupa'nın iç meselelerine karışma politikasından da uzaklaşılacağı ifade ediliyor.

ABD emperyalizmi bir taraftan kendisini sıcak çatışma alanlarından uzaklaştırmaya ve ittifak güçleri arasında yeni bir görev dağılımı ile bu boşluğu doldurmaya çalışıyor; diğer yandan rakip olarak gördüğü Çin'i yalnızlaştırmak için çeşitli manevralar yapıyor, Çin'e "şimdilik seninle doğrudan savaşa girmeyeceğim" mesajını vermek istiyor.

"cepten harcama" yapmıyor tabii, aynı zamanda savaştığı bölgeleri sömürüyor. ABD bir ülkeye "demokrasi getireceğini" söyleyerek o ülkeye asker gönderdiğinde, yönetimleri değiştirip, kitle hareketlerini ezip, kendisine bağımlı bir ülke yaratıyor. Ve **onyıllar boyunca dünyanın dört bir yanında ülkeleri vahşi biçimde sömürürken, ABD halkı "küresel yüklerin maliyeti"ni değil, bu sömürünün sağladığı refahı yaşıadı.** Kaldı ki, ABD'nin savaşımaya gittiği her ülkede, o ülkenin sivil halkından ölenlerin sayısı, ABD askerlerinin ölüm sayısından kat be kat daha yüksekti. (Mesela Vietnam savaşında ölen ABD askeri sayısı 58 bin iken, Vietnam hükümetinin açıklamasına göre 4 milyon sivil, 1 milyon asker olmak üzere toplam 5 milyon Vietnamlı öldü.)

"Arkabahçe"ye odaklanan politika

ABD dış politikasının bundan sonra "Batı Yarımküre'ye odaklanacağı" konusundaki vurgular, UGS belgesindeki en önemli bölüm. "Batı Yarımküre" olarak tanımlanan, Kuzey ve Güney Amerika kıtası. Daha somut bir ifadeyle, dünya, İngiltere-Greenwich'ten geçen 0 boylamı temel alınarak ikiye bölündüğünde, batıda kalan bölüm.

Trump daha göreve başlarken Kanada, Grönland ve Panama'yı istediğini söylemişti. Şimdi bu politikasını resmi bir ifadeye dönüştürerek, tüm Amerika kıtasını kendi "arkabahçe"si olarak ilan ediyor. **Kıtaya (özel olarak da Latin Amerika'ya) dönük diğer emperyalistlerin politikalarını engellemenin ötesinde, bölgeyi ABD'nin hegemonya alanı ilan ediyor.** UGS belgesinde *"Batı Yarımküre dışındaki rakiplerin, yarımkürede kuvvet veya tehdit edici yetenekler konuşlandırmasını veya stratejik açıdan hayati önem taşıyan varlıklara sahip olmasını veya bunları kontrol etmesini"* önlemeyi öncelikli görev olarak tanımlıyor ve **"Yeni-Monroe Doktrini uygulayacağını" belirtiyor.**

Monroe Doktrini, (MD) ABD Başkanı James Monroe'nin 1823'te belirlediği stratejidir. Amerika kıtası, 1775 yılına kadar İngiltere, Fransa, İspanya, Portekiz gibi çok sayıda Avrupalı sömürgeci devletin hegemonya alanıydı. **1775-1783 yılları arasında Kuzey Amerika kıtasındaki bazı eyaletler İngiltere'ye karşı bağımsızlık savaşını kazandı ve böylece ABD kuruldu.** 1812-15

yılları arasında ise, İngiltere, kendisine bağlı Kuzey Amerika'daki bazı koloniler (sonradan Kanada'yı kuran koloniler) ile birlikte ABD'ye savaş açtı. Bu savaşta sınır değişikliği olmadı, ancak ABD'nin bağımsızlık savaşı sırasında çözülmemiş sorunlar çözüldü.

Savaşın 8 yıl sonra Monroe Doktrini gündeme geldi. Bu doktrin ile ABD, Amerika kıtasını kendi bölgesi ilan ediyordu, Avrupa sömürgecilerinin Amerika kıtasına herhangi bir siyasi müdahalede bulunmasını savaş sebebi sayıyordu. **Bu doktrin, diğer sömürgecilerin kıtadan kovulmasının yanısıra, yeni gelişen emperyalist ABD için bütün kıtanın doğal sömürü alanına dönüşmesini hedefliyordu.**

Bugün Monroe Doktrini'ne dönüşü konuşuyorlar, ama buna bir de "Trump ilavesi" yaparak... Doktrin'de Amerika kıtasına girilmesini yasaklayan ABD, kendisi de Avrupa'nın iç sorunlarına karışmayacağını belirtiyordu. Şimdi ise, yukarıda belirttiğimiz gibi, NATO üzerinden Avrupa ülkelerine dönük baskısını artırıyor ve "maliyetleri paylaşmada çok daha fazla rol üstlenmelerini" istiyor.

Diğer taraftan, kendi "doğal hegemonya alanı" ilan ettiği **Amerika kıtasına dönük saldırganlığı hızla artırıyor. Ülkelerin seçimlerine müdahale ediyor; Venezuela'ya karşı açıktan savaş hazırlığı yapıyor. ABD, deniz kuvvetlerinin üçte birini bölgeye yığmış durumda;** Venezuela'ya ait tekneleri batırıyor, Maduro'yu devirme çabalarını gizlemiyor. (Bu yazı yayına hazırlanırken, Venezuela'ya ABD saldırısı başladı.)

Orta ve Güney Amerika ülkelerinde Rusya'nın askeri, Çin'in ise ekonomik gücünün artması, ABD açısından hemen yanıbaşında çok büyük bir tehdit anlamına geliyor. Özellikle 2000'li yılların başından itibaren Latin Amerika ülkelerinin büyük çoğunluğunda yönetimlerin değişmesi, halkçı-Bolivarcı yönetimlerin başa gelmesi; bu yöneticilerin anti-ABD açıklamaları, ABD hegemonyasına dönük büyük bir tehditti. Rusya'nın Venezuela, Küba ve Nikaragua'da artan askeri varlığı; Çin'in Latin Amerika'da hemen her ülkesine dev altyapı, liman ve enerji yatırımları yaparak, düşük faizli-uzun vadeli krediler açarak kalıcı ekonomik bağlar kurması ve Latin Amerika'nın en büyük ticaret ortaklarından biri haline gelmesi, ABD'nin güvendiği bölgede aldığı büyük bir darbeydi.

ABD dış politikasının bundan sonra "Batı Yarımküre'ye odaklanacağı" konusundaki vurgular, UGS belgesindeki en önemli bölüm. Trump daha göreve başlarken Kanada, Grönland ve Panama'yı istediğini söylemişti. Şimdi tüm Amerika kıtasını kendi "arkabahçe"si olarak ilan ediyor. Kıtaya (özel olarak da Latin Amerika'ya) dönük diğer emperyalistlerin politikalarını engellemenin ötesinde, bölgeyi ABD'nin hegemonya alanı ilan ediyor. UGS belgesinde "Batı Yarımküre dışındaki rakiplerin, yarımkürede kuvvet veya tehdit edici yetenekler konuşlandırmasını veya stratejik açıdan hayati önem taşıyan varlıklara sahip olmasını veya bunları kontrol etmesini" önlemeyi öncelikli görev olarak tanımlıyor ve "Yeni-Monroe Doktrini uygulayacağını" belirtiyor.

Yaklaşık 10-15 yıl içinde (2009 yılında Honduras'taki askeri darbeden itibaren) peşpeşe bu ülkelerdeki halkçı yönetimlerin önemli bir kısmı ABD tarafından çeşitli yöntemlerle değiştirildi; çoğunda faşist yönetimler başa geldi. Ancak yönetim değişiklikleri, bölgede kök salmış olan Çin etkisini bitirmeyi başaramadı.

Şimdi ABD Latin Amerika ülkelerindeki stratejik kaynakları, limanları ele geçirmek için yönetimlere açık baskı yapıyor; hükümetlerin ve şirketlerin ABD'ye öncelik tanınmasını istiyor.

Ortadoğu ve Pasifik'te dayanak noktaları

Strateji belgesinde ABD için Ortadoğu eski önemini yitirmiş gibi bir izlenim söz konusu. ABD'nin kendisinin enerji ithal eden bir ülke haline gelmesinin, Ortadoğu'nun enerji kaynaklarına duyulan ihtiyacı azalttığı, bu nedenle eskisi kadar Ortadoğu'ya önem vermediği gibi yorumlar yapılıyor.

Ancak bu doğru değil. En başta, Ortadoğu'nun enerji rezervi çok yüksek, petrol yatakları yüzeye çok yakın, bu nedenle çıkarma maliyeti daha düşük ve çıkan petrolün, doğalgazın kalitesi daha yüksek. Elbette alternatif enerji kullanımında da giderek bir artış söz konusu; ancak henüz petrol-doğalgaz yataklarının önemi ve kullanımı azalmadı. Dahası, **dünya hegemonyasını kurma iddiasındaki bir emperyalist, stratejik kaynaklara sadece kendi kullanımını açısından yaklaşmaz; rakiplerinin eline geçmesini de engellemek, pazara tek başına hakim olmak ister.**

Bu tabloya Ortadoğu'nun stratejik konumunu eklemek gerekir. Bölge, ticaret yolları için de bir geçiş noktasıdır ki, ABD sadece kendi ticaretini korumak içinde değil, aynı zamanda rakiplerinin ticaretini kontrol altına alabilmek için de bu yolları kendi hegemonyasına almak istiyor.

Burada azalan şey Ortadoğu'nun önemi değil, rakiplerinin gücüdür. Ukrayna savaşı ile Rusya'yı oyalayan ABD, bu arada Suriye'de HTŞ ile yönetimi ele geçirdi; İsrail'in Lübnan'da ve Gazze'de yürüttüğü savaş ile Hamas ve Hizbullah'a ciddi darbeler vurdu; İran-Şii Direniş Hattı'nı kırdıktan sonra İran'ı kuşattı ve üstüste saldırılarla zayıflattı. Ayrıca İbrahim Anlaşmaları ile İsrail'in Arap dünyasındaki gücü pekiştirildi, Suriye'de SDG ile kurulan bağlar üzerinden Kürt hareketi ABD'nin

bölge politikaları için önemli güce sahip oldu...

Elbette **bölgede Çin ve Rusya etkisinin yokolduğunu, İran'ın artık güçsüzleştiğini söylemek doğru değil. Ancak ABD'nin önemli hamleler yaptığı ortada. Strateji belgesi şimdi bu tabloyu pekiştirmek, oluşturduğu statükoyu korumak istiyor. "Enerji kaynaklarının rakiplerin eline geçmesini engelleme, İran'ın kontrolündeki Hürmüz Boğazı'nın açık tutulması ve Kızıldeniz'in gemi trafiğine açık kalması, İsrail'in güvende kalması"** ifadeleriyle hedefini tanımlıyor. Keza petro-dolar imparatorluğunun korunması da Ortadoğu hakimiyetinden geçiyor. Ve bu hedeflerini gerçekleştirmek için, İsrail başta olmak üzere Suudi Arabistan, Türkiye, SDG gibi güçleri öne sürüyor, aktifleştiriyor.

Ancak **burada ABD'nin önündeki en büyük engel, "ittifak" güçlerinin kendi içindeki çelişkileridir. HTŞ ile SDG'yi ya da Türkiye ile SDG'yi uzlaştırma konusu ABD'nin en büyük çıkmazlarından biri.** Keza İbrahim Anlaşmaları ile İsrail'in Arap ülkeleri ile ilişkileri yol aldı; fakat İsrail'in Filistin, Lübnan ve Suriye'ye yönelik işgalci ve soykırımcı politikaları bu ilişkinin birçok noktadan patlamasına yol açıyor.

Bütün Ortadoğu ülkeleri ile bir biçimde ekonomik ilişkilerini sürdüren ve Kızıldeniz'de, Cibuti'de ilk denizasıırı askeri üssünü kuran Çin ile, Ukrayna'daki savaşta askeri ve siyasi üstünlüğü ele geçirdiği için toparlanan ve yeniden Akdeniz'e yönelmeye hazırlanan Rusya, ABD'nin Ortadoğu hesaplarının önündeki engeller olarak duruyor.

Hint-Pasifik bölgesi ise, ABD'nin daha çok odaklandığı bir alan. Japonya, Güney Kore, Avustralya ve Tayvan'ın savunma harcamalarını artırmalarını istiyor. Burada da "müttefikleri"ni ABD'nin çıkarları doğrultusunda daha fazla rol üstlenmeye zorluyor. Hindistan'la bağların güçlendirilmesi ise en önemli hedef.

ABD, Hint-Pasifik bölgesinde savaş istemediğini, ekonomik gücünü ve caydırıcılığını büyüterek bölgede hakimiyet kurmak istediğini özellikle belirtiyor. Ancak Tayvan bunun dışında tutuluyor. Çin'in en hassas noktası olan Tayvan, ABD için stratejik önem taşıyor.

Çin "birincil tehdit" değil mi?

Strateji belgesinde dikkat çeken unsur, **son 25 yılda ABD'nin "düşman" ve "rakip" olarak tanımladığı**

ülkelere dönük tanım ve ifadelerin değişmiş olması. Rusya ile “stratejik istikrarın sağlanması” hedefleniyor; Kuzey Kore’nin adı bile geçmiyor; İran ABD için değil, İsrail için bir güvenlik tehdidi olarak tanımlanıyor. Çin’e karşı ise ekonomik rekabet ile ilgili kavramlar kullanılıyor.

Buna karşın metnin bütününe baktığımızda, Çin’i düşman olarak görmekten vazgeçemediğini, ama kendisini Çin ile savaşacak kapasitede görmediğini anlıyoruz.

ABD, son 25 yıldır tüm strateji belgelerinde Çin için özel bir yer ayırıyordu. 2000’lerin başında yayınladığı Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi’nde, “önleyici vuruş konsepti” kavramını kullanmıştı. İki büyük dünya savaşı, büyüyen-güçlenen emperyalist Almanya’nın, dünya pazarlarından payını isteme, dünya imparatoru olma çabasıyla başlamıştı. Bu gerçekten yola çıkan ABD, 2000’lerin başında Çin’in yükselişini ve pazar kavgasına girmekte olduğunu ve dünya imparatorluğunu hedeflediğini gördü; bunu durdurabilmek için “önleyici vuruş konsepti” politikasıyla, Çin’in güçlü olduğu alanlarda (2001’de Afganistan ve 2003’te Irak’tan başlayarak) savaşlar başlattı. Geçen 25 yıl içinde, ABD’nin bütün strateji belgelerinde öncelik Çin’i hedefe çakmak ve yükselişini, dünya imparatorluğunu ele geçirme çabasını durdurmaktı. Ancak verdiği savaşlar, yürüttüğü politikalar dünyanın pek çok bölgesini yangın yerine çevirmesine rağmen, bu gelişimi önleyemedi.

25 yılın ardından bugün yayınlanan strateji belgesi, ABD’nin Çin ile açıktan savaşacak gücünün olmadığını, eskiden sahip olduğu üstünlüklerin önemli bir kısmını kaybettiğini söylüyor.

Çünkü Çin, tüm dünyayı bir ağ gibi saran Kuşak ve Yol politikası ile hegemonyasını her geçen gün genişletiyor. Bu ağ üzerinde bulunan ülkelere limanlar, havalimanları, demiryolları inşa ediyor; stratejik madenlerini, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini işletme, satılma, ele geçirme anlaşmaları yapıyor; uzun vadeli ve düşük faizli kredilerle ekonomik olarak bağımlı hale getiriyor; ticaret ağlarının bir parçası haline getiriyor. Kurduğu ekonomik ilişkiler bu ülkelerdeki siyasi gücünü de artırıyor, yönetimleri kendisine bağlıyor. Son teknoloji ürünü uçaklar ve uçak gemileri inşa ederek savaş kapasitesini artırıyor. Yapay zeka ve robotik

mühendisliğin yanısıra, biyoteknoloji ve kuantum bilgisayarlar gibi çok iddialı konularda ise ABD’den daha ileride çalışmalar yürüttüğü konusunda bilgiler var.

Böylece Çin’in güç ve etkisi, geçmişte ABD’nin hakim olduğu Latin Amerika ve Afrika ülkelerine kadar uzanıyor. Çin, ABD’nin artık elinde tutamadığı dünya imparatorluğu tahtına oturmak için hazırlandığını açıkça gösteriyor.

ABD kaybettiğini itiraf ediyor Strateji belgesinde yapılan vurgular, ABD’nin kaybettiklerini somut olarak ifade ediyor.

Trump, ABD’yi “yeniden büyük yapmak” vaadiyle seçimleri kazandı; yani ABD’nin güç kaybını Amerikalılar da gördü. Belge, ABD’nin “dünya düzenini ayakta tutma görevinin” sona erdiğini belirtiyor ve müttefiklerinin sorumluluk alması gerektiği söylüyor; yani artık ABD’nin dünya düzenini ayakta tutmadığı itiraf ediyor. “Batı Yarımküre’yi yabancı güçlerden arındırmak”tan söz ediliyor; yani Çin’in Batı Yarımküre’deki büyük etkisi tespit ediliyor. Hint-Pasifik ve Ortadoğu bölgelerini, kaynaklarını, güzergahlarını ABD’ye açık tutmak ve “düşman güçler”in hakim olmasını engellemek hedefi konuyor; yani bu bölgelerde güçlü olmadığını, “düşman güçler”in etkin olduğunu söylüyor.

Bütün bu tespitler bir strateji değişikliğinin ifadesidir. Yanısıra ABD’nin yapısal gerilemesinin itirafıdır. Strateji belgesi, ABD’nin dünya imparatorluğunun sona erdiğinin, ABD tarafından ilan edilmesi anlamına gelmektedir. Çin’i geriletme için yaptığı hamlelerin, 25 yılda kendisini geriletmediğini; bugün Çin ile açıktan savaşmayı bırakalım, “düşman” ilan etmekten bile çekindiğini; güç toplamak için geri çekilmesi gerektiğini görmenin, anlamının yazılı ifadesidir.

Bu yeni stratejinin ne kadar hayata geçeceği bilinmez. Çünkü birincisi bu politik hat, ABD’nin kendi egemen sınıfları için de tartışmalı unsurlar içeriyor. Kayıpların büyüklüğü, iç çelişkileri de büyütür. Ve saldırgan, baskıcı politikalar, içeride kendi halkının da tepkisini çeker. İkincisi Rusya’nın ABD ile uzlaşmaz çıkarları, Trump’ın istediği Rusya-ABD dostluğunu kurmanın önündeki en büyük engeldir. ABD’nin çabasını Ukrayna savaşında kendi lehine çeviren Rusya, şimdilik politik davranmakla

ABD, son 25 yıldır tüm strateji belgelerinde Çin için özel bir yer ayırıyor. 2000’lerin başında yayınladığı Ulusal Güvenlik Strateji Belgesi’nde, “önleyici vuruş konsepti” kavramını kullanmıştı. Bu gerçekten yola çıkan ABD, 2000’lerin başında Çin’in yükselişini ve pazar kavgasına girmekte olduğunu ve dünya imparatorluğunu hedeflediğini gördü; bunu durdurabilmek için “önleyici vuruş konsepti” politikasıyla, Çin’in güçlü olduğu alanlarda (2001’de Afganistan ve 2003’te Irak’tan başlayarak) savaşlar başlattı. Geçen 25 yıl içinde, ABD’nin bütün strateji belgelerinde öncelik Çin’i hedefe çakmak ve yükselişini, dünya imparatorluğunu ele geçirme çabasını durdurmaktı. 25 yılın ardından bugün yayınlanan strateji belgesi, ABD’nin Çin ile açıktan savaşacak gücünün olmadığını, eskiden sahip olduğu üstünlüklerin önemli bir kısmını kaybettiğini söylüyor.

birlikte, ABD’nin istediği rotaya girmeyecektir. Üçüncüsü Çin, bugüne kadar ABD ile doğrudan savaşa girmeden, onu adım adım yenme konusunda büyük ilerleme kaydetti. Yeni strateji belgesine karşılık olarak, Çin de kendi strateji belgesini hazırladı ve başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere “küresel Güney” ülkelerine ekonomik-siyasi ilişkilerini geliştirecek yeni politikalar önerdi. ABD dolarına bağımlılığı azaltmaktan Kuşak ve Yol kapsamında altyapı projelerinin geliştirilmesine, savunma işbirliğini güçlendirmekten ticaret ağlarının-tedarik zincirlerinin güvence altına alınmasına kadar son derece etkili bir program sundu. Bu koşullarda Çin’i kök saldıran ülkelere koparıp atmak çok kolay olmayacaktır.

ABD için durum, artık bir “ölüm-kalım” sorununa dönüştü. Geri adım atmaya devam edemeyeceği bir noktaya geldi. Bu durumda saldırganlığı da artırıyor. Son bir yıl içinde, dünyanın çeşitli bölgelerinde savaşlar çıkarmak için uğraştı. “Yerel savaş” gibi görünen savaşların hemen hepsinde “ABD’nin parmağı” vardı. Pakistan-Hindistan savaşında, Tayland-Kamboçya savaşında gerçekte ABD ile Çin savaşıyordu. Kendilerinin doğrudan girmedikleri, başka ülkeler üzerinden yürüttükleri savaşlardı bunlar. Bundan sonra bunun artacağını öngörmek zor değil. Keza doğrudan ABD ordusunun savaşa girdiği büyük çarpışmalar yerine, “cerrahi müdahale” ya da “nokta operasyon” olarak adlandırılan, kısa süreli bombardıman ve yerel güçlerin harekete geçirilmesi gibi yöntemlerde de artış olabilir. Sonuçta köşeye sıkışan ABD’nin, en azından bazı stratejik mevzileri kazanmak için atağa geçmesi şaşırtıcı olmaz.

Kapitalizmin “eşitsiz gelişme yasası” ise, her iki ülkenin ekonomik-siyasi-askeri güçlerini karşılaştırdığımızda, Çin’i durdurmanın, ABD’yi yeniden güçlendirmenin, en azından yakın bir zamanda gerçekleşmeyeceğini gösteriyor.

ABD’li uzmanlar bu gerçeği görerek kendilerine yeni bir strateji belirliyorlar. Önlerindeki büyük çukuru aşmak için hız kazanmak maksadıyla geriye çekilmek de diyebiliriz. Fakat tek belirleyenin ABD olmadığı, Çin ve Rusya gibi güçlü rakiplerinin yanı sıra ezilen halkların, işçi ve emekçilerin ayaklanmalarının arttığı koşullarda, stratejilerinin başarıya ulaşması da çok zor görünüyor.

Yeni “Metal Fırtınası” yaratmak için...

insan insan olduğundan
acıkan karnı doymalıdır
boş laflarla karın doymaz
yiyecek ekmek olmalıdır

...

insan insan olduğundan
azmaktan ezilmekten nefret eder
ne altında köle ister
ne üstte efendiye boyun eğer

...

işçi işçi olduğundan
başkası onu kurtaramaz
çünkü işçileri kurtaracak olan
işçiden başkası olamaz

...

arkadaş yerini bil
işçinin sınıf cephesine gir
çünkü sen de bir işçisin

Bertolt Brecht

SOKAĞA

EYLEME

GENEL GREVE!

DEVİRİMCİ DURUŞ